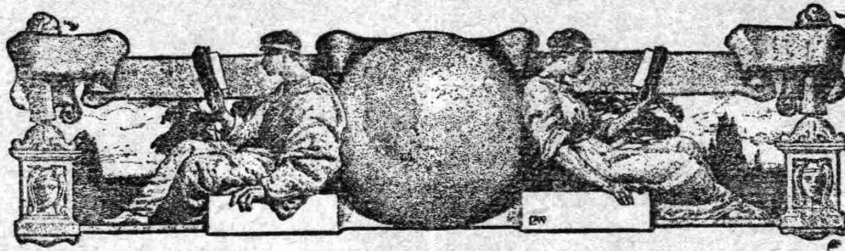

ΤΟΜΟΣ Β' - ΤΕΥΧΟΣ 22
 'Αθήναι, Αύγουστος 1909.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ταξιδιωτικά ἐπιπτώσεις (Κυθώλια).....	Ευγενίας Ζωγράφου
"Ἐκκλησίαι πρὸς τοὺς Ἕλληνας (τὸ γλωσσικὸν ζήτημα)...	JOHN. S. DAWES
Τὸ Ἑλλητικὸν μέλι.....	Δ. Ζ.
Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐν Ἑλλάδι.....	Ἀναστ. Σπουργίτη ὄρ.
Γυναικ. φιλανθρωπία (Ἀδελφόν. Κυριῶν Μινλήρης-Σιμόνης)	Ευγεν. Ζωγράφου
Νοσταλγίαι (Ποίημα).....	Μ. Πελεκάση
Τὸ μετάλλιον τῆς Ἀγ. Ἐλένης (Τῷ Le Guillois-Δόγημα).	Ἦρ. Σταύρου
"Ἀγνωστοὶ σελ. ἔθρ. διακρίων (τὸ σκλάβωμα τῶν Ἰρικκάλων)	Ι. Π. Σταματούλν
Συνγραψαῖ (Ἐκ τοῦ σημειωματαρίου μου).....	Δ. Ζ.
Χρυσουργεῖα καὶ μεταλλεῖα Φωκίων.....	Δημ. Λαπουσιάδου
Μινυληναῖκά (Ἐκ τοῦ σημειωματαρίου μου).....	Δ. Ζ.
Βασιλεὺς ἄνευ Ὄθρονος (Montegut—τὸ μυθιστόρημά μας)...	Μίθσας Περωτῆ
Ἰαπωνικὰ ἐθίμα.....	Ὄρ. Ζαβιτόγιανου Σδρίν
Ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Μηνὸς (Ἰούλιος).....	Εὐγ. Ζωγράφου
Θεατρικὴ κίνησις.....	* * *
ΚΟΣΜΟΣ: Ἡ ἐπέτειος τοῦ Συντάγματος (σελ. 679).	
—Ἡ ἐκκένωσις τῆς Κρήτης (σελ. 682).—Ἡ Κυ-	
ριακὴ ἀγρία (σελ. 684).—Ἡ Ἑλληνικὴ Δέσχη	
Σιμόνης (σελ. 687).—«Ἀεὶ παῖδες ἐσμέν» (σελ.	
690).—Οἱ Νεότουρκοι (σελ. 691).—Ἑλλὰς καὶ	
Ἀμερική (σελ. 693).—Αἱ πρῶται καὶ τὰ χειροκρο-	
τήματα (σελ. 694).—Ἡ γαλήνη τῆς Ἐκκλησίας	
(σελ. 697).—Ὁ κ. Μαξ. Ἀμιετ. (σελ. 700).—	
Ἰδανικὴ Πολιτεία (σελ. 702).	
ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ.—ΒΙΒΛΙΑ καὶ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ.—ΔΗ-	
ΛΩΣΙΣ.	
ΕΙΚΟΝΕΣ: Μελισσοκομεῖον κ. Τονφεξῆ εἰς Κάρυ-	
σιον.—Πεσμαζύγιεος μελισσοκομικὴ σχολή.—Ἡ	
κ. Αἰκατερίνη Σιφραίου.—Ἡ κ. Αἰκατερίνη Λά-	
σκαρι.—Τὰ ἐρεῖπια καὶ τὸ φροῦριον Μιστρᾶ.—Ὁ	
κ. Παλαϊωάννου.	

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΚΑΗΡΩΤΕΑΙ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΜΡ. 12.— ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΠΛΑΣΚΑΛΟΥΣ ΔΡΑΧ. 8.—

Διεύθυνσις : ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΑΡΟΥ 83 : Αθήνας

Ἀντιπρόσωπος ἐν Μιτυλήνῃ ὁ κ. ΜΙΧ. Β. ΜΗΙΝΟΣ

Ἀνταποκριτὴς καθ' ὅλην τὴν Αἴγυπτον ὁ κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ ΤΣΙΤΣΕΛΗΣ

Βιβλιοπώλης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐναντι τοῦ Ἀβερωφείου Γυμνασίου

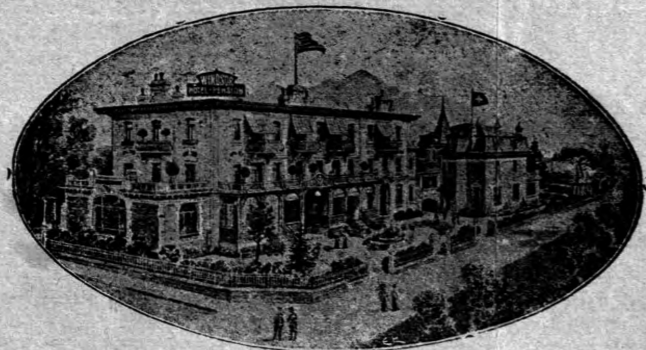
Πᾶν χειρόγραφον δημοσιευόμενον ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφεται

Πᾶν σύγγραμμα ἀποστέλλόμενον εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἑλλ. Ἐπιθεωρήσεως» ἀναγγέλλεται δι' αὐτῆς

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.— Γνωρίζομεν τοῖς ἐνδιαφερομένοις, ὅτι αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ἀπὸ τοῦ παρόντος μηνὸς ἐγγραφομένων νέων συνδρομητῶν μας λογίζονται ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκάστου μηνός.

Ἀντιπρόσωπος καθ' ὅλην τὴν Ρωσσίαν τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως» ἀναγνώριζεται ὁ Καθηγητὴς κ. Ἀναστάσιος Μάλτος. (Ὁδησός. — Rue Pouschkine, No 66).

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

HOTEL WINDSOR
LAUSANNE--SUISSE
1er Ordre— Maison de famille.
Installation moderne
GRAND PARC onbragé
PRIX MODERES
Situé entre Ouchy et Lausanne
Famille MARTIN
et P. BARRIERE
Propriétaires

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΜΑ ΚΟΣ ΖΗΔΕΖΙ ΡΟΥΑΛΕΣ

CORSETS ROYALES

Οἱ μόναι Κορσάδες οὕτινες εἶναι τῶν καλλιτέρων βραβεῖων εἰς πάσας τὰς διεθνεῖς ἐκθέσεις.

Εἰς τὸν **ΜΙΚΡΟΝ ΟΙΚΟΝ** : Θὰ εἶρητε ἅπαντα τὰ εἶδη τῆς γυναικείας ἀμεινέσεως, εἶδη γάμων καὶ προικῶν ὡς καὶ πλουσίαν συλλογὴν φορεμάτων.

ΤΙΜΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΚΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

Εἰς τὸ νέον καταστήμα

ΒΙΔΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΘΕΟΔ. Π. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΟΔΩ ΕΡΜΟΥ ΑΡΙΘ. 60

Εἰσκόονται ἐν Πλούτῳ καὶ ἀρθονίᾳ Πλοῦτες ἔτοιμες Λαντελένιες, Τούλινες, Ἴρλαν. Διακόσια νέα σχέδια ἀπὸ Δρ. 20 μέχρι 250, καὶ Τούλια εἰς ὅλα τὰ νοβοτὲ χρώματα.

Ἐπίσης συνιστῶμεν τὴν Aiscida crème anti-iride. Εἶνε ἡ μόνη χρέμα ἢ παρασκευαζομένη ἐπιστημονικῶς ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους δερματολόγους τῶν Παρισίων. Ἐξαλείφει τελείως τὰς ρυτίδας, μιμπίκια καὶ πανάδες. Ἐπισκεφθῆτε τὸ νέον Κατάστημα τοῦ κ. Θεοδ. Π. Πετροπούλου.

Ἡ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν Υ. προστασίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, Βιομηχανικὴ καὶ Ἐμπορικὴ Ἀκαδημία δηλοῖ, ὅτι τὰ μαθήματα τῶν σχολῶν αὐτῆς (Γεωργικῆς, Βιομηχανικῆς, Ἐμπορικῆς, Μηχανουργικῆς, Ἀρχιτεκτονικῆς). ἀρχοῦναι τῇ 15 Σεπτεμβρίου, αἱ δὲ ἐγγραφαὶ ἀπὸ τῆς 20ῆς Αὐγούστου. Πρόγραμμα ἀποστέλλεται δωρεάν τῷ αἰτούντι. Γίνονται δεκταὶ καὶ μαθήτρια.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΚΑΙ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗ ΒΑΡΑΓΚΗ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΠΙΠΛΩΠΟΡΙΑΣ

Ἐν Ὁδῷ Ὁμήρου ἀριθ. 4

Μία ἐπίσκεψις εἰς τὸ ἀνωτέρω Ἐπιπλωποιεῖον θέλει πείσῃ καὶ τὸν πλέον δόσιστον περὶ τῆς καλλιτεχνικῆς τελειότητος εἰς τὴν ἔρρασην ἢ ἐργασίᾳ τοῦ ἐν λόγῳ καταστήματος. Ἀσφαλῶς ὑπερβάλλει τὰ Εὐρωπαϊκὰ, ἐφ' ᾧ καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἐκλεκτῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας ἔχει ἐπισύρει. Συνιστῶμεν ἐκθύμως τὸ Κατάστημα τῶν κ. κ. Ἀθηνάϊου καὶ Βαράγκη.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΜΕΤΑΣΥΦΑΝΤΗΡΙΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΑΤΣΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΑΡΑΛΙΑΣ

ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΙΣ

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ «ΑΚΤΑΙΟΝ»

ΕΝ ΠΑΡΑΛΙΑ ΚΑΛΑΜΩΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΚΥΜΑΙΑΣ

Οἱ ξένοι θὰ εὐρουν προθυμίαν, τὰ ξὶν καὶ καθαριότητα. Συνιστῶμεν ἐκθύμως.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια

Τροποποιηθείσης της κλίμακος των τόκων των εις τραπεζικά γραμμάτια νέων εντόκων καταθέσεων εν δυνει ή επί προθεσμία, δηλοποιείται, ότι από 15 'Απριλίου 1909 ή 'Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος δέχεται παρά τε τῷ Κεντρικῷ Κανονισμῶν καὶ τοῖς Ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια ἀποδοτέας ἐν δυνει ἢ ἐν ὁρισμένη προθεσμίᾳ ἐπὶ τόκῳ.

1) 2 τοῖς ο) κατ' ἔτος διὰ τὰς ἐν δυνει ἀποδοτέας καταθέσεις μέχρι ποσῶ ὀρ. 40 000, πέραν τοῦ ποσῶ τούτου τοῦ τόκου ὀριζομένου εἰς 1 τοῖς ο) κατ' ἔτος μέχρι 50.000 δραχμῶν πέραν δὲ τοῦ ποσῶ τούτου εἰς 1) 2 τοῖς ο) ο). Αἱ καταθέσεις αὗται γίνονται δεκταὶ καὶ εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμὸν παραδιδόμενον τῷ καταθέτῃ βιβλιαρίου λογαριασμοῦ καὶ βιβλιαρίου ἐπιταγῶν.

2) τοῖς ο) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις ἀποδοτέας μετὰ ἑξ μηνῶν τοῦλάχιστον.

2) 4) 2 τοῖς ο) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ ἑν ἔτος τοῦλάχιστον.

3) τοῖς ο) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ δύο ἔτη τοῦλάχιστον.

3) 1) 2 τοῖς ο) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ τέσσαρα ἔτη τοῦλάχιστον.

4) τοῖς ο) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ πέντε ἔτη τοῦλάχιστον ὡς καὶ διὰ τὰς πέραν τῶν πέντε ἔτων ἢ τὰς διαρκείας.

Καταθέσεις εις χρυσόν

Δέχεται ἐπὶ ἐντόκους καταθέσεις εις χρυσόν, ἤτοι εις φράγκα καὶ λίρας Ἀγγλίας, ἀποδοτέας ἐν ὁρισμένη προθεσμίᾳ ἢ διαρκείας ἐπὶ τόκῳ:

2) 1) 2	τοῖς ο) κατ' ἔτος	διὰ καταθέσεις	6 μηνῶν	τοῦλάχιστ.
2)	»	»	1 ἔτους	»
2) 1) 2	»	»	2 ἔτων	»
3)	»	»	4 »	»
4)	»	»	5 »	»

Αἱ βυολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἔκλογὴν τοῦ καταθέτου, ὀνομαστικῶς ἢ ἀνώνυμοι.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι ὁμολογιῶν πληρώνονται παρὰ τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου παρὰ τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις.

ΜΕΓΑΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

Ὁδὸς Φουγκομαχαλά, ἀριθ. 33

κ. Χ. Κ. ΝΙΚΟΤΙΑΝ

Η ΚΑΜΕΛΙΑ

(Πρώην Σαμαριταίν)

Ἡλουσία προμήθεια ἐκλεκτῶν καὶ εὐθηνῶν εἰδῶν παντὸς εἶδους γυναικείας χρήσεως. Πᾶς ξένος καὶ πᾶσα ξένη τῆς Σμύρνης ἄς ἐπισκεφθῶσι τὸ πλοῦσιον αὐτὸ κατὰστημα καὶ θὰ φύγωσιν ἱκανοποιημένοι διὰ τὴν μεγάλην ποικιλίαν τῶν εἰδῶν τῆς τελευταίας μόδας τῆς ἐξόχου ποιότητος ἀλλὰ καὶ ἀσυγκρίτου εὐθηνίας αὐτῶν.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΕΠ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 16

Πρώτην φοράν ἐν Ἀθήναις καὶ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα παρουσιάζεται φωτογράφος με καλλιτεχνικὰς δικαιοματικὰς ἀξιώσεις.

Ὁ κ. Ξανθόπουλος ἀνήγαγε κένταυθα τὴν φωτογραφικὴν εἰς τὰν Καλῶν Τεχνῶν τὴν περιωπὴν, ὅπως οἱ Εὐρωπαῖοι συνάδελφοί του οἱ συναγωνιζόμενοι πρὸ πολλοῦ με τοὺς καλλιτέχνας ζωγράφους τῶν ξένων μεγαλοπόλειων.

Πρέπει δὲ νὰ τὸ θεωρῆ κανεὶς εὐτύχημα νὰ ἔχη μίαν φωτογραφίαν του ἀπὸ τὸν κ. Ξανθόπουλον, τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁποῖου ἐτίμησαν ὅλοι οἱ διακεκριμένοι καλλιτέχνηι μας καὶ οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων.

ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ

τῶν κ. κ. **ΑΛΕΞ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΝ**

& ΙΩΑΝ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

16 - ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ - 16

Ἐν ἑκ τῶν νεωτέρων ἀλλὰ καὶ τελειότερων ὀδοντοιατρειῶν τῆς πόλεώς μας. Συνιστάται τοῖς ἐνδιαφερομένοις διὰ τὴν ἀνώδυνον ἐξαγωγήν τῶν ὀδόντων καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐπιμελημένην περιποίησιν τοῦ στόματος.

ΕΝ ΟΔΩ ΕΡΜΟΥ

ΑΡΙΘ. 42

ΜΕΓΑΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

(PRINTEMPS)

Ι. ΚΑΙ Δ. ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΩΝ

Εἰς τὸν ἄφθονον καὶ ποικιλώτατον καὶ πολύμορφον καὶ πολύχρωμον ἐμπορικὸν πλοῦτον τοῦ καταστήματος τῶν ἀδελφῶν Μητροπούλων ζητήσατε τὰ τελειότερα ἀσπρόρουχα διὰ ΠΡΟΙΚΑΣ, τὰ πλέον πολυπόικιλα κεντήματα καὶ δαντέλλας καὶ τὰ τελευταίας μόδας ὕφασματα. Δὲν θὰ σᾶς προσελκύσῃ μόνον ὁ πλοῦτος καὶ ἡ εὐθηνία τοῦ καταστήματος ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδιόζουσα εἰς τοὺς καταστηματάρχας τούτους εὐγένεια καὶ ἀδρότης τῶν τρόπων.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΜΕΤΟΧΑΣ

ΔΡ. 50,000,000

Τὸ κεφάλαιον καὶ αἱ καταθέσεις εἰς χρήματα καὶ χρεωγράφα ἐν γένει ἀνύρχοντο τὸν Αὐγούστου 1906 εἰς δραχ. 260,000,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ: Ἐν Λονδίῳ, Ἀλεξανδρείᾳ, Καίρῳ, Κωνπόλει (ἐν Γαλατᾷ καὶ Σταμπούλ), Θεσσαλονικῇ, Σμύρνη, Πειραιεῖ, Πάτραις, Βόλῳ, Λαρίσσι, Σύρῳ, Καλάμιας, Τριπόλει, Χανίοις, Ἡρακλείῳ (Κρήτης) καὶ Χαρτούμ.

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις «ΑΘΗΝΑΙΚΗ»

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν ἐκτελεῖ πᾶσαν Τραπεζιτικὴν ἐργασίαν, ἤτοι:

Προκαταβολὰς ἐπὶ ἐμπορευμάτων, χρεωγράφων καὶ συναλλαγματικῶν, προεξοφλήσεις, εἰσπράξεις τοκομεριδίων, γραμματίων, ἐπὶ Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς καὶ χρηματιστικὰς ἐντολάς. Ἐκδίδει συναλλαγματικὰς, ἐπιταγὰς, πιστωτικὰς ἐπιστολάς, ἐνεργεῖ δὲ καὶ τηλεγραφικὰς ἐντολάς πληρωμῆς εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Εὐρώπης. Ἀνοίγει τρεχομένους λογαριασμοὺς.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ πρὸς ἐμφύλοισιν τοῦ παρὰ τῷ λαῷ πνεύματος τῆς ἀποταμιεύσεως προσδιώρισε τόκον 4 ο) ἐτησίως διὰ τὰς ἐν τῷ Ταμιευτηρίῳ τῆς καταθέσεις, ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν παρέχουσα πᾶσας τὰς ευκολίας διὰ τὰς καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις τῶν πελατῶν τῆς.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Ἡ ΤΡΑΠΕΖΑ δέχεται καταθέσεις εἰς χρυσόν, εἰς ἐπιταγὰς (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ εἰς τραπεζογραμμάτια, πληρώνουσα τόκον:

Διὰ καταθέσεις ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν	3 ο)ο
» » » μετὰ ἑξ μηνῶν	3 1) 2 ο ο
» » » μετὰ ἑν ἔτος	4 ο)ο
» » » μετὰ δύο ἔτη καὶ ἐπέκεινα	5 ο)ο

Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις εἰνε ἀποδοτέαι εἰς τὸ νόμισμα ἐνεργήθησαν. αἱ δὲ εἰς ἐπιταγὰς (chèque) ὁμοίως ἀποδίδονται δι' ἐπιταγῶν (chèque) τῆς Τραπεζῆς ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀνταποκριτῶν τῆς. Οἱ δεδουλευμένοι τόκοι πληρώνονται καθ' ἑξαμηνίαν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους.

ΤΜΗΜΑ ΤΙΤΛΩΝ

Ἡ ΤΡΑΠΕΖΑ δέχεται καταθέσεις χρεωγράφων πρὸς φύλαξιν ἀντὶ ἐλαχίστων δικαιωμάτων, ἐπιφορτίζεται δὲ καὶ τὴν εἰσπραξίν τοκομεριδίων ἑλληνικῶν καὶ ευρωπαϊκῶν χρεωγράφων παντὸς εἶδους.

ΕΚΤΕΛΕῖ χρηματιστικὰς ἐντολάς ἀντὶ τῶν συνήθων μεσιτικῶν δικαιωμάτων.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΙ διαμερίσματα χρηματοκοιτωτῶν διαφόρων διαστάσεων ὑπὸ ὄρουσιν λίαν εὐνοϊκοῦς διὰ τὸ κοινόν.

Ἐκ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως

Σ.Π.Α.Π.

ΘΕΡΙΝΟΝ ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

Ἀναχωρήσεις ἐξ Ἀθηνῶν

11,35	»	Διὰ Καλάβρυτα, Κόρινθον, Ἀθήνας,
6,45	»	Διὰ Κυλλήνην, Ὀλύμπια, Κυπαρισσίαν, Μεγαλόπολιν, Τρίπολιν.
3,45	μ.μ.	Διὰ Κυλλήνην, Πύργον, Ὀλύμπια.
6,30	π.μ.	Ἀναχωρήσεις ἐκ Καλαμῶν
7.—	π.μ.	Διὰ Κυπαρισσίαν, Πύργον, Πάτρας, Μεγαλόπολιν, Τρίπολιν, Ἀθήνας.
7.—	»	Διὰ Κόρινθον, Καλάβρυτα, Πάτρας, Κυλλήνην, Πύργον, Ὀλύμπια.
8.30	»	Τοπικὴ διὰ Κόρινθον.
11,30	»	Διὰ Κόρινθον, Ναύπλιον, Πάτρας.
1,20	μ.μ.	Ταχεῖα διὰ Πάτρας, κατὰ Δευτέρα, Τετάρτην καὶ Σάββατον.
7,10	π.μ.	Ἀναχωρήσεις ἐκ Πατρῶν
8,15	»	Διὰ Κόρινθον, Ναύπλιον, Ἀθήνας.
7,10	»	Διὰ Κόρινθον, Ναύπλιον, Ὀλύμπια, Πάτρας, Μεγαλόπολιν, Τρίπολιν.
8,20	»	Ταχεῖα δι' Ἀθήνας, κατὰ Τρίτην, Πέμπτην, Παρασκευήν.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟΥ 1909
I. ΚΛΗΡΩΣΙΣ 25 ΟΚΤΩΜΒΡΙΟΥ 1909

4 δραχμαί ἑκα-
στον γραμμάτιον
λαχίον διὰ τὰς 4
κλήρωσεις. ΔΡΑΧ. 900,000 ΚΕΡΔΗ
Μία δραχμὴ ἑ-
καστον γραμμά-
τιον λαχίον διὰ
μίαν κλήρωσιν.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

1	Μέγα κέρδος ἐξ	100,000	Δραχμῶν
1	Κέρδος	25,000	»
1	»	10,000	»
3	Κέρδη	5,000	»
5	»	1,000	»
411	»	100	»
578	»	50	»
1000 ἐν ὅλῳ Κέρδη ἀξίας		225,000	»

Γραμμάτια πωλοῦνται: Εἰς τὰ δημόσια ταμεία καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τοὺς σταθμάρχους καὶ στασιάρχους τῶν σιδηροδρόμων τοὺς διαχωριστάς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεία τῶν ἐφημερίδων πρὸς δραχμῆν μίαν ἑκαστον γραμμάτιον, λαχίον διὰ μίαν ἐκ τῶν τεσσάρων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθιντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, Ἰπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθὼν τμηματάρχης
Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

Μ. ΓΑΒΑΛΑΚΗΣ
ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

Ἐν Ὁδῷ Ἰωάννου Παπαρρηγοπούλου
(Πρώην Νομομοτοκοπέου)
Ἐνοπι Ἰπουργεῖον Οἰκονομικῶν.

Συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὸν ἐμπορορραπτικὸν οἶκον τοῦ κ. Γαβαλάκη διακρινόμενον διὰ τὴν ἐκλεκτικότητα τῶν ὀνικῶν του, διὰ τὴν στερεότητα καὶ κομψότητα τῆς ἐργασίας του καὶ διὰ τὴν εὐθηρίαν τῶν τιμῶν του.

Κομψότης, ἰστερεότης, οἰκονομία. Διὰ τοὺς ξένους τῶν Ἀθηνῶν ἐπιβάλλεται ἢ ἐπίσκεψις τοῦ Ἐμπορορραπτικοῦ Οἴκου Γαβαλάκη.

ΜΕΓΑ ΚΟΥΡΕΙΟΝ
ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΕΝ ΠΥΡΓῳ
«Ὁ Νάρκισσος»

Πλατεία Δημαρχείου καὶ ἐναντι Κρονίου
ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΛΑΜΠΗΡΗ
Πλουσία συλλογὴ ἀρωμάτων καὶ εἰδῶν ἄλλων ἀνδρικών.

ΚΟΝΙΑΚ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΟΥ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΟΔΟΣ ΜΑΚΡΑΣ ΣΤΟΑΣ ΑΡΙΘ. 51
ΓΑΡΥΘΕΝ Τῷ 1845

Τὸ Ἑλληνικὸν Κονιάκ τῶν Ἀδελφῶν Μπαρμπαρέσου, τῶν ὁποίων ὁ μέγας βιομηχανικὸς οἶκος χρονολογεῖται ἐκ πατρικῆς διαδοχῆς, εἶνε ἀγνόν προῖον ἐκ σταφυλῆς.
Ἐχέγγυα εἶνε ἡ παλαιότης καὶ τὰ ἐπίσημα βραβεῖα τῶν Ἑλληνικῶν Ἐκθέσεων τῶν ἐτῶν 1875, 1880, τοῦ Σικάγου 1894, τοῦ Βορδῶ 1895 ὡς καὶ τῶν ἐν Παρισίοις Παγκοσμίῳ τοῦ 1889 καὶ 1900.

ΤΙΜΗΤΙΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ
Προμηθευταὶ τῆς Βασιλικῆς Ἀθλῆς καὶ τιμηθέντες διὰ τοῦ Σαυροῦ τῆς Σωτήρος

Διὰ πᾶσαν παραγγελίαν ἢ σχετικὴν πληροφορίαν ἀποανθίτουν οἱ βουλόμενοι εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Κεντρ. Κατάστημα.

«**Ἡ ΑΝΑΤΟΛΗ,**
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΔΙΑ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΕΣΑΡ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Μετοχ. Κεφάλαιον Δρ. 2,000,000 1/2 καταβεβλημένον
Ἀσφαλισμένα Κεφάλαια μέχρι σήμερον Δρ. 16,000,000

Διοικητικὸν Συμβούλιον
Γεώργιος Ἀβέρωφ, Πρόεδρος, Ἰω. Καλαμάρης, Ἀντιπρόεδρος, Ἀγ. Σλήμαν, Ἀρ. Θεοδορίδης, Ἀθ. Τυπάλδος Μπασιάς, Π. Σάρογλος, Ν. Μοσχοβάκης, Ν. Κοττός.

Γεν. Διευθυντής: ΑΘ. Π. ΦΙΛΩΝ
Μεταξὺ τῶν Μετόχων τῆς Ἐταιρείας καταλέγονται. Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν, ἡ Τράπεζα τῆς Ἀνατολῆς, ἡ Ἀντικὴ Τράπεζα, Κ. Ἡλιάσκου [Κωνσταντινουπόλεως].

Διενεργοῦνται ἀσφάλεια Ζωῆς παντὸς εἶδους, ἀσφάλεια Προικοδοτήσεως, ἀσφάλεια Μικτῆ, Ἀντικὴ ἀσφάλεια κλπ.
Πρακτορεῖα εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις Ἑλλάδος, Τουρκίας καὶ Αἰγύπτου.
Πληροφορίαι καὶ ἔντυπα παντὶ τῷ αἰτῶντι.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΟΜΟΣ Β'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1909 ΤΕΥΧΟΣ 22

ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΚΥΔΩΝΙΑΙ
B.

Ἐξρισχομένη εἰς τὴν Μιτυλήνην ἦκουον, ὡς εἰκόσ, σιγὰ νὰ μοῦ ὁμιλοῦν διὰ τὰς Κυδωνίας, πολλοὶ δὲ Μιτυληναῖοι μὲ προέτρεπον νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Ἀἶβαλι—ἵπως τουρκιστὶ ὀνομάζεται—ὡς ἓνα τόπον εἰς τὸν ὁποῖον καὶ τὰ γράμματα ἐφύσικον φιλοξενίαν, καὶ αἱ ἐξ αὐτοῦ ἐντυπώσεις θὰ ἦεν ἐν ἐνθουσιῶδες συμπλήρωμα τοῦ ἀνὰ τὰς ἀκτῆς τῆς Ἰωνίας καὶ τὰς Νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ταξιδίου μου. Καὶ τὸ ἀπεφάσισα.

Ἡ Μιτυλήνη ἐφύσικα εἰς ἄμεσον καὶ σιγὴν μὲ τὸ Ἀἶβαλι συγγονοῦσαν. Δὲν ἤξεύρω διατί μεταξὺ τῶν τόσων προσεγγιζόντων πλοίων ἐπιρριμώσασιν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἢ ἀνεχώρει καὶ ἐταξείδενε νύκτα. Καὶ ὄντως ἀφοῦ ἐρρεμβάσασιν ἐπὶ ὥρας μακρὰς ὑπὸ τῆς σελήνης τὸ φῶς, εἰς τὸν ὄρατον κήπον τῆς Μιτυλήνης, περὶ τὴν 2αν μετὰ μεσονύκτιον ὥραν ἐπεβιάσασιν τῆς «Ἀγγελικῆς», μικροῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον λίαν πρῶτὸ θὰ μᾶς ἔφερεν εἰς τὸ Ἀἶβαλι, ἐνῶ ἐκεῖνο θὰ ἐπροχώρει εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ταξιδίου του, ἐπιστρέφον ἀθημερὸν εἰς Σμύρνην διὰ μέσου πάλιν τῆς Μιτυλήνης.

Ἐφόσον εἴμεθα εἰς Μιτυλήνην ὄπῃθεν ἐκεῖ πλήρης ἡσυχία, τὰς τελευταίας ὅμως ἡμέρας τὰς πρὸ τῆς εἰς Ἀἶβαλι ἀναχωρήσεώς μας, ἤρριμωσαν νὰ ψιθυρίζωμαι καὶ ἐκεῖ κάποιαι ἑπόκοφοι ἀνησυχία

καὶ φόβου δι' ἀπροόπιστους ταραχάς, ταραχὰς τὰς ὁποίας θὰ ἐπροκάλει τὸ Κρητικὸν ζήτημα, καὶ ἡ ἄφρων καὶ ἐξευθεριστικὴ στάσις τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων.

Πλὴν ἐνῶ ὅλα αὐτὰ συνεζητοῦντο, καὶ ἐψιθυρίζοντο, καὶ ἐσοχολίζοντο, ἐν τούτοις ἡμεῖς δὲν ἐδίδαμεν οὐδεμίαν προσοχήν. Ἴσως διότι τὰ ἐνομιζαμεν ὑπερβολικά, ἴσως διότι ζῶντες ὑπὸ ἐλευθέρον αὐρανὸν δὲν ἠδυναίμεθα ποτὲ νὰ φαντασθῶμεν τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον ἠγνοοῦμεν ἀφοῦ δὲν τὸν συνηγήσασιν ποτε εἰς τὰς ἡμέρας μας. Αὐτὸ τοῦτο ἦσεν καὶ ἀμεριμνοὶ ἀνεχώρησασιν διὰ τὸ Ἀἶβαλι ἀφοῦ ἄλλως τε προσηύχθη καὶ ἡ γενικὴ ἰδέα ὅτι ἡ γενναϊότης τῶν Ἀἶβαλιωτῶν—δὲν εἶχε λησμονηθῆ τὸ ἀσύνειον, ὡς ἠμολόγησαν καὶ οἱ ἴδιοι, κατόρθωμά των, ὅτε ἑπτακόσιοι ἐξ αὐτῶν ἠμπόδισαν πρὸ τινος τὴν ἀποβίβασιν ἐν ὄρει νηπιῶ: τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ—θὰ ἀπεμείζοντο καὶ ἐν ἐγενικαίετο τὸ κινδόν, πάντα ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν κινδονοῦν, καὶ αἱ Κυδωνία θὰ ἦσαν ἴσως, εἰς μίαν τοιαύτην στιγμήν, ἓνα ἀσφαλὲς καὶ γενικὸν καταφύγιον.

Εἰς τὸ Ἀἶβαλι ἐφθάσαμεν περὶ τὰ ἐξημερόματα. Ὁ ἥλιος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνατελεῖν διὰ τὸ μικρὸν πλοῖόν μας ἔρριψε τὴν ἄγκυράν του εἰς τὸν λιμένα. Ἀνήλθομεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος—μᾶς εἶχον ἄλλως ἰδιαιτέρως συστήσῃ τὴν ὀραίαν θέαν τῶν περὶ τὸ λιμένος φυσικῶν καλλονῶν τὰς ὁποίας ὄντως καὶ ἀπεθανιαίσαμεν—ἔτοιμοι ν' ἀποβιβασθῶμεν ἐπὶ τῆς λέμβου μας μὲ κάποιαν φυσικὴν ἀνετομονησίαν νὰ πατήσωμεν τοῦ Ἀἶβαλι τοῦ ἔδαφος, ἀφοῦ προηγήθη δι' αὐτὸ τὴν ἡμέραν ἐπαίνων καὶ διὰ τὴν ἱστορικὴν πόλιν καὶ διὰ τοὺς εὐγενεῖς καὶ φιλοτίμους

κατοίκους της. Ἐπὶ τοῦ πλοίου ὄλοι οἱ λεμβοῦχοι ἀνῆλθον σιωπηλοί, στυγνοί, μελαγχολικοὶ καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀντιὰ ζητοῦν ἐπιβάτας ἐσχημάτιζον ὁμίλους μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πλοίου καὶ συνεζήτουν μὲ ζωνηὰς χειρονομίας ἀλλὰ χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ μὲ διακεκομμένας φράσεις. Τοῦτο μᾶς ἐκίνησε τὴν προσοχὴν καὶ ἐπλησιάσαμε ἕνα ὄμιλον ἐξ αὐτῶν διὰ νὰ μάθωμεν τί συμβαίνει.

— Χθὲς τὸ βράδυ ἐκτυπήθησαν μᾶς ἀπήντησεν ἕνας λεμβοῦχος.

— Ἐκτυπήθησαν; Ποῖοι;

— Οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ Χριστιανοί.

— Καὶ τώρα;

— Τώρα εἶνε ἡσυχία, ἀλλὰ δὲν ξέρωμε ποῦ μποροῦν νὰ φθάσουν τὰ πρᾶγματα.

Ἡ εἰδησις αὕτη μᾶς κατέπληξε. Ἐζητήσαμε περισσότερας πληροφορίας καὶ ἐμίσημεν ὅτι ὄντως τὴν νύκτα οἱ στρατιῶται χωρὶς ἀφορμὴν ἐπυροβόλησαν ἐναντίον τῶν πολιτῶν, ἐφύνευσαν δύο ἐξ αὐτῶν, ἐπλήγωσαν περὶ τοὺς 15-20 καὶ τὴν ὥραν ἐκείνην ἀπὸ τοὺς στρατιῶνάς των ἐκτύπων πάντα διερχόμενον χωρικὸν ἢ πολίτην. Συγχρόνως ὁμοῦ ὄμιλον καὶ περὶ ἐπαναστάσεως ἐν Μιτυλήνῃ, καὶ ἐπειδὴ ἐγνωρίζομεν—ἀφοῦ ἠρχόμεθα ἀπ' ἐκεῖ—ὅτι τοῦτο ἦτο ὄλως φαντασιώδες, ἐνομίσαμεν ὑπερβολικῶς παριστανόμενα καὶ τὰ ἐν Ἀίβαλι διαδραματισθέντα, καὶ ἐνῶ εἰς τὴν πρώτην στιγμὴν ἐσκέφθημεν νὰ μὴν ἐξέλθομεν διόλου, αἱ δεύτεραι πληροφορίες μᾶς ἔπεισαν ὅτι ἔδει ἀρβύλος νὰ ἀποβιβασθῶμεν.

Καὶ τὸ ἐπράξιμεν.

Ὅταν ἐπατήσαμε τὸ ἔδαφος τῶν Κυδωνιῶν ὁ ἥλιος εἶχε πλέον ἀνατείλει, καὶ ἴσως τὸ φῶς τον, τὸ φαιδρὸν καὶ ζωογόνον, νὰ ἀπεδίωξε πάντα φόβον ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας, ἀφοῦ σχεδὸν χωρὶς τὴν παραμικρὴν ἀνησυχίαν διηρθύθημεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἐζητήσαμε ν' ἀναπαυθῶμεν.

Τὸ ξενοδοχεῖόν μας ἦτο ἕνα ἀλλόκοτον σπιτι. Ὁ εἴζωνος Λοιδορικήτης, ὁ παρομοιάζων τὸ θέατρον μὲ τὰ θεωρεῖα, πρὸς περιστρεφῶνας, θῶ ἠδύνατο νὰ ἐξεύρη νέας παρομοιώσεις, ὡς ἔβλεπε τὸ ξενοδοχεῖον ἐκεῖνο. Εἶχε περίπτερα ἐπὶ περιπτέρων εἰς τὰ ὁποῖα ἐφθάνε τις διὰ γεφυρῶν, πραγματικῶν ὄντως γεφυρῶν, κἀνωθεν τῶν ὀπίσθων διήρχοντο οἱ διαβάται. Τὸ μόνον του καλὸν καὶ εὐχάριστον ἦτο μακρὸς, μακροτάτος ἐξώστης, ὁ ὁποῖος κατὰ περιεργον ἀρχιτεκτονικὴν συνεχικοινῶνει, μὲ τὰς γεφυράς καὶ τὰ πληκτικὰ τον δωμάτια, δωμάτια τὰ ὁποῖα εἶχον παρὰ πύρρα τόσοον πλαιῖα καὶ ἔτοιμῶρροπα, ὡστε ἦτο σχεδὸν ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου διὰ τὸν ἐπιχειροῦντα νὰ ἀνοίξῃ ἢ κλείσῃ αὐτά.

Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν ἠδελήσαμε νὰ ἐξέλθωμεν ἀλλὰ ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχεῖου ἀκούσας τὴν ἀπόφασίν μας μᾶς ὁπέτρεψεν, εἰπὼν ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον τοῦτο, ἀφοῦ ἡ ἀγορὰ εἶνε κλειστή, τὰ καταστήματα δὲν ἦνοιξαν καὶ εὐρίσκονται ὄλοι ὑπὸ τὸ κράτος, ἂν μὴ φόβου, ἀλλὰ μεγάλης ἀνησυχίας. Πάντως ὁμοῦ μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι μέχρι τῆς αὔριου θὰ ἐπύρρητο ἡ ἡσυχία ἀφοῦ ἀνεβλήθη ἀκόμη, διὰ τὸν φόβον τῶν ταραχῶν τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον, τὸ ὁποῖον συνέπιπτε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τῆς κατὰ τὸ 1821 κἀταστροφῆς τῶν Κυδωνιῶν.

Ἦναγκάσθημεν νὰ ἀκολουθήσωμεν τὰς συμβουλὰς του. Προγενματίσαμεν χωρὶς διάθεσιν καὶ κουρασμένοι ὅπως εἴμεθα ἐζητήσαμε ν' ἀναπαυθῶμεν, καὶ ὄντως ἀπεκοιμήθημεν παρευθὺς. Αἴφνης ἕνας θόρυβος, μία βοή, μᾶς ἀρύπνισαν ἀποτόμως. Ὑπὸ τὸ δωμάτιόν μας τὸ κείμενον ἐπὶ μᾶς τῶν γεφυρῶν τοῦ ξενοδοχεῖου ἠκούοντο ἐσπευσμένα βήματα, συγκεχυμένα ὁμιλία καὶ μέσφ τοῦ θορύβου αὐτοῦ διεκρίνοντο εὐκρινῶς αἱ ἐξῆς φράσεις:

— Ἐκτύπησαν τὸν πρόξενον τῆς Ἀγγλίας, ἐκτύπησαν τὸν Ἡλιόπουλον.

Τεταραγμένοι ἐπετάχθημεν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἡ πρώτη μορφή τὴν ὁποῖαν διεκρίναμεν μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν τρομαγμένον κόσμον τὸν σχολιάζοντα καὶ συζητοῦντα τὸ γεγονός ἦτο μία γνώριμος μορφή ἐνὸς συνταξιδιωτῶν μας. Τὸν ἠρωτήσαμε τί συμβαίνει καὶ ἐκεῖνος ὄχρὸς καὶ τεταραγμένος ἀφοῦ μᾶς ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ στρατὸς ἐκτύπησε τὸν πρόξενον—πρᾶξις ἡ ὁποῖα ἦτο προῦγγελος μεγάλου διὰ τὴν πόλιν συμφορῶν,— κατέληξε λέγων:

— Μετὰ μίαν ὥραν περὶ τὸ βαπόρι. Ἐγὼ φεύγω ἐπιστρέφων εἰς Μιτυλήνην καὶ οἶς συμβουλεύω νὰ μὴ μείνετε οὔτε σεῖς.

Ἀστραπιαῖος ἠτοιμάσθημεν. Ἦννοήσαμεν πλέον ὅτι τὰ πρᾶγματα ἦσαν πολὺ σοβαρά. Μέσφ τῶν κινδύνων ἐκείνων δὲν εἶχομεν τίποτε νὰ κάμωμεν ἡμεῖς οἱ ἴσχοι Ἀθηναῖοι. Ἐν τούτοις ἡ μία ὥρα παρήλαθε καὶ τὸ βαπόρι δὲν ἐφάνη ἀκόμη. Εἰς τὸν λιμένα εἶχεν ἐγερθῆ μεγάλη θαλασσοταραχὴ καὶ ἀπὸ μία γωνίαν τοῦ ἐξώστου παρηκολούθουν τὴν ἀγρίαν μανίαν τῆς θαλάσσης καὶ τοὺς ἀποβιβαζομένους, ἕκτινος ὀθωμανικοῦ πολεμικοῦ, τούρκους στρατιώτας, οἵτινες τὴν νύκτα εἶχον κληθῆ ἐκ Μιτυλήνης, καὶ οἱ ὁποῖοι κατηνάλωσαν ὥραν ὀλόκληρον διὰ νὰ διαπλεύσουν τὸ ὀλίγον διάστημα τὸ ἀπὸ τοῦ πλοίου των μέχρι τοῦ λιμένος.

Καὶ ἐνῶ ἡ θαλασσοταραχὴ ἠΐξανε τὸ πλοῖον δὲν ἐφαίνεται.

Παρήλθον ἀκόμη μιά, δύο ὥραι καὶ ἡμεῖς καθιλωμένοι ἐπὶ τῆς γωνίας τοῦ ἐξώστου ἐκεῖνου ἐπερί-

μενομεν ὡς ἀληθῆ Μεσσίαν τὴν ἐμφάνισιν τῆς κεραιᾶς ἢ ὁποῖα θὰ μᾶς ἀνήγγελλε τὴν ἀφίξιν τοῦ πλοίου. Ἦδη μιά ἄλλη δυσκολία μᾶς ἀνηγγέλθη. Ἐὰν τὸ πλοῖον ἔλθῃ ἀργὰ περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν δὲν θὰ πρᾶτιγάρῃ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἢ ἀναχώρησις μας δὲν θὰ ἐπραγματοποιεῖτο. Καὶ αἱ ὥραι ἢ μιά μετὰ τὴν ἄλλην παρέρχονται, καὶ ἀγωνία συνέχει τὴν ψυχὴν μας καὶ πλοῖον οὐδαμοῦ ἐμφανίζεται.

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτε. Ἦδη ὁ ἥλιος βαίνει γοργὸς πρὸς τὴν δύσιν του. Θὰ ἔλθῃ, ἢ δὲν θὰ ἔλθῃ; Θὰ πρᾶτιγάρῃ, ἢ δὲν θὰ πρᾶτιγάρῃ; Αὐτὰ αἱ ἐρωτήσεις χιλιᾶς ἐξέρχονται τῶν χειλέων μας ἐνῶ ἡ ἀγωνία καλύπτει πλέον μὲ τὸν βαρύτερον πέπλον τῆς τὴν ψυχὴν μας. Μᾶς φαίνεται τόσοον δυσάρεστον νὰ διέλθωμεν μιά νύκτα ἐκεῖ. Καὶ ἐνῶ ὁ ἥλιος χάνεται ἀκολουθῶν τὸν δρόμον του, καὶ ἐξαφάνιζων καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ πλοίου, ἡ ἀμφιλύκη καὶ τὸ σκότος φέρουν ζωηρότερα εἰς τὴν μνήμην μας τὰς σφαγὰς τῶν Ἀδάνων, καὶ τὰς ἀγρίας ἐκατόμβας τῶν χριστιανικῶν θυμάτων.

Εἶνε ἤδη ἐννάτη ὥρα τῆς νυκτός. Πᾶσα ἐλπίς περὶ ἀναχωρήσεως ἐξέλιπεν, ἐν τούτοις δὲν θέλω ἀκόμη νὰ τὸ πιστεύσω καὶ περιμένω καὶ ἐγὼ δὲν εἰξέρω τι, τί τὸ ἀπροσδόκητον εὐκολύνον τὴν ἀναχώρησίν μας.

Κάθημαι εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἀπ' ἐκεῖ βλέπω νὰ περνοῦν συχνὰ ὄμιλοι Τούρκων στρατιωτῶν μὲ βῆμα βαρὺ, μὲ πλήρεις τὰς φουσικιοθήκας των καὶ τὰ ὄπλα ἐπ' ὤμου καὶ ἕνα οἶγος ἀγωνίας μὲ καταλαμβάνει εἰς τὴν θέαν των, σκεπτομένη ὅτι ἴσως εἰς χριστιανικὰ στήθη θὰ χρησιμοποιήσωσιν τὰς σφαῖρας ἐκεῖνας. Αἴφνης εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ξενοδοχεῖου τρεῖς στρατιῶται Τούρκοι ἐπεκόλλησαν ἕνα χειρόγραφον φύλλον χάρτου καὶ ὅσοι Ἀίβαλιῶται εὐρίσκοντο ἐκεῖ ἔσπευσαν νὰ τὸ ἀναγνώσουν. Ἡ ἀνάγνωσις ἐγένετο μεγαλοφώνως καὶ ἀπὸ τὸν ἐξώστην ὅπου εὐρισκόμην παρακολούθῶ αὐτὴν καὶ τοὺς βλέπω ὄλους ὄχρους καὶ περιλύπους νὰ κινῶσι τὴν κεφαλὴν καὶ σιωπηλοί, χωρὶς διαμαρτυρίαν, νὰ φεύγουν ἕνας ἕνας καὶ ν' ἀποκομίζουν τὴν ἀγωνίαν εἰς τὴν ψυχὴν ἀφοῦ τὰ ἐν τῷ χειρογράφῳ ἐκείνῳ διαλαμβανόμενα δὲν ἦσαν, παρὰ ὁ προῦγγελος τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου...

Μὲ αὐτὰς τὰς ἐντυπώσεις ἐζητήσαμε νὰ κοιμηθῶμεν. Ὅποῖος ὑπῆρξεν ὁ ὕπνος ἐκεῖνος εἰμπορεῖ ἕκαστος νὰ τὸ φαντασθῆ. Ἀνίδεοι ἀπὸ παρομοίας συγκινήσεις, ἐθρεθέντες αἴφνης εἰς ἕνα περιβάλλον

ξένον, φιλόποπτον καὶ ἄγριον, καὶ κινδυνῶδες χωρὶς φίλους, χωρὶς γνωρίμους ἠσιάνθημεν γεννωμένους εἰς τὴν ψυχὴν μας ὄλους τοῦ φόβου μᾶς ἀγωνίας φοβερᾶς, καὶ ὄλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἢ φαντασία μας, μᾶς παρέστησεν ὅτι ἄγριον καὶ τρομακτικὸν εἶχομεν ἕως τότε ἀκούσι ἢ ἀναγνώσι δι' ὅσους κινδύνους ἐπαπειλοῦσιν τοὺς ἀδελφούς μας· καὶ συνεπονέσαμεν ἐκ ψυχῆς ὄλους τοὺς ὁμοειθεῖς μας ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ζοῦν σχεδὸν διαρκῶς ὑπὸ τὰς αὐτὰς φοβερὰς συνθήκας τῆς ἀγωνίας, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐξήσαμε καὶ ἡμεῖς ἕνα μόνον ἀπόγευμα, καὶ μίαν νύκτα...

Τὸ πρῶτὸν περὶ τὰ ἐξημερόματα ἐπεβιάσθημεν τοῦ πλοίου. Ἐφεύγαμε πλέον μὲ τὴν καρδιά θλιμμένη δι' ὅσην ἀγωνίαν ἀφίσαμεν ὀπίσω μας εἰς τὰς εὐάνδρους Κυδωνίας μὲ τὸ ὥραῖον ἱστορικὸν παρελθόν. Ἐφεύγαμε ὁμοῦ καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι πολὺ ταχέως θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ δροσερὸν Ἀίβαλι τὸ πρῶτον ἡρεμον καθεστῶς, καὶ ὅτι εἰς νέον ταξείδιον θὰ δυνηθῶ νὰ γνωρίσω τὴν πόλιν καὶ νὰ προσοικειωθῶ τοὺς τόσῃν καλὴν φήμην ἔχοντας κατοίκους τῆς.

Μετ' ὀλίγας ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Μιτυλήνην. Μία χαρὰ μεγάλη μᾶς κατέλαβεν ἅμα ἐπατήσαμε καὶ πάλιν τὰ ἐδάφη τῆς καὶ ἐπανεῖδομεν τὴν ὥραῖαν καὶ ἡρεμον πόλιν τῆς. Πρὸς τὸ ἑσπέρας ὁμοῦ τὸ Αἴγυπτιανὸν ἀτιμόπλοιον ἀρχιθὲν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἔφερε δέκα τρεῖς ἐξορίστους Τούρκους μεγιστάνους, καὶ συγχρόνως διεσπάρη ἡ εἰδησις ὅτι εἰς τὰς Κυδωνίας ἐκηρύχθη ὁ στρατιωτικὸς νόμος καὶ ἔκτακτον στρατοδικεῖον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως διευθύνεται εἰς τὸ Ἀίβαλι διὰ νὰ δικάσῃ καὶ τιμωρήσῃ τοὺς φανταστικούς ἐνόχους.

Καὶ ἡ θέα ὄλων ἐκείνων τῶν Τούρκων μεγιστάνων τῶν ἐρριμμένων σχεδὸν εἰς τὴν ἀκτὴν, καὶ ὄλαι αὐτὰ αἱ περὶ Κυδωνιῶν εἰδήσεις κατὰστρεψαν καὶ τὴν ὀλίγην χαρὰν τὴν ὁποῖαν ἠσιάνθημεν ἐπανιδούσα τὴν Μιτυλήνην.

ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ἄσθρωνος συνηθῶς καθ' ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ βίου του πάσχει ἐν εἶδος αἰτιαπάτης, μεγαλειέταν ὁμοῦ αἰτιαπάτην πάσχονσι κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν οἱ νεότερον φανταζόμενοι ὅτι ἐορτάζουσιν ἐπέτειον Συντάγματος, ἐπέτειον πολιτεῖματος ἐξασφαλίζοντος ἐλευθερίαν, ἰσότητα καὶ ἀδελφότητα. Πέρυσιν

Ἦ ἐπέτειος τοῦ Συντάγματος ὄντως ἐπιτυχόντες πολιτειακὴν μεταβολὴν μοραδικὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἐθνῶν ἐθεωρήθησαν ἡρωες ἀληθεῖς ἄξιοι τῆς γενικῆς ἐκτιμήσεως καὶ τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ. Καὶ μετὰ παρέλευσιν ἐπὶ ἔτους ἐπερήφανοι θὰ ἐώρταζον τὴν ἐπέτειον τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης ἡμέρας ἂν μὴ

αὐτοὶ οἱ ἴδιοι διὰ τῶν ἔργων των, διὰ τῶν πράξεών των, διὰ τῶν λόγων των κατέρχονται παρηγορικῶς ἐπὶ ἀνήγειρον καὶ ἐθουμάτιζον καὶ ἐποδοπάτουσαν πᾶν ὅτι ἐξήγησαν ἢ ἀνασηλώσουσαν προύασοντες τὰ εὐγενῆ στήθη των καὶ θέτοντες ἐν κινδύνῳ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν των. Καὶ τὸ θλιβερόν διὰ τὸν Ἑλληνισμόν, τὸν προσοικειωθέντα εὐκρινῶς ἑπὶ πᾶσαι ἄλλῃ ἐθνικότητι τὸ ἔργον τῶν νεοτόρκων, εἶπε ὅτι ἡ ἀνάγκη τῶν βράσεων τοῦ νέου πολιτεύματος γίνεται εἰς βάρος του, εἰς βάρος τῶν αἰσθημάτων του, εἰς βάρος τῶν πόθων του καὶ τῆς εὐκρινῶς ἀφροσύσεώς του. Αἰὰ τοῦτο ὁ Ἑλληνισμὸς ὁ αἰσθητικὸς πληροῦμενος τὰ στήθη του ἀπὸ ἀγνῶν ἐνθουσιασμῶν διὰ πᾶν τὸ εὐγενές καὶ τὸ ἠγῆλόν, ὁ πύρρον ἐκδηλώσας ἄνευ ἑπολογισμῶν καὶ περιουσιῶν τὰ κατήγοντα αὐτὸν ἐνθουσιώδη αἰσθήματα, ἐφέτος ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὰς ἀδίκους καταδιώξεις τῶν νεοτόρκων, λυπημένος ἀπὸ τὴν καταπάτησιν ὅλων τῶν ἵποχρεώσεων ἃς τὸ νέον πολιτεῖμα ἐπιβάλλει εἰς τὴν κρατοῦσαν ἡλικίαν πρὸς τοὺς οὐνοῖκους λαοὺς ἀπέσχε τὰ συμμετάσχη εἰς ἐορτὴν ἢ ὅποιά τοῦ ἐπεμήνησεν ἑλπίδας χρηστῆς διοικήσεως διαφρονθεῖσας καὶ ὄνειρα ἰσὺν πολιτείας καὶ δικαιοσύνης καταροφθέντα.

Ὁ Ἑλληνισμὸς ὑπερήφανος εἰς τὰς δοκιμασίας του δὲ ἠθέλησε δουλικῶς καὶ ἀνευκρινῶς φερόμενος νὰ δείξῃ ἐπὶ πλουσιον χάριν καὶ ἀπίσχεν ἀξιοσπεπῶς ἀπὸ τὴν ἐπέτειο τῆς ἀνακημέσεως τοῦ Συντάγματος ὅπερ δι' αὐτὸν ἔχει πλέον τὴν ἔννοιαν ἀπολυταρχίας τυραννικῆς, τυφλῶς καταδιωκόμενος τὰ ἀπαρβίαστα καὶ σεβαστὰ ἐθνικὰ δίκαιά του.

Ὁ Ἑλληνισμὸς ὅμως ἀπὸ φρίσεως προικισμένος μετὰ τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα ταχέως θὰ λησμονήσῃ ὀλίγων θερμοκεφάλων πατριωτῶν τὴν ἀντιπατριωτικὴν καὶ εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ἀντιθεμένην συμπεριφορὰν των, ἐθῆς ὡς κρημαρχίῃ εἰς τὰ πνεύματα τῶν σωφρονῶν Ὀθωμανῶν ἢ δικαιοσύνη, ἢ ἰσότης καὶ ἢ ἀδελφότης ἐφ' ὧν ἐδράζεται ἡ λειτουργία τοῦ πραγματικοῦ Συνταγματικοῦ πολιτεύματος. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ Ἑλληνισμὸς εἰς προσεχῆ ἐπέτειον θὰ συμμετάσχη εἰς τὰς ἐορτὰς τῶν ἀδελφῶν Ὀθωμανῶν μετὰ ὅλον τὸ αἰσθητικὸν καὶ μετὰ τὴν ζέσιν ἣτις ἐνοικεῖ εἰς τὰ εὐγενῆ στήθη αὐτοῦ. Ἑλληνας γνωρίζοντος ὅτι ἡ πρόοδος τῆς γείτονος Αὐτοκρατορίας ἐξασφαλίζει τὴν ἐθνικὴν πρόοδον καὶ αὐτῆς καὶ τῶν οὐνοῖκων λαῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα

Ἐν Ἀγγλίᾳ νεωστὶ, κατὰ τὴν μηνὶ Ὀκτωβρίῳ ἐτήσιον συνεδρίασιν τῆς λεγομένης Classical Association «Κλασσικὸς Συνεταιρισμὸς», ἀπεφασίσθη νὰ γένηται δεκτὴ καὶ δὴ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὰ Ἀγγλικὰ σχολεῖα καὶ Πανεπιστήμια θεωρητικὴ καὶ τεχνικὴ προφορὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, προῖον τῶν ἐρευνῶν καὶ σπουδῶν τῶν φιλολόγων, ἀπολεσθεῖσης οὕτω τῆς εὐκαρίας νὰ εἰσχυθῇ τέλος πάντων ἡ σύγχρονος καὶ ζῶσα προφορὰ, τοῦτέστιν ἡ τῶν Ἑλλήνων προφορὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Μετὰ μεγάλης δὲ λύπης ἀναγράφομεν τὴν, κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην, λυπηρὰν ταύτην ἀπόφασιν. Τὸ συμβῆν δὲ τοῦτο παρκαίνει ἡμᾶς νὰ γράψωμεν ὀλίγας λέξεις ἀφορώσας εἰς τὸ ζήτημα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, περιοδικόν, χρόνιον δύναται τις σχεδὸν νὰ εἴπῃ ζήτημα ἐν Ἀγγλίᾳ, δηλ. συζητεῖται πάντοτε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον καὶ κατὰ περιόδους μάλιστα ἐξετάζεται εἰδικῶς ἢ σκοπιμότης τῆς διδασκαλίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τοῖς Σχολείοις καὶ τοῖς Πανεπιστημίοις, πρὸς δὲ τούτοις ποίας προφορᾶς δεῖν νὰ γίνηται χρῆσις.

Ὁ λεγόμενος «Κλασσικὸς Συνεταιρισμὸς» συνέστη πρὸ ὀλίγων μόνον ἐτῶν πρὸς τὸν σκοπὸν, ὡς φέρεται ἐκ τῆς ὀνομασίης αὐτοῦ, νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ συνιστᾷ τὴν σπουδὴν τῶν δύο Κλασσικῶν γλωσσῶν, τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς, καὶ νὰ συζητῇ τὰ ἀφορῶντα εἰς αὐτὰς διάφορα ζητήματα.

Ἐννοεῖται ὅτι ἐπρόκειτο, θᾶπτον ἢ βράδιον, ὁμοῦ μετὰ τοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης γενικοῦ ζητήματος νὰ προταθῇ πρὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Συνεταιρισμοῦ τούτου καὶ τὸ εἰδικὸν τῆς προφορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ζήτημα. Αὐτὸ δὲ τοῦτο ἐγένετο νῦν, καὶ δὴ ἀμέσως μετ' ὁμοίαν συζήτησιν ὡς πρὸς τὴν Λατινικὴν γλώσσαν. Λυπούμεθα ὅτι προκειμένου περὶ τοιοῦτου ζητήματος δὲν ἐλήφθη πρόνοια περὶ συνεντεύξεως καὶ συνεννοήσεως Ἀγγλων καὶ Ἑλλήνων φιλολόγων, ἕνα ἀπὸ κοινοῦ συζητήσωσι πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ σύστημα τι τῆς προφορᾶς πρακτικὸν καὶ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καὶ ἐν τῇ κατὸπιν χρήσει τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἥτοι ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ.

Αὕτη δὲ ἡ σκέψις πράγματι ἡμᾶς νὰ ἐξηγήσωμεν συντόμως ποῖον εἶνε κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν τὸ καθήκον τῶν Ἑλλήνων ὡς πρὸς τὴν γλώσσαν αὐτῶν. Νομίζομεν δηλ. ὅτι τῶρα πλέον εἶνε χρέος αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων νὰ καταβάλλωσιν ἰδιαιτέρας προσπάθειας ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς γλώσσης αὐτῶν.

Εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι ὡς πρὸς τὴν ἐν Εὐρώπῃ σπουδὴν τῆς Ἑλληνικῆς, ὡς ζώσης γλώσσης, οἱ Ἕλληνας αὐτοὶ δεῖν νὰ ἐνεργήσωσι. δηλ. νὰ δείξωσι τοῖς ξένοις ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ μακρὰν τοῦ νὰ εἶνε δημοτικὴ μόνον διάλεκτος ὁμιλεῖται καὶ γράφεται ὡς καλὴ καθαρῶσα γλώσσα, παρκαθεῖται δὲ τῶν αἰώνων ὑπὸ συγγραφέων πρὸ πάντων δὲ σφριζομένη ὡς γενναία τῆς ἀρχαιότητος γλώσσα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀνάγκη δὲ νὰ γίνωνται πανταχοῦ προσπάθειαι, ὅπως φυλαχθῇ καὶ βελτιωθῇ ἀκόμη ἐν γένει τὸ ὕψος τῆς γλώσσης.

Οἱ καθηγῆται δεῖν ὄχι μόνον κατὰ τοὺς δημοσίους καὶ ἐπισήμους λόγους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐν γένει

πρὸς τοὺς φοιτητὰς ὁμιλίαν, νὰ μεταχειρίζωνται τὴν καλὴν γλώσσαν, ἢν διδάσκουσι, καὶ δὴ καὶ ἐν τῇ οἴκῳ νὰ ὁμιλῶσι τὴν αὐτὴν καλὴν γλώσσαν.

Οἱ φοιτητὰς δεῖν νὰ μεταχειρίζωνται ἐν τῇ καθημερινῇ συνομιλίᾳ τὴν τοῦ Πανεπιστημίου γλώσσαν. οἱ συγγραφεῖς νὰ καλλιερῶσιν οὕτως εἰπεῖν τὴν καθαρῶσα ἐν τοῖς συγγραμμάσιν αὐτῶν, ἐν τῇ μετ' ἄλλων ἀναστροφῇ καὶ ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ οἱ τῶν σχολείων διδάσκαλοι νὰ ὁμιλῶσι τὴν καλὴν γλώσσαν μετὰ τῶν μαθητῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν. οἱ δὲ γονεῖς διὰ τοῦ παρκαθεῖν αὐτῶν νὰ ἐπιμένωσιν εἰς τὴν χρῆσιν τῆς καλῆς καθαρῶσας καθομιλουμένης γλώσσης πρὸς τοὺς παισὶν αὐτῶν.

Τοιοῦτοτρόπως δὲν ἤθελεν εἶνε δυνατὸν νὰ συμβῇ π. χ. τὸ ἐπόμενον. Πηρευρεθέντες εἰς μάθημα ἑλληνικὸν δημοσίου σχολείου ἠκούσαμεν καλὴν ἐξήγησιν τῆς χρήσεως τῆς δοτικῆς μόνον ὅμως ἐτελείωσε τὸ μάθημα καὶ ἀπελύθησαν οἱ μαθηταί. ἀπευθύνεται ὁ διδάσκαλος εἰς ἕνα τῶν τελευταίων λέγων «δὸς μου τὸ βιβλίον σου». Ὅτε δὲ εἶχε ἀποσπυρῆ τὸ παιδίον, εἶπον ἐγὼ τῷ διδασκάλῳ, «ἀλλὰ διατὶ εἶπετε τῶρα ὁμιλοῦντες πρὸς τὸν μαθητὴν ὡς δὸς μου ἀντὶ δὸς μοι, ἀφοῦ προηγουμένως ἠμιλήσατε περὶ τῆς δοτικῆς καὶ ἐδιδάξατε πῶς ἔπρεπε νὰ γίνηται χρῆσις αὐτῆς» ἐκεῖνος δὲ ἀνυψώσας τοὺς ὤμους του καὶ γελάσας ἀπήτησε «τί τὸ θέλετε, εἴμεθα τόσον συνειθισμένοι νὰ ὁμιλῶμεν οὕτως».

Ὡς πρὸς δὲ τοὺς γονεῖς παρατηροῦμεν τὰ ἐξῆς. Ἐν Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ, Ἀγγλίᾳ, καὶ πιθκῶς πρὸς τοὺς πλείστοις τῶν Εὐρωπαϊκῶν εἶνε γενικὸς κενὸν καὶ πάγκοινος συνήθεια νὰ προσέχωσι καλῶς οἱ γονεῖς, εἰς τὸ νὰ ὁμιλῶσι καλὴν γλώσσαν τὰ μικρὰ τέκνα αὐτῶν πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον μετ' ἐπιμελείας διορθοῦσι τὰ παντοῖα αὐτῶν γραμματικὰ λάθη καὶ τὰς φράσεις ἐν τῇ ὁμιλίᾳ καὶ τὴν προφορᾷ καὶ τὸ ὕψος ἐν γένει.

Διατὶ λοιπὸν ἐν Ἑλλάδι, χώρα πεπρωτισμένη διὰ τὶσον ὠρκαίας γλώσσης, νὰ μὴ δείκνυται ὁμοία ἐπιμέλεια ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῆς, νὰ ἐξασφαλισθῇ δηλαδὴ ἀκριβῆς ἔκφρασις καὶ ἐξηγενησμένη ὕψος ὁμιλίης; Ἰπάρχουσι καὶ ἀγγλικαὶ καὶ γαλλικαὶ καὶ γερμανικαὶ διάλεκτοι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὡς καὶ γλώσσα τοῦ λαοῦ πανταχοῦ. ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει νὰ σεμνύνωνται ἐπὶ καλῇ γλώσσῃ οἱ πεπαιδευμένοι, καὶ δὴ νὰ φιλοτιμῶνται οἱ ἐπαρχιωταὶ καὶ οἱ πανταχοῦ πεπαιδευμένοι νὰ μὴ διακρίνωνται διὰ διαλεκτικῶν ἰδιωτισμῶν, ἀλλὰ τούτωντιον μάλιστα νὰ διατηρῶσιν ὡς σημείον τῆς παιδείας των καθαρῶσα τὴν γλώσσαν αὐτῶν.

Ἐὰν ὁμοίαι ἐπιμέλειαι ἤθελε προσκρῶσθαι ἐν Ἑλλάδι, βαθμικῶς ἤθελε γενικευθῆ ἡ τῆς καλῆς γλώσσης χρῆσις καὶ ἀκριβῆς πλέον ἢ μῆρη ἐκείνη τῶν

ζέων, ἢ τόσον γενικῶς, ὅτι παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ὑπάρχει ἡ καλὴ, ἢ καθαρῶσα γλώσσα, μόνον ὡς τεχνικὴ τις γλώσσα, τῶν σχολείων, τῶν Πανεπιστημίων, συγγραφέων τινῶν, τῶν λογίων καὶ τῶν ἐπιστῆμων τελετῶν, ἢν ὁ λαὸς δὲν ἐννοεῖ, τὸ ὅποσον ὅμως δὲν εἶνε ἀκριβές, διότι ὁ λαὸς ἐννοεῖ τὴν καλὴν τῆς Ἐκκλησίας γλώσσαν.

Ἐὰν οἱ Ἕλληνας ἐφρόντιζον νὰ δεικνύωσιν εἰς τὸν κόσμον, εἰς τοὺς λεγομένους Εὐρωπαίους, οἵτινες τῶρα τόσον συχνὰ φοιτοῦσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅτι ἡ γλώσσα αὐτῶν δὲν εἶναι μόνον ἡ ἡμελημένη καὶ ἀσύντακτος γλώσσα τοῦ λαοῦ, ὅτι δὲν εἴμενεν ἀπὸ τῆς ὠρκαίας τῆς ἀρχαιότητος γλώσσης εἰμὴ ἡ παρεφθαρμένη τῶν μεσαιώνων διάλεκτος, ἀλλ' ὅτι ἡ σύγχρονος γλώσσα εἶνε ἀξία τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ὡς καὶ σπουδαῖον μέσον συνεννοήσεως ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ καὶ τῷ ἐμπορίῳ, ἤθελεν ἐκτιμηθῆ προσηκόντως τὸ ζήτημα ὡς πρὸς τὴν χρησιμότητα τῆς γλώσσης αὐτῶν.

Πρὸ παντὸς δὲ ἀνάγκη νὰ κηρυχθῇ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλώσσα εἶνε μέσον συνεννοήσεως εἰς τοὺς ταξειδεύοντας καὶ τοὺς ἐμπόρους οὐ μόνον τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ καθ' ἑλὴν τὴν τῆς Μεσογείου ἀνατολικῆν ἑκτασιν, δηλαδὴ κατὰ τὸ λεγόμενον Λεβαντίνον μέρος, ὡς καὶ κατὰ τὸ βαρειοανατολικὸν μέρος τῆς Ἀφρικῆς, ἔχουσιν ὡς κέντρα, ἐκτὸς τῶν Ἀθηγῶν, τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν Σμύρνην καὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Ὁ αἰὼν οὗτος εἶνε αἰὼν τῆς πρακτικότητος καὶ τῆς χρησιμότητος· πρέπει λοιπὸν νὰ γίνῃ φανερόν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλώσσα δὲν εἶνε μόνον, ὡς ἀρχαία κληρονομία, ἀξία τῆς μελέτης τῶν λογίων καὶ τῶν σπουδαστῶν οὔτε ἀποκλειστικῶς ὡς διάλεκτος δημοτικῆ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ποιήσεως, ἐνδιαφέρουσα μόνον τοὺς φιλολόγους, ἀλλ' ὅτι ὑπάρχει ζῶσα καὶ ὀάλλουσα καὶ εἶνε ἀξίος καὶ σπουδαῖος γλωσσικὸς θησαυρὸς, ἐφάμιλλος τῶν ἄλλων τῆς Εὐρώπης γλωσσῶν, καὶ ὅτι εἶνε ἀξία θυγάτηρ τῆς καλλίστης γλώσσης τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς, τὴν ὅποιαν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ μάθωσιν ἐν γένει οἱ Εὐρωπαῖοι, οἵτινες πιθκῶν νὰ ταξειδεύωσιν εἰς τὰ ἀνατολικά τῆς Εὐρώπης μέρη ἢ καὶ νὰ διαμένωσιν ἐκεῖ. πρὸ πάντων δὲ ὅσοι ἔχουσι σχέσεις οἰκσθήποτε μετὰ τὸν ἐμπορικὸν κόσμον.

Οἰκογενεικῶς λοιπὸν καὶ ἐθνικῶς δεῖν νὰ καταβάλλωνται εἰδικαὶ προσπάθειαι ὑπὸ αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων ὑπὲρ τῆς γλώσσης. Τοῦτο ὅμως δὲν ἀρκεῖ· ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν ἡ ἐξῆς διπλῆ ἐργασία. ἥτοι ἡ μὲν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις δεῖν νὰ φροντίζῃ ὅπως διὰ τῶν δημοτικῶν σχολείων ἐκταθῇ ἡ χρῆσις καλῆς γλώσσης πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον νὰ διορίξῃ ἱκανοὺς καὶ δὴ ἐνθουσιασμένους ὑπὲρ τῆς γλώσσης διδασκάλους, οἱ δὲ Ἕλληνας φιλόλογοι εἶνε καλὸν νὰ συνάπτωσι σχέσεις πρὸς τοὺς ξένους φιλο-

λόγους, μεθ' ὧν νὰ συνεργάζωνται καὶ συνεννοῶνται ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς γλώσσας τῶν Ἀναγκη νὰ ὁμολογήθῃ πρῶτον ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα πρέπει ν' ἀνκνυρισθῇ ὡς μίαν τῶν σπουδαιότατων ἐκ τῶν συγχρόνων καὶ ζώσων γλωσσῶν καὶ ὅτι αὕτη ὡς τοιαύτη προκαλεῖ τὸ ἐνδικαίον πάντων ἐν γένει τῶν πεπαιδευμένων, ἔπειτα δὲ ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὴν τόσον περιμάχητον προφορὰν αὐτῆς ὑπὸ τὴν ἐπιφυὴν τῆς πρακτικότητος καὶ ὠφελιμότητος ἔπρεπε νὰ διδάσκηται ἐν ταῖς σχολαίσι καὶ Πανεπιστημίσι τῆς Βυρσῶπις ὑπὸ διδασκάλων καὶ καθηγητῶν ἢ Ἀθηναϊκῆ προφορᾶ, ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀκριβῆ καὶ εἰδικὴν σπουδὴν τῶν φιλολόγων τῆς ἀρχαιότητος ἔπρεπε οἱ εἰδικοί φιλόλογοι νὰ μελετήσωσι τοὺς διαφόρους θεωρητικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ἐξαχθέντας τρόπους τῆς προφορᾶς, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα ἐξαχόμενα νὰ θεωρηθῶσι μὲν ὡς ἐνδικαίον καὶ σπουδαῖα ἀνεκκλύψεις, οὐχὶ ὅμως νὰ ἐπιβάλλωνται ὡς ἰδιόζουσαι εἰς τὴν ζώσαν γλῶσσαν, τῆς ὁποίας ἡ αἴγλη καὶ ἀκμὴ ἐν τῇ λαοφυλοσίᾳ καὶ ἀρχαίᾳ αὐτῆς δυνάμει ὠφείλει νὰ εἴνε ὑπερηράνεια καὶ μέλημα τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων.

Αὗτοι εἶνε αἱ ἰδέαι ἐνός φιλέλληνος, ὅστις διέμενε πολλὰ ἔτη ἐν Ἑλλάδι, ἰδέαι προερχόμεναι ἐκ τῆς πρὸς τὴν ὠραίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἀγάπης αὐτοῦ· εὐχεται δὲ νὰ τὸν συγχωρήσωσιν οἱ Ἕλληνες ἐὰν ἐτόλμησε νὰ δημοσιεύσῃ αὐτάς.

JOHN S. DAWES
Διδάκτωρ Φιλοσ. καὶ Θεολογίας

ΠΡΩΤΟΨΑΛΜΟΣ πρὸς τὰς ὑποσχέσεις των ἀπεμαχρυναν αἱ προστάτιδες Δυνάμεις τὰ στρατεύματά των ἐκ Κρήτης κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἔκτοτε ὑπ' αὐτῶν ἡμέραν. Οὕτως ἢ 13 Ἰουλίου ἐσημείωσε σταθμὸν ἱστορικὸν διὰ τὴν Μεγαλόνησον τῆς ὁποίας ἀκόμη δοκιμάζεται ἡ ἀδάμαστος ἐμμονὴ εἰς τὰς μεγάλας καὶ γενναίας ἀποράσεις. Μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς Νότας ἡ ὁποία ἐπροξένησε μεγίστην συγκίνησιν εἰς τὰ στήθη τῶν ἡρωϊκῶν Κρητῶν ἐπῆλθεν ἡ ἱστορικὴ ἐκκένωσις τῆς νήσου ἀπὸ τοὺς στρατοὺς τῶν τεσσάρων Βυρσῶπικῶν Κρατῶν οἵτινες ἀπὸ δωδεκαετίας κατεῖχον τὴν νῆσον. Τὸ γεγονός τοῦτο ἐπανηγυρίσθη ἐν Κρήτῃ μετὰ τὴν θερμότητα καὶ μετὰ τὴν ζέσιν τὴν χαρακτηρίζουσαν τὰ λεοντόθυμα τέκνα τῆς ἡρωϊκῆς Κρήτης. Προεπέψαν τοὺς ξένους τιμητικώτατα καὶ ἐξέφρασαν διὰ τῶν ἐπισήμων ἀντιπροσώπων των ὅλην τὴν εὐγνωμοσύνην τὴν ὁποίαν ὠφείλον εἰς τὰ εὐγενῆ τέκνα

τῶν τεσσάρων Βυρσῶπικῶν Ἕθνῶν. Εἰς τὰς ἐκφράσεις δὲ τὰς πλέον εὐλικρινεῖς καὶ πλέον ἐγκυρότους δὲν ὑστέρητε καὶ ἡ Λαϊκὴ ψυχὴ ἥτις μετὰ τὰς πλέον ζωηρὰς καὶ εὐλικρινεῖς ἐκδηλώσεις κατέδειξε τὰ κατέχροντα αὐτὸν αἰσθημάτα. Ὁ Κρητικὸς Λαὸς καὶ οἱ στρατοὶ τεσσάρων κρατιῶν Ἕθνῶν συνηνώθησαν εἰς ἓν αἰσθημα ἀδελφότητος καὶ ἀμοιβαίας ἐκτιμῆσεως καὶ ἐκ τούτου προέκυψαν καὶ ἐγεννήθησαν σκηναὶ μεγάλειου καὶ ἐπιβολῆς ἀληθινοῦ. Ἡ ἐλευθέρη Ἑλλάς αἰσθανομένη τὰς αὐτὰς συγκινήσεις καὶ διατελουσα ὑπὸ τὸ κράτος τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων παρηκολούθει τὰ ἐξελισσόμενα ἐκεῖ κάτω μετὰ τὴν ἀγωνίαν τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ γονεὺς ὁ παρακολουθῶν τὰς τύχας τέκνου προσφιλοῦς ἀπὸ πολλοῦ ζῶντος εἰς τὰ ξένα. Ἦδη τὸ Κρητικὸν ζήτημα εὐρισκόμενον εἰς χεῖρας τῶν προστατῶν Δυνάμεων ἐξακολουθεῖ τὸν ὁρῶμον του τὸν ὅποιον καθιστᾷ ὅσμημέραι πρωτεῖον ὁ ἀδάμαστος πατριωτισμὸς τῶν Κρητῶν, ἡ πολιτικὴ διπλωματικὴ ἰκανότης τῶν ἀρχόντων του καὶ ἡ εὐμένεια τῶν Βυρσῶπικῶν Κυβερνήσεων.

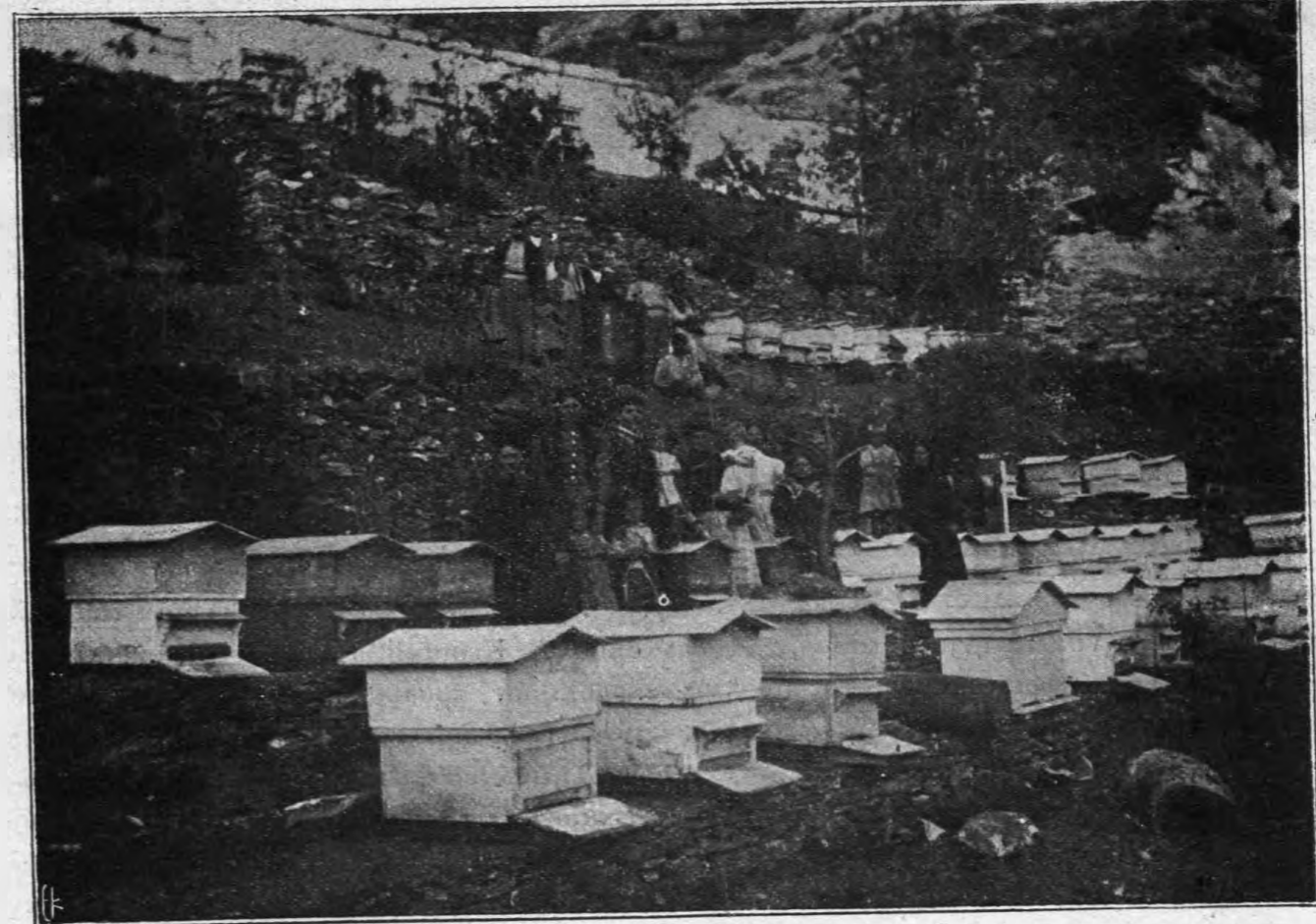
ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΙ

Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Ἑλληνομελί ὁ Ἕλληρικὸς τυρός, τὰ Ἑλληνικὰ φροῦτα καὶ ὅλη ἡ πολυποικίλος καὶ πολυώνυμος ἐκλεκτὴ Ἑλληνικὴ παραγωγὴ θὰ καταστῇ ἀντικείμενον σπουδαίου ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου, τότε ἀσφαλῶς θὰ δυνάμεθα νὰ ἀποβλέψωμεν εἰς μέλλον ἰκανοποιητικὸν διὰ τὸν Ἕλληρικὸν λαὸν καὶ διὰ τὸ Ἔθνος μας. Τότε θὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀναμενομένη ἀναγέννησις τοῦ Ἔθνους ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν οικονομικὴν εὐρωσίαν τοῦ τόπου, ἥτις εἶνε ἡ βῆσις ὄχι μόνον τῆς ἐνισχύσεως τῶν ἐθνικῶν μας δυνάμεων ἀλλὰ καὶ τῆς ἠθικοποιήσεως τοῦ λαοῦ ὅστις ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὰς ἐπιτακτικὰς ἀνάγκας τῆς ἀγρίας βιωτικῆς διαπάλης θὰ δύναται νὰ στρέψῃ τὸν νοῦν του καὶ εἰς εὐγενέστερα ἰδανικὰ τοῦ Ἔθνους. Δυστυχῶς διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ὠραίου αὐτοῦ οἰκοδομήματος οὐδὲ πῶρρωθεν διαφαίνεται ἐνέργειά τις ἰκαρὴ νὰ προσδώσῃ ἐλπίδας αἰσιωτέρον μέλλοντος. Ἀπαιτεῖται διὰ τὸν τόπον μας, ὅτι καὶ δι' ὅλας τὰς ἄλλας χώρας αἱ ὁποῖαι ἠντήθησαν νὰ σταδιοδρομήσωσι νικηφόρως εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐνισχύσεως ὅλων ἐκείνων τῶν στοιχείων αἵτινα ἐν τῷ συνόλῳ ἀποτελοῦσι τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ζωὴν ἐνός Ἔθνους. Ἀπαιτεῖται ἢ ἡ ἐμφάνισις ἐνός ἀνδρός μετὰ μέγαν πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ χαρίσματα, μετὰ φωτεινὴν διάνοιαν, μετὰ ἀδάμαστον θέλησιν, μετὰ ἐνθουσιασμὸν ἀνεξάντλητον, μετὰ δραστηριότητα ἀκατάβλητον, ὅστις ἀφοσιούμενος εἰς τὴν ἰδέαν αὐτὴν νὰ δύναται νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς μεγάλης πολιτικῆς μερίδος ἥτις νὰ ποθῇ νὰ ἀναπετάσῃ τὴν σημαίαν τῆς γεωργικῆς καὶ βιομηχανικῆς πολιτικῆς, ἢ καθύλου τῆς οικονομικῆς πολιτικῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀναπτύξεως καὶ ἀξίσεως, δι' ὅλων τῶν μέσων, τοῦ ἐθνικοῦ πλοῦτου, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἠθέλητο νὰ κάμῃ καὶ ἴσως θὰ τὸ ἐκάμην ὁ αἰώνιος Πρωμαζόγλου, ἡ χρειά-

ζονται αἱ μικραὶ ἀλλὰ πολύτιμοι δυνάμεις τοῦ τόπου, αἱ ὁποῖαι γίνονται ἀτυχῶς εἰς τὸν κυκεῶνα τῆς πολιτικῆς καὶ ἐγωιστικῆς φανλοκρατίας, νὰ μὴ διατάξωσι νὰ προσφέρωσι τὸν πνευματικὸν ὀβολόν των πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν κοινῶν πόθων ὅλων ἐκείνων οἵτινες ὀνειροπολοῦσι μίαν Ἑλλάδα ἀκμαίαν, ἰσχυράν, πλουσίαν καὶ ἰκαρὴν μετὰ τὰ ἴδια μέσα νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν μεγάλην ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολὴν τῆς. Αὐτὰς τὰς ἰδέας μᾶς ἐνέπνευσε πολλῆς ἀξίας γεωργικὸν βιβλίον ἰδὸν τὸ φῶς κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα. Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε ἡ **Μελισσοκομία** τοῦ κ. Γεωργίου Α. Τουφεξῆ γεωπόνου, διευθυντοῦ τοῦ εἰδικοῦ περιοδικοῦ «Μελισσοκομική», καὶ καθηγητοῦ τῆς Μελισσοκομίας τῆς Γεωργικῆς Ἑταιρίας.

Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε μία καταθέσις πραγματικῆ τοῦ πνευματικοῦ ὀβλοῦ ὅστις κέκληται μίαν ἡμέραν νὰ προσφέρῃ τὰς ἐπιτηδείας ἐκεῖνας τὰς ὁποίας ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ ὀνειροπολεῖ ἀπὸ τῶν εἰγενοῦς οὐκαπανεῖς καὶ δημιουργοῦς τοῦ ἐθνικοῦ πλοῦτου. Εἶνε ἐκ τῶν βιβλίων ἐκείνων αἵτινα ἐξηγη-

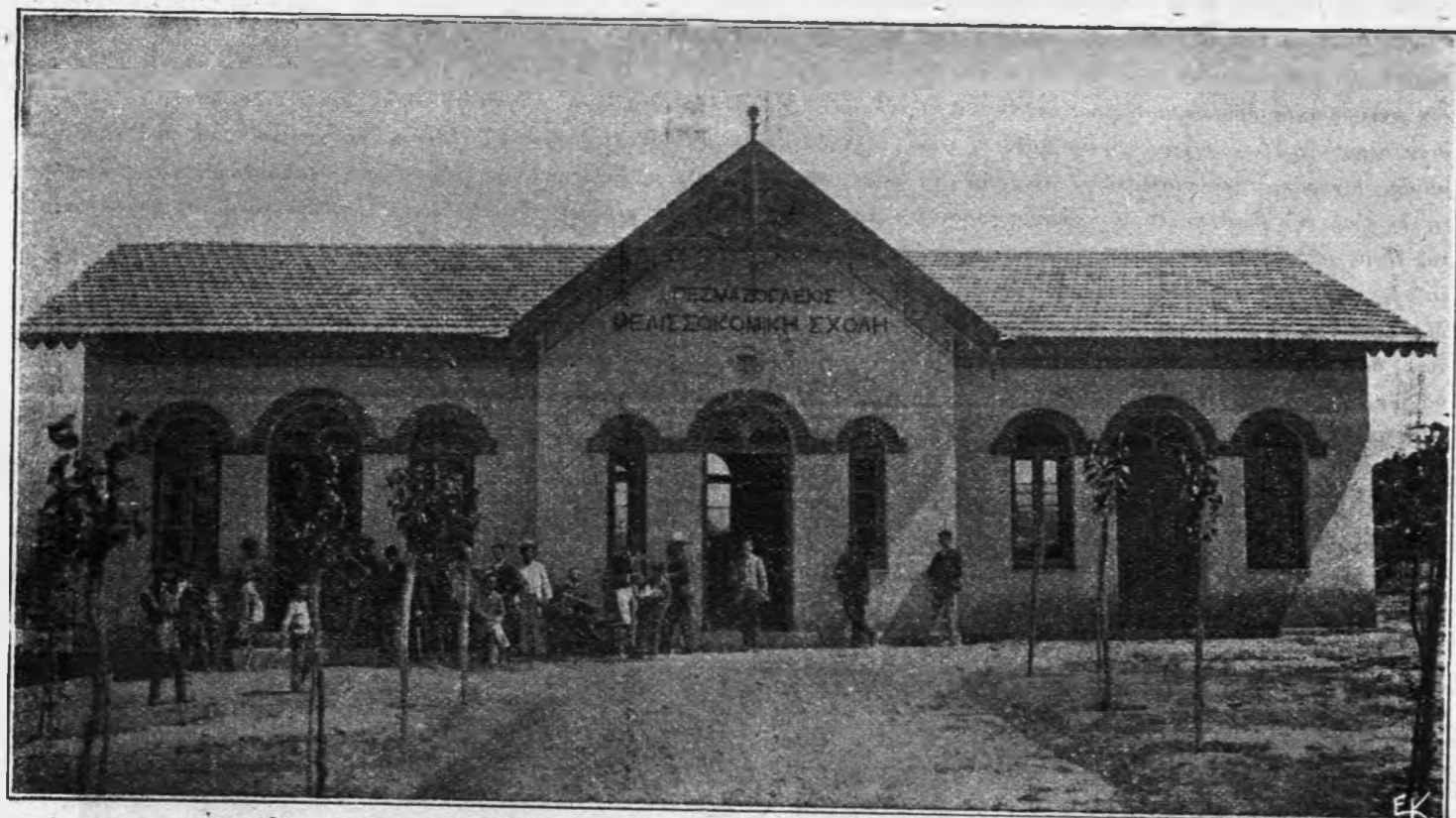
τῶν γεωτῶν μεθόδων, ἐφευρέσεων, βελτιώσεων, μηχανημάτων, καὶ σκευῶν καθίσταται ἔργον πολλῆς προσοχῆς, ἰκανὸν νὰ ἀπασχολήσῃ σοβαρῶς τὰς σελίδας τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐπιτηδείσεως». Ὁφείλομεν ὅμως ἐξαιροῦντες τὸ ἔργον νὰ μὴ παραλείψωμεν νὰ εἰπώμεν ὀλίγα τινα καὶ διὰ τὸν φιλόπονον ἐργάτην, τὸν ἐνθουσιώδη σημασιφόρον τῆς μελισσοκομικῆς κινήσεως τοῦ τόπου μας. Εἶνε τὸ μόνον φωτεινὸν σημεῖον τῆς πρώτης περιόδου τῆς ὑμῶσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γεωργικῆς Ἑταιρίας ἢ ἐν τῇ ἐπιτηδείᾳ τῆς πρόσληψις τοῦ γεωπόνου κ. Τουφεξῆ, ὅστις δαπάναις τῆς ἐξαιρητικῆς εἰδικῶς εἰς τὴν μελισσοκομίαν ἐν Ἑυρῶπῃ καὶ εἶνε ἡ ζωντανὴ βεβαίωσις ἐκείνων αἵτινα ἄλλοτε ἀπὸ τῶν σιτηλῶν μας ἐτοιμασαμεν ὅτι δηλονότι ἀπαιτεῖται διὰ τὴν εὐδοκίμησιν κάθε κλάδου τῆς γεωργίας ἢ εἰδικότητος, ἐν ᾧ πρὸ ὀλίγων μῶλις ἀκόμη μῆνῶν τὴν Γεωργικὴν Ἑταιρίαν διηύθυνεν ὁ ἀγεωπώτερος τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν!! Ὁ κ. Τουφεξῆς ἐπιδοθεὶς εἰς εἰδικὰς μελέτας τῆς Μελισσοκομίας ἐν Ἑλβετίᾳ κατέστη σήμερον ὁ κύριος παράγων τῆς μελισσοκομικῆς παρ' ἡμῖν

ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΕΙΟΝ κ. ΤΟΥΦΕΞΗ ΕΙΣ ΚΑΡΥΣΤΟΝ

ρετοὺν ἰδέας μεγάλας καὶ συντρέχον εἰς τὴν πραγματοποιήσιν εὐγενῶν σκοπῶν. Εἶνε ἐκ τῶν βιβλίων αἵτινα δίδουσι ὠθησιν καὶ ἐνίσχυσιν εἰς ἐρῶστους κλάδους τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς. Εἶνε ἐκ τῶν βιβλίων αἵτινα ἀνοίγουν ὀφθαλμοὺς κλειστοὺς πρὸς τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως τοῖς θησαυροῖς καὶ προκαλοῦν τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς τὸ φιλόπονον καὶ ἐργατικὸν ἔνθουμον τὸ ὅποιον πρῶτον παρετίθησαν καὶ πρῶτον ἐπεμελήθησαν οἱ ἀθάνατοι ἡμῶν πρόγονοι χάριν τοῦ ἐνδιαφερόντος τῶν ὁποίων ἐπικρατεῖ καὶ ἡ γνώμη ὅτι ἡ **Μελισσοκομία** εἶνε ἡ **Ἑλληνομελία** καὶ τὸ **καταγωγὴς**. Τοιοῦτον βιβλίον πραγματικόν, χορηγικόν, ἐνισχυτικόν τὸ Ἑλληνομελίον, παρέχον διὰ τῶν σελίδων του πολυτίμους ἀδηγίας εἰς τοὺς πολυπληθεῖς μελισσοκόμους τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δίδον πλήρη καὶ ἀκριβῆ εἰκόνα ὅλων

παραγωγῆς. Κατήγεισε πλείστα ὄσα μελισσοκομεῖα ἐν Ἑλλάδι διατηρεῖ δὶο μελισσοκομεῖα δι' ἴδιον λογαριασμὸν παρέχει δὲ ἀκάματος καὶ ἀκαταπόνητος καὶ πρῶτον τὰς συμβουλὰς του εἰς πάντα μελισσοκόμον τῆς Ἑλλάδος. Τὸν τοιοῦτον ζῆλον τοῦ ἀνδρός ἐκτιμῶν ὁ αἰώνιος Πρωμαζόγλου ἴδρυσεν ἰδίαις δαπάναις ἐν Χαλανδρίᾳ, ἐν τῷ ἀγροκηπίῳ τῆς Γεωργικῆς Ἑταιρίας, ἴδιον Μελισσοκομεῖον πρὸς ἐγκατάστασιν Μελισσοκομικῆς Σχολῆς ἐξ ἧς ἐξήλθον μέτροι σήμερον πλείστοι μελισσοκόμοι ἄριστα κατηχημένοι καὶ ἰκανοὶ νὰ ἀναλάβωσι καρποφόρος τὸ ἐθνικὸν ἔργον τῆς διαδόσεως τῆς μελισσοκομίας ἐν τῷ τόπῳ μας. Ἀλλ' ὅτι κινήσεως μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ ἐξάρωμεν ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ κ. Τουφεξῆ δὲν εἶνε ἡ ἴδρυσις εἰδικῆς ἐφημερίδος, κοινὸν ὄσον καὶ ἀπαραιτήτων ὕψους ἀνεργήσεως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ

ΠΕΣΜΑΖΟΓΕΙΟΣ ΜΕΛΙΣΣΟΧΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

των άπυρταχού Έλλήνων μελισσοκόμων, δεν είχε ή εισαγωγή των νέων κυνελών και ή σίσασις τόσων μελισσοκομείων, δεν είχε ή καρποφόρος διδασκαλία του εις ήν οφείλεται ή δημι. ευγία τόσων ειδικώς κατηγορημένων μελισσοτρόφων, όσων ή ταίς ενεργείαις του και ταίς προσπαθείαις του κατέστησαν α τ α τ ι κ η ς—ής άνευ οίδεν σοβαρών δίνα αι να τελεσθί δι' εϊδέν έργον—του άριθμού των εν Έλλάδι κυνελών και των όνομάτων όλων των μελισσοτρόφων της Έλλάδος.

ΕΙΣ την έλληνικωτάτην, Μυτιλήνιην ένθα ή Έκκλησία θεωρείται κυρίαρχος και απολαύει άμερίστου σεβασμού και αγάπης λόγω των μεγάλων αρετών των διοικούντων αυτήν, ό Πανοσιολ. Πρωτοσύγγελος της Άγίας Μητροπόλεως της Μυτιλήνης κ. Βασιλείος, σθεναρός του λόγου χειριστής και έννοων καιδιά της πυγμής ενανάγκη να επιβάλλη τό όρθόν και τό χρήσιμον, τή επινεύσει του Άγ. Μυτιλήνης κ. Κυρίλλου επέτυχεν από τινος τήν Κυριακήν άργίαν εις την νήσον. Και εϊνε ευχάριστον τό θέαμα της αναπαύσεως ενός Λαού κοπιώντος και αγωνιζομένου επί μίαν εβδομάδα και εϊνε ίκονοποιητικόν τό θέαμα των ναών πληρουμένων καθ' εκάστη Κυριακήν, από τέκνα του Λαού άτινα άλλοτε δουλεύοντα εις ύλικά συμφέροντα άλλων, έστερούντο της ήθικης χαράς ήν έμπνέει ή εκκλησία των θρησκευτικών καθηκόντων.

Έργον δηλ. τό όποιον τό Κράτος μέχρι σήμερον δεν κατόρθωσε να επιτύχη, τό επέτυχεν ό ζήλος και ή επιμονή ενός μόνου άτόμου. Και εϊνε ένθαρρυντικόν και ευχάριστον αυτό διότι εκ της εργασίας των τοιούτων άτόμων έπύορχει έλπίς να ιδωμεν ανατέλλουσαν τήν ήώ καλλιτέρου μέλλοντος εις τήν έθνικήν ζωήν της πατρίδος μας. Όλοι λοιπόν ως αγωνισθήμεν και ή ήώς ταχέως θα ροδίση.

Δ. Ζ.

Άρά γε διά τήν πρωτεύουσαν του έλληνισμού ή Κυριακή άργία προσκρούει επί ανυπερβλήτων προσκομμάτων !! Φέρομεν εκείθεν τό ευγενές παράδειγμα κατά τοσοούτον μάλλον επιβλητικώτερον καθ' όσον άπορρέει από της Έκκλησίας τήν πρωτοβουλίαν και φανταζόμεθα και τόν ήμέτερον άρχηγόν της Έκκλησίας τιθέμενον επί κεφαλής προς επιτυχίαν της ευγενούς αυτής ιδέας, ήτις πρό παντός οφείλει να συγκινή και ένθουσιώ αυτόν τόν Μητροπολίτην Άθηνών. Έλπίζομεν ότι επιβάλλεται πλέον να τεθη τέρμα ταχύ και όριστικόν ύπερ των έμποροπαλλήλων της πόλεως μας, μιάς ευγενούς τάξεως συμπολιτών μας, και δεν τολμήμεν να παραδεχθώμεν ότι ή μεσολάβησις της κεφαλής της Έκκλησίας δεν θα εϊνε ταχεία και αποτελεσματική. Έφ' ό και τήν αναμένομεν με όλον τόν όγκον της επιβολής της.

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Όπως ελαττωθή ή κακή έντύπωσις εκ του συνήθους εν Έλλάδι εγκλήματος τής ανθρωποκτονίας υποστηρίζεται ότι έλλείπουσιν εν αυτή οι συστηματικοί κακούργοι, οι εκ ποταπών αιτίων κακούργοι, ότι δεν εϊναι συχνά τά εκ προμελέτης εγκλήματα. Και ει και τούτο δύναται να άμφισβητηθή, εν τούτοις δεν πρόκειται περί ούτου ένταύθα. Έκείνο τό όποιον ισχυρίζομαι εϊναι ότι, και εάν έλλείπωσιν από τήν Έλλάδα μερικά εγκλήματα έμποιοούντα θόρυβον (sensalion), επειδή ίσως ετι δεν εφθάσαμεν εις τά εκζεζητημένα εκείνα άκρα τής διασφοράς (raffinement du vice), τό τοιοούτον δεν εϊναι προς τιμήν της Έλλάδος, καθ' όσον τό εκ τής τοιαύτης έλλείψεως κενόν ύπερπληροϋται διά των καθημερινών ανθρωποκτονιών.

Τά τρομερά και μυστηριώδη εγκλήματα ούδαμού εισί συνήθη· οι άπαίσιιοι εκείνοι φονείς, οι φύσει εγκληματοί, οι δολοφονοούντες χάριν παιδιάς ή χάριν σκοπού ευτελοϋς ευτυχώς εισί πάντοτε όλίγοι. Τό έθνος, όπερ περιλαμβάνει τοιαύτα άποφώλια τέρατα δεν άτιμάζεται ως δεν άπόλλυσι τας καλλονάς του τό δάσος εις ό ζώσι λέοντες και τίγρεις. Παντού και καθ' έλας τας εποχάς ή φύσις προικοδοτεί τό ανθρωπίνον γένος διά τής γεννήσεως τεράτων και μόνον διά τούς τοιοούτους κακούργους, οίτινες, ως τά θηρία εις τό βασιλείον των ζώων, ύπάρχουσι μεταξύ των ανθρώπων, θά έπρεπεν ίσως να διατηρηθή ή λαιμητόμος. Η γενίκευσις τής ως θάνατον καταδικής διά πάντα εκ προμελέτης φόνον πηγαινει πολύ μακράν.

Εν Έλλάδι πλημμυροϋσιν αι δθθεν αναίρεσις, αι εις βρασμόν ψυχικής όρμής ανθρωποκτονίαι. Αυται δεικνύουσι, κατά τό συνήθως λεγόμενον τό ευερέθιστον του έλληνος, δεν δεικνύουσι πεπορωμένην ψυχήν, δεν εκδηλοϋσιν, ως τά εκ προμελέτης εγκλήματα, ένστικτα αίμοχαρή, δεν μάς παρουσιάζουσι τήν ειδεχθή και άποτρόπαιον μορφήν του φύσει εγκληματίου. Άς μοι επιτραπή να μη δέχωμαι τά ελαφρυντικά ταύτα διά τά τοιαύτα καθ' έξοχήν ελληνικά εγκλήματα.

Τό εγκλημα εν Έλλάδι εϊναι τι ασύλληπτον, άκατανόητον. Εϊνε πραγματικώς ανεξήγητον πώς συμβαίνουσι τόσοι φόνοι, φόνοι καθ' επανάληψιν, άνευ διακοπής, καθημερινοί άνευ ούδεμιάς άφορμής. Η παραμικρά ζωροτέρα συζήτησις, έρις περι δεκαλέπτου, ποταπαί άμφισβητήσεις, εναντιότης γνωμών εξερεθίζουσι τόν Έλληνα εις τό φιλότιμον και όπλίζουσι τήν δολοφόνον αυτού χείρα. Εν από τά δυσκολώτερα προβλήματα, των όποιων άδυνατώ να εύρω

τήν λύσιν και, προκαλώ πάντα όπως τήν εύρη, εϊναι πώς εϊναι δυνατόν δύο ανθρωποι συντρώγοντες και φιλικώς συζητούντες, επειδή λόγω χάρις ό εις ισχυρίσθη ότι τό φαγητόν δεν εϊναι καλόν, ότι ή τάδε όδός κακώς έπεσκευάσθη, ότι ή εύρεϊα περιττέρα εϊναι προτιμότερα τής στενής κτλ. να επιτίθενται καθ' άλλήλων και άλληλοσφάζωνται. Διαπράττουσι διά λόγους ποταπούς, ευτελείς, μηδαμινούς και οίτινες ως επί τό πολύ ουτε τούς ένδιαφέρουσιν, εγκλημα, δι' όπερ κινδυνεύουσι τήν κεφαλήν των ή επί τέλους δεκαετή εϊρκτήν, κατά τήν γνωστήν επιείκειαν, και τούτου όμως μη όντος, εάν δηλ. άθώωθώσιν εκθέτουσι πάντοτε τήν ζωήν των εις κίνδυνον, διότι αναμφιβόλως και ό ανταγωνιστής των συνήθως εϊναι του αυτού φυράματος. Πās λογικός ανθρωπος μη εύρίσχαν ούδεμίαν ευλογοφανή άφορμήν δυοϊν θάτερον θά ύποθέσθ, ή ότι πρόκειται περί παραφρόνων ή ότι προϋπήρχε σπουδαιότερα άφορμή και εξήγήθη ό φαινομενικός έρεθισμός, όπως άποτραπώσιν αι συνείπειαι του εκ προμελέτης φόνου. Και μ' όλα ταύτα ούδεν των δύο συμβαίνει. Πρέπει να γεννηθή τις εις τήν Έλλάδα όπως έννοήσθ τό πράγμα : τίθεται εις δοκιμασίαν τό φιλότιμον του Έλληνος, όστις δεν έννοεί να δεχθή εναντιώσιν εις τας ιδέας του, όστις θέλει διά παντός μέσου να τας επιβάλη.

Η παραμικρά αντίρρησις τόν μεταβάλλει εις θηρίον, όπερ διψά αίμα. Εν τούτοις μάλλον δεν εϊναι αληθές ότι τοιαύται μηδαμινά άφορμαί εξωθοϋσαι εις φόνους άποδεικνύουσιν άγρίαν κατάστασιν ;

✦

Άδυνατώ να έννοήτω διατί βαρύτερον χαρακτριζουσι, και ό νόμος και οι ανθρωποι, τόν εκ εκ προμελέτης φόνον· επί τούτου ύπάρχει μία άφορμή, μία προηγουμένη προσβολή ή εστο και ποταπώτερον αίτιον π. γ. ή επιθυμία κλοπής, εν ό επί των εν Έλλάδι ανθρωποκτονιών, ως εχομεν ύπ' όψιν, δεν ύπάρχει ούδεμία αίτία, καθ' όσον εϊνε βεβίως γελοϊόν να χαρακτηρίζομεν ως αίτίας, ασημάντους, περι όνου σκιάς, συζητήσεις. Τίς φονεύς εϊνε αίμοχαρέστερος, εϊνε φύσει εγκληματίας, εϊνε αξίος μείζονος ποινής, εκείνος ον εξωθει εις τό εγκλημα αίτία τις, άφορμή τις, ή εκείνος όστις άνευ λόγου φονεύει διότι δθθεν ήρεθίσθη ; Διατί ή τελευταία αίτία ή μάλλον τό ειδώλον αίτίας, ό δθθεν έρεθισμός, να θεωρηται ότι συσκοτίζει τό λογικόν, εν ό ή πραγματι ύπάρχουσα άφορμή, προηγουμένη λόγω χάριν προσβολή να μη θεωρηται λόγω έπαρκής, όπως μετριάσθ τήν ένέργειαν του λογικού και εξακολούθησθ έχουσα ταύτην επηρεασμένην εστο και επί φόνου μετά μακρόν τελεσθέντος και μεταβάλη τόν χαρακτήρα της πράξεως από φόνου εις αναίρεσιν.

Ἐν τούτοις φρονῶ ὅτι κακῶς ἐρμηνεύονται τὰ ἄρθρα 288 καὶ 293 τοῦ ποινικοῦ νόμου. Ὁ νομοθέτης ἀναμφιβόλως δὲν ἐννοεῖ ὅτι δύνανται νὰ προκαλέσῃ βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς τοιαῦται ἀσήμενοι ἀφορμαί. Τιμωρῶν ἡπιώτερον τὴν ἀναίρεσιν ἠθέλησε νὰ ὑπαγάγῃ ὑπὸ ταύτην περιστάσεις τινὰς ἀνθρωποκτονιῶν, αἵτινες ἔχουσιν εὐλογωτέρας ἀφορμὰς, δυναμένας πράγματι νὰ ἐρεθίσωσι τὸν παθόντα μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ ἐπηρεάζηται πῶς ἡ συνείδησις.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ αἱ τοιαῦται ἀνθρωποκτονίαι κατέστησαν συνήθεις ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀφ' οὗ ὁ νόμος οὕτως ἐφαρμόζεται, ἀνάγκη νὰ μεταβληθῇ. Ἰνα παύσῃ ἡ ἀγρία αὕτη κατάστασις δὲν μένει ἕτερον ἢ ἡ διὰ θανάτου τιμωρία τῶν τοιούτων ἐδικῶν ἑλληνικῶν ἀνθρωποκτονιῶν.

Ἀφ' οὗ ἐν Ἑλλάδι ἐνεφυτεύθη καὶ ἐρρίζωσε νέον εἶδος ἐγκλήματος, ἀπαιτεῖται ἐιδικὴ νομοθεσία, ὅπως τὸ καταστρέψῃ. Καὶ ἐὰν ἡ ποινὴ κριθῇ ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐστηρὰ νομίζω ὅτι ἐπαρκῶς τὴν δικαιολογεῖ τὴν κατάστασις τῆς ἀνάγκης. Διὰ τὰς ἐκτάκτους περιστάσεις ἐκτακτὰ μέτρα. Ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς τὰ κριτὰ ἐπανάληψιν ἐγκλήματα, διότι καὶ αὐτὰ ἐνσκήπτουσι πολλάκις ὡς αἱ ἐπιδημίαι, ὁ δικαστὴς αὐξάνει διαρκῶς τὴν ποινὴν μέχρι οὗ κατορθώσῃ τὴν ἐξάλειψιν αὐτῶν. Ἀφ' οὗ παρ' ἡμῶν δὲν ἔχει τοιοῦτον δικαίωμα ὁ δικαστὴς καὶ εἶναι βεβαιωμένη ἡ ἐπιδημία τοιούτων ἐγκλημάτων, ὀφείλει νὰ ὀρισθῇ διὰ νόμου ἡ βαρυτέρα τῶν ποινῶν. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον δὲν ἀρκεῖ, ἀπαιτεῖται ἡ σύστασις ἐιδικοῦ δικαστηρίου διαρκῶς συνεδριάζοντος καὶ διαρκῶς καταδικάζοντος πρὸς τούτοις ἐπιβάλλεται ἡ ἄμεσος, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀναβολῆς, ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς. Δύναται νὰ συμβῶσι καὶ ἀδικήματα ἐνεκεν τῆς ταχύτητος τῆς ἐκδικάσεως ἀλλὰ ταῦτα δὲν λογίζονται ἐναντι τοῦ γενικοῦ καλοῦ. Ἢμαι δὲ βέβαιος ὅτι ἐὰν τοιοῦτον δικαστήριον λειτουργήσῃ ἐπὶ ἐν ἔτος καὶ λαιμητομηθῶσιν ἀρκετοί, δὲν θὰ ἔγῃ πλέον λόγον ἢ περαιτέρω αὐτοῦ διατήρησις, καθ' ὅσον τὰ τοιαῦτα ἐγκλήματα θὰ ἐκλείψωσιν. Ἡ ἐπικήρυξις τοῦ ληστοῦ, ἡ ἔξωσις τῶν συγγενῶν του ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς των εἰς μέτρα σκληρὰ ἀλλ' ἐφαρμόζονται πανταχοῦ ἐνεκεν γενικωτέρων λόγων.

Ἰπάρχουσι περιστάσεις καθ' ἃς καὶ οὗτὸ τὸ ἐκ προμελέτης ἐγκλημα ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐλαφρυντικά. Ἐὰς λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν περίστασιν καθ' ἣν ὁ ἀπατηθεὶς σύζυγος ἀποφασίζει τὸν φόνον τοῦ ἑραστοῦ, ὅστις ἐτύγχανεν ὁ στενώτερος τῶν φίλων του καὶ ἐσκεμμένως τὸν ἐκτελεῖ. Δὲν ἠδυνάθη νὰ τὸν φονεύσῃ ἄμέσως, διατηρεῖ τὸ μῖσος ἐν τῇ ψυχῇ του καὶ μετὰ τὸν καιρὸν εὐρίσκει τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν. Ἔτερον παράδειγμα παρέχουσιν αἱ συνήθεις ἐν Μάνῃ ἀνθρωποκτονίαι διὰ τοὺς γνωστὸς λόγους. Δὲν

θὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐνταῦθα ὑπάρχει ἐλατήριον τι φόνου, ἔστω καὶ ἐν τῇ ἰδέᾳ τοῦ φονέως, μετριάζον τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως, δὲν θὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐξηκολούθει τὸ μῖσος ἢ ἡ ἐκδίκησις ὅπως συσκοτίζει τὴν διάνοιαν τοῦ φονέως; Θὰ θεωρήσωμεν τὸν τοιοῦτον φονέα ὡς ἀγριον θηρίον ἐκ φύσεως αἰμοδόρον, ὅπερ πρέπει νὰ ἐκλείψῃ: Καὶ ἐν τούτοις ἡλίχθη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ φονέως τούτου καὶ ἐκείνου, ὃν ἔχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ὅστις φονεῖ διὰ μίαν καὶ μόνην λέξιν καὶ διὰ τὸν ὅποιον θεωρεῖται ἐπαρκῆς ποινὴ ἢ στέρησις τῆς ἐλευθερίας, ἐν ᾧ διὰ τὸν πρῶτον διατάσσεται ἡ λαιμητόμος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ μικρότερα ἐγκλήματα, τοὺς τραυματισμοὺς διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους—διότι βεβαίως ἡ λαιμητόμος θὰ ἐκρίνετο πολὺ αὐστηρά, εἰ καὶ ἡδύνατο ἴσως νὰ ἐφαρμοσθῇ προκειμένου περὶ ἀποδεδειγμένης προθέσεως ἀνθρωποκτονίας, καὶ ἐνεκα τῆς ἐκτάκτου ἀνάγκης ἡδύνατο νὰ παροραθῇ τὸ ἐπιστημονικὸν ἀξίωμα τῆς διαβαθμίσεως τῆς ποινῆς οὐ μόνον ἐκ τῆς προθέσεως ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος—θὰ ἐπρότεινον τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ποινῆς τῶν ραβδισμῶν κατ' ἐπανάληψιν μετὰ φυλακίσεως. Τὸ μέτρον θὰ ἐπέφερον ἄμέσως τὸ ἀποτελεσμά του. Ἡ Ἀγγλία διατηρεῖ αὐτούς, δὲν βλέπω διατὶ ἡμεῖς μᾶλλον ἀπολίτιστοι θέλομεν νὰ φαινόμεθα μᾶλλον φιλόανθρωποι, ἀφ' οὗ ἐφαρμόζωμεν ἀκόμη μεσαιωνικὰς ποινὰς εἰς τὰ ἀστυνομικὰ κρατητήρια.

Τὰ τοιαῦτα ἐγκλήματα εἰσὶν ἐν Ἑλλάδι τόσον συνήθη, αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ τόσον ἀποτρόπαια, δεικνύουσι τοιαύτην πόρωσιν καὶ σκληρυνσιν ψυχῆς, ἀποδεικνύουσι τοιαύτην γαμηλὴν βαθμίδα πολιτισμοῦ ἐξικνουμένην μέχρις ἀγρίας καταστάσεως. Μᾶς ὑπενθυμίζουσι τὰς ἐριδας τῶν ἀγρίων, οἵτινες διὰ μηδαμινότητος ἀλληλοσφάζονται ἐλλείποντος παντὸς σεβασμοῦ πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀγριοὶ ἔχουσιν ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἐλαφρυντικὸν ὅτι ἀψηφουσιν ἐν τῷ αὐτῷ μέτρῳ τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς, ἐν ᾧ οἱ ἡμέτεροι εἰσὶ φοροδεεῖς καὶ καταβάλλουσι πᾶν μέσον, ὅπως ἀπορύγῃ τὴν τιμωρίαν.

Ἡ αὐστηρότης τῆς ποινῆς, ἡ ταχεῖα ἐκδίκασις καὶ ἡ πεποιθήσις ὅτι οὐδεὶς θὰ διαφύγῃ τὴν τιμωρίαν θέλουσιν οὐ μόνον βελτιώσῃ, ἀλλὰ πλήρως ἐκκαθαρίσῃ τὴν κατάστασιν. Θὰ παύσωσι νὰ συμβαίνωσιν ἐγκλήματα τοιαύτης φύσεως καὶ θὰ σωθῶσιν ἀθῶα θύματα, φονευόμενα καθ' ἡμέραν δι' ἀσημάντους ἀφορμὰς. Πρέπει νὰ δημιουργηθῇ κατάστασις τρομοκρατίας διὰ τοὺς φονεῖς, ὅπως παύσῃ ἢ ὑπ' αὐτῶν ἐξασκουμένη τρομοκρατία.

Α. ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ δμ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ πληθυσμὸς τῆς Σμύρνης ὁ ὅποιος δὲν εἶνε ὀλιγώτερος τῶν 150,000 Ἑλλήνων διακρινομένων διὰ τὰ ἀκριβοῦς πατριωτικὰ τῶν αἰσθημάτων ἔχει τὸ κοινὸν καὶ ἐπιβάλλον γνώσιμα πάσης ἀνθρώπου Ἑλληνικῆς πατριώσεως, τὰς Ἐκκλησίας του, τὰ Σχολεῖά του, τὰ Νοσοκομεία του, τὰ Σωματεῖα του, τὰς Λέσχας του. Ἐν μέσῳ δὲ τῶν ἄλλων πολυ-

Ἡ Ἑλληνικὴ Λέσχῃ Σμύρνης

οἰνίμων Κλοῖμα τῶν ἰδρυμένων ὑπὸ τῶν διεθνῶν κοινοτήτων τῆς Σμύρνης ὑπερέχει εἰς πλοῦτον, εἰς μεγαλοπρέπειαν, εἰς ἄνεσιν εἰς διάκοσμον, εἰς ὄγκον ἢ Ἑλληνοικησίου Ἐσχησίου Σμύρνης. Ὁ τίτλος τῆς σημαίνει πολλὰ καὶ πᾶς Ἑλλήν μεταβαίνων ἐν Σμύρῃ φαντάζεται ὅτι εἰς τὴν Ἑλληνοικησίου Ἐσχησίου θὰ διέλθῃ ἀληθινότητος σιγμῆς οἴγους πατριωτικῆς καὶ θὰ ἀναπνεύσῃ ἀφθονοῦν τὸ ἀρωμα τῶν μεγάλων Ἑλληνικῶν αἰσθημάτων τῆς ἐγκαρδιότητος καὶ τῆς ξενίας. Ἀιτωῶς τῶν ἐλπίδων του αὐτῶν τὸν ἀναμένει οἰκτιρὰ διάψενος καὶ ὀφειλομένη νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν ἀπροκαλύπτως. Καὶ ἡμεῖς ἀπερχόμεθα τῆς Σμύρνης ἀπύλομεν μετὰ τὴν πικρίαν εἰς τὴν ψυχῆν, μετὰ τὸ ἄλλος εἰς τὴν καρδίαν, διότι παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, παρὰ πᾶσαν λογικὴν σκέψιν εἴρομεν τὰς πύλους τῆς Ἑλληνοικησίου Ἐσχησίου κλειστάς διὰ τὴν ἀκουσθῆν ἢ φωνῇ ἡμῶν ὡς Ἑλληνίδος αἰσθανομένης ἑπενετήτην ἱποχρέωσιν νὰ μεταδῶσιν ἐπὶ τοὺς θύλους ἑλληνικοῦ κτιρίου εἰς ἀγνάς ἑλληνικὰς ψυχὰς τὰ αἰσθημάτων ἅπαντα συνδύοναι τὴν ἐλευθέρων πατριῶν πρὸς τὸν ἐπὶ ζῶντων τελοῦντα Ἑλληνισμόν. Καὶ ἐν ᾧ ἐπίθει ἡ ψυχὴ μας νὰ διέλθῃ σιγμῆς γλυκείας συγκινήσεως ἐν μέσῳ ἀγῶν σωματιωτῶν μας καὶ ἐν ᾧ τὸ βλέμμα μας ἀπληστον ἐπόθει ν' ἀντικρίσῃ τὰς εὐγενεῖς φυσιογνωμίας τῶν ὁμοφύλων μας, οἱ ἰθύνοντες τὰ τῆς Ἑλληνικῆς Λέσχης ἄλλως ἐσκέφθησαν καὶ ἄλλως ἀπεφάσισαν. Καὶ τὰ χεῖλη μας ἐκλείσθησαν, διότι δὲν ἠδελύσαμεν ἢ φωνῇ μας ν' ἀνηχήσῃ εἰς ἄλλος ἀθίσας τὰς ὁποίας δὲν καθυγιάζει καὶ σκέπει τῆς Ἑλληνικῆς Ψυχῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας τὸ ὄνομα. Ἐθεωροῦσαμεν Ἱερουσαλίαν νὰ ὀμιλήσωμεν εἰς ἄλλη πολυώνυμα Κλοῖμα τελοῦντα ὑπὸ τὴν διεθνήσιν διεθνῶς Κοινωνίας καὶ τὰ ὅποια ὄντως μετὰ τύσης προθίμου λεπίδων καὶ πολλῆς ἀβρότητος μᾶς προσεφέρθησαν.

Ἡ Ἐφορὰ τῆς Ἑλληνοικησίου Ἐσχησίου τῆς ἀρνησίν τῆς τῆν τῶσον ἀπρόοπτον καὶ ἀκατανόητον ἀκρίμη δι' ἡμᾶς, τὴν ἐστίριξεν ἐπὶ τινος ἀφθρον τοῦ καταστατικῆ τοῦ ἀπαγορευόντος τὸ ὀμιλεῖν εἰς πρόσωπα μὴ μέλη καὶ τὸ κολεῖν ἐν ταῖς τοιαύταις ὀμιλίαις πρόσωπα ξένα πρὸς τὸν σύλλογον. Ἰδίῳ δὲ ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως ἐστίριξε τὴν ἀρνησίν τῆς τῆν ὅποιαν οὔτε καὶ ἐξηγήσαμεν νὰ συζητήσωμεν θεωροῦντες ὡς κατώτερον ἡμῶν καὶ ἐξευτελιστικὸν πρὸς τοὺς καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ἀξιοτίμους ἐφόρους τῆς Λέσχης οἵτινες ὄντως πολλὴν σινοχωρῶν ἠσθάνοντο, Ἑλληνοικησίου αὐτοῖ, ἐφορεῖντες Ἑλληνοικησίου ὀμιλοῦντες ν' ἀρνησίν εἰς Ἑλληνοικησίου τὸ δικαίωμα νὰ λαλήσῃ τὴν γλώσσάν των πρὸς τοὺς Ἑλληνοικησίου πληθυσμοὺς τῆς Ἑλληνοικησίου τῆς Σμύρνης. Δὲν κατηγοροῦμεν. Ὀφειλομένη ἄλλως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καὶ πολλὰ μέλη τοῦ σωματείου καὶ ὅσα μέλη τοῦ συμβουλίου εἶχομεν τὸ ἐντέχημα νὰ γνωρίζωμεν καὶ ἰδίῳ ὁ πρόεδρος αὐτοῦ κ. Παλιώφ, ἄνδρες πάντες μετ' εὐγενῆ αἰσθημάτων καὶ πόθους πατριωτικῆς μᾶς ἐξεδήλωσαν ἀπροκαλύπτως τὴν γνώμην των διὰ τὴν κακὴν διατύπωσιν τοῦ ἀπαγορευτικοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὅπερ ὀφείλει ταχέως νὰ μεταρρυθμισθῇ διὰ νὰ παρέχῃ εἰς τὴν Ἐφορίαν μεγαλειότερον ἐλευθερίαν περὶ

τῆς καταλλήλου, καὶ ἀναλόγως τῶν περιπτώσεων, διαθήσεως τῆς ἐνστάτης αἰφύσεως τῆς Λέσχης των.

Τὸ γεγονός ὅμως τοῦτο μᾶς ἐπέβαλεν εἰς σκέψεις καὶ ἀπεκομισομένη τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ Ἑλλήν ἔχει μεγάλα ἐθνικὰ ἐλαττώματα ὡς μάζα, ὡς ἔνωση. Ὡς αἰτιον χωρεῖ πρὸς τὴν πρῶτον, δὲν θέλει δεσμοὺς, θέλει ὀρίζοντα διὰ τὰ δούλη καὶ νὰ ἀναδειχθῇ. Ὁ Ἑλλήν συσσωματωμένος γίνεται μικρόνους, μικρολόγος, ψευτοφιλότιμος. Φαντασθῆτε ὅτι ἔφθασαν διὰ τὰ δικαιολογήσουν τὴν ἔπαυσιν τοῦ ἀπαγορευτικοῦ αὐτοῦ ἄρθρου νὰ μᾶς εἴπωσιν ὅτι ἴσως ἐτέθη διὰ τὰ ἀποφύγουν τὴν προστριβὴν μετὰ τοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ εἶνε ἰθύνον ἔγκλημα τοῦτο. Ἐπιτρέπεται εἰς τὰ κέντρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ νὰ ἐπικρατοῦν τοιαῦται σκέψεις χωρισμοῦ λαοῦ μετὰ τὰς ἀνωτέρας κοινωνικὰς τάξεις. Ἐπιτρέπεται οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ ἔμποροι νὰ φαντάζονται ὅτι ὁ πολὺς Ἑλληνικὸς λαός, ἐξ ἄλλως τε ὄλοι ἀπορρέουν καὶ πωρύνονται, θὰ μίανῃ τὰς αἰσθῆσας των. Φαντασθῆτε τὴν Πατριώσιν μας καταπορεύουσα τὰς δωρεάν, τὰς μετ' ἐλευθέρων εἰσοδῶν καὶ ἐπὶ προσκλήσει διαλέξεις του διὰ τὰ μὴ εἰσοῦσιν εἰς τὰ ἄδυνά του τὰ ἀγενῆ κλήθη τοῦ λαοῦ!! Αἰμαρτηρῶμεθα δι' αὐτὰς τὰς ἰδέας αἱ ὅποια εἰταχῶς ἐλαχίστους ἔχουσι τοὺς ὁπαδοὺς καὶ ἐκφραζόμεν τὴν ἀπορίαν μας πῶς, ἐπαρχοῦσιν Ἑλλ. Πατριωτικῆς Ἀρχῆς ἐν Σμύρῃ (ἣτις ἔχει μόνον κατὰ τὰ φανταστικὰ ἐκποροσπεῖ τὰ μεγάλα ἰθύνοντα τοῦ ἔθνους) εἶνε ἀνεκτὰ τοιαῦτα προαξιοκλήματα θέτοντα ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν ἀγνοίαν τῶν αἰσθημάτων μᾶς κοινωνίας διακριθείσης μέχρι σήμερον διὰ τὰ μεγάλα αἰσθημάτων τῆς καὶ τῶν ἀκριβοῦς πατριωτικῶν τῆς.

ΕΥ. Ζ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΕΣ ΚΥΡΙΩΝ

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ-ΣΜΥΡΝΗΣ

Μέσω εἰς μίαν γωνίαν τῆς γυναικείας ψυχῆς θὰ ὑπάρχῃ βεβαίως πάντοτε εὐθιχτος καὶ εὐαίσθητος ἢ χορδὴ τῆς φιλανθρωπίας. Διὰ τοῦτο εἰς ὅλας τὰς κοινωνίας ἀνεπτυγμένης ἢ μὴ, προουδενίως ἢ ὄχι θὰ συναντήσῃτε τὸ σωματεῖον, τὸν ὄμιλον, τὴν ἀδελφότητα τῶν κυριῶν ἢ ὅποια ἔχει ὡς πρόγραμμα τῆς τὴν περιθάλψιν πτωχῶν ὁμοφύλων, ἢ τὴν παροχὴν τοῦ μεγάλου δώρον τῆς ἐργασίας εἰς τὴν πενομένην κόρην. Συνήθως οἱ ὄμιλοι ἢ αἱ ἀδελφότητες αὐταὶ ἔχουν τὴν αὐτὴν πίντοτε ἱστορίαν. Μία κυρία θὰ ἐδρέθη ἢ ὅποια θὰ συνεκινήθη ἀπὸ τὴν γύρω τῆς δυστυχίαν, ἢ ὅποια θὰ ἐπόνεσεν ἀπὸ τὰ δάκρυα τὰ χυνομένα πέριξ τῆς, καὶ ὅλα αὐτὰ συνετέλεσαν νὰ σκεφθῇ πῶς νὰ ἐλθῇ ἀρωγός, πῶς ν' ἀνακουγίσῃ χήρας καὶ ὀρφανὰ, πῶς νὰ περιθάλψῃ δυστυχούσας ὑπάρχεις, ἀποῦ εἶνε τόσον ὄρθαιον τὸ εδωγετεῖν, τόσον θαναμαστόν τὸ ἀφοροῦσθαι εἰς εὐγενῆ ἰδέαν, καὶ εἶνε ἱκανοποιητικὸν καὶ δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τοὺς ἄλλους τὸ εἶ ποιεῖν καὶ τὸ σκορπίζειν καλοσύνην καὶ ἀγάπην.

Εἰς μίαν τοιαύτην ψυχικὴν πρόοδον δὲν ἴτο δυνατὸν νὰ ὑστερήσουν καὶ αἱ δύο πόλεις, τῆς Σμύρνης καὶ τῆς Μιτυλήνης. Καὶ αἱ δύο ἔχουν τὰς φιλοπτώχους ἀδελφότητάς των, καὶ αἱ δύο ἔχουν τοὺς ἐνεργητικοὺς πυρήνας των διὰ τῶν ὁποίων παρέχουν τὴν ἀνακούφιον εἰς ὁμοφύλους ταλαιπώρους καὶ δυστυχεῖς.

Ἰδρύτρια τῆς φιλοπτώχου ἀδελφότητος Μιτυλήνης εἶνε ἡ κ. Αἰκατερίνη Σαρναίου. Ἰδρύτρια τῆς φιλοπτώχου ἀδελφότητος Σμύρνης εἶνε ἡ κ. Ἑλένη Ἀργυροπούλου τὸ γένος Τοπάλη, σύζυγος τοῦ πρῶ ἐτῶν χρηματιστάτος Γενικοῦ Προξένου ἐν Σμύρῃ.

Ἡ ἀδελφότης τῆς Μιτυλήνης συνεστήθη πρὸ δέκα ἔξ ἐτῶν, μετὰ τὸν ἕρπον σκοπὸν νὰ βοηθήσῃ τὴν ἐσχάτην ἴνδιαν καὶ νὰ διδάξῃ εἰς τὰ πτωχὰ κοράσια τὴν τρόφον δύνανται νὰ κερδίζον ἐντίμως τὸν ἄρτον των.

Η κ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΣΑΡΝΑΙΟΥ

Μετῴνεται ὑπὸ δωδεκαμελοῦς ἐπιτροπῆς ἐκ κριτῶν τῆς ἀνωτέρας τάξεως, τῆς κυρίας Αἰκατερίνης Σαρναίου ἰδρυτριάς τοῦ συλλόγου καὶ ἐπιτίμου προέδρου αὐτοῦ — ἡς δημοσιεύομεν καὶ τὴν εἰκόνα — τῆς κ. Εἰδουλίας Καμπούρη προέδρου, τῆς κ. Ἑλένης Πρωτοπάτη ταμίου, τῆς κ. Δεσποίνης Παπαδοπούλου γραμματέως, καὶ μελῶν τῶν κυριῶν Μαργουῆς Βαμβούρη, Εὐανθίας Σιμωνίδου, Ἑλένης Φιδέλη, Πηνελόπης Γιάκαλη, Βρισηίδος Παπαδοπούλου, Αἰκατερίνης Βλαχοπούλου, Κλεονίκης Χλημητζα, Ἐντέρας Κυνδίνη, καὶ Ἑλένης Ἐμμανουηλίδου.

Κατὰ τὸ δίστημα αὐτὸ τῶν δέκα ἔξ ἐτῶν ἡ ἀδελφότης τῶν Κυριῶν τῆς Μιτυλήνης πολλὰς παρέσχεν ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν κοινωνίαν.

Διότι δὲν ἔπαρχει τίποτε ὠραιότερον καὶ ἡθικώτερον καὶ ἀγιώτερον ἀπὸ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας εἰς τοὺς πενομένους οἴκους καὶ ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ

ἐντίμως πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν εἰς πτωχὰς καὶ ὀρφανὰς κόρας τῶν ὁποίων ἴτο προβληματικὴ ἡ ζωὴ καὶ σκοτεινὸν τὸ μέλλον.

Ἰδὴ τὸ μικρὸν ἐργοστάσιον τῶν Κυριῶν παρίσχει ὅλα τὰ εἶδη τῶν γυναικείων καὶ ἀνδρικών ἀσπυροϋνίων, ἴδρυσεν ἰδιαίτερον τμήμα πρὸς ἰκῶν, τμήμα εἰς τὸ ὅποιον κάθε Μιτυληναῖα μελλόννημος θεωρεῖ ἀπαραίτητον νὰ κατασκευάσῃ τὴν προικὴν της. Ἔχει δὲ ὡς ὄνειρον καὶ τὴν ἴδρυσεν τμήματος ταχυτοργίας τὸν ὅποιον εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃ μετὰ τὸν ζῆλον ὁ ὅποιος δια εἶναι ὅλας αὐτὰς τὰς εὐγενεῖς Κυρίας νὰ πραγματοποιήσῃ.

***

Ἀπὸ πρόχειρον ὑπολογισμὸν ἡ ἀδελφότης τῶν Κυριῶν Μιτυλήνης πλὴν τῆς ἐργασίας τὴν ὁποίαν παρέχει εἰς τοὺς μὴ δυναμένους νὰ ἐργασθῶσι, δαπανᾷ 30 χιλ. γροσίον ἑτησίως. Ἀηλονότι εἶνε καὶ ἐργοστάσιον ἀπόρων καὶ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης. Ἐντυχεῖς εἰς κατόρθωσαν ἀμφοτέρω. Καὶ δὲν ἴτο δυνατὸν νὰ μὴ τὸ κατορθώσουν ἀφοῦ μεταξὺ τῶν μελῶν της ἀριθμεῖ τὴν Κυρίαν Μαργω Βαμβούρη.

Ἡ Κυρία Βαμβούρη εἶνε ἡ ζωὴ ἡ ψυχὴ, ὁ στήθος τῆς ἀδελφότητος. Συνεργάζεται ὡς ἀπλοῦν μέλος ἀλλὰ ἡ ἐργασία της, καὶ αἱ φροντίδες μόνης αὐτῆς δίδουν τὸ ἄθροισμα ὅλων τῶν ἄλλων ὁμοῦ κυριῶν. Τὰ λαχρῆ τῆς ἀδελφότητος τὰ πωλεῖ μετὰ καταπληκτικὴν ἐνκολίαν. Ἡ ἀγορὰ τὴν γροσίζει ὡς μεγάλην φιλιάνθρωπον, καὶ οὐδεὶς ποτὲ ἐτόλμησε νὰ κομφέσῃ εἰς τὴν παράκλησίν της ἢ τὴν πρόσκλησίν της. Ἄλλως τε πλοισία ἰσχυρὰ, ἐπιβαλλομένη κέκτηται ἀκόμη καὶ τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου κατακτᾷ τὰς καρδίας καὶ σφίρει πρὸς ἑαυτὴν τὴν συμπάθειαν, καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα πλεονεκτήματα ξεῖρει νὰ τὰ μεταχειρίζεται ἔπερ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν πρόθυμος νὰ θηνοῖσῃ ἕλερ αὐτῆς καὶ τῆς ἀ απαύσις της καὶ κάθε ἄλλην σιγμῆν τὴν ὁποίαν θὰ τῆς ἐξήτει τὸ πρὸς τὴν ἀδελφότητα μητρικὸν ἔ διαφέρον της.

Ἀετὴ εἶνε μετὰ ὄλην λόγῳ ἡ ἀδελφότης τῶν Κυριῶν τῆς Μιτυλήνης. Ὅταν δὲ εἰς ἓνα σωματεῖον ὡς αὐτὸ ὑπάρχον Κυρία ὡς ἡ Κυρία Μαργω Βαμβούρη καὶ τὰ ἄλλα ἀξιώσιμα μέλη, τὰ ὁποῖα κατ' οὐδὲν καθυστεροῦσι, δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ τὸ Σωματεῖον αὐτὸ νὰ εὐδοκιμήσῃ καὶ προκοπήσῃ, καὶ νὰ φθάσῃ μίαν ἢ ἕραν εἰς τὴν πραγματοποιήσῃ ὅλων τῶν εὐγενῶν ὀνειροπολημάτων, τὰ ὁποῖα μετὰ τὸν ὑπέρροχον ἀλτροῦσμον των ὀνειρεῖσονται αἱ εὐγενεῖς καὶ οὕτω φιλιάνθρωποι Κυρία τῆς Μιτυληναϊκῆς Ἀδελφότητος.

***

Ἡ ἀδελφότης τῶν Κυριῶν τῆς Σμύρνης ὅπως ἀνέφερα καὶ ἀνωτέρω ἔχει τὴν ἰδίαν μετὰ τὴν τῆς Μιτυλήνης ἰστορίαν. Ἰδρῦθη καὶ αὐτὴ, ἂν δὲν ἀγατῶμαι, πρὸ εἰκοσαετίας, καὶ ἰδρῦθη τῇ ἐπιμόρφον σκέψει καὶ

ἀπαιτήσῃ τῆς Κυρίας Ἑλένης Ἀργυροπούλου συζύγου τοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Σμύρῃ καὶ τῇ βοηθεῖ τῆς Κυρίας Λουίζου διεκδιωτριάς τοῦ Ὀμηρείου Παρθενωγαργεῖον — περὶ οὗ θὰ γοῖρωμεν εἰς τὸ προσεχές. — Κατ' ἀρχὴς δέκα ἕως δώδεκα Κυρία συνερχόμενα ὑπαξ τῆς ἑβδομάδος εἰς τὸν οἶκον τῆς Κυρίας Ἀργυροπούλου κατεγίνοντο εἰς τὴν κοπιτικὴν καὶ ραφὴν διαφόρων ἐνδριμύτων διὰ τὰς πτωχὰς τῆς πόλεως.

Ἐἶνε ἀνεκδιήγητα δὲ τὰ ὅσα ὑπέφερον αἱ εὐγενεῖς κυρία κατὰ τὰς ἐπισήμους ἡμέρας τῆς διανομῆς εἰς τὰς πτωχικὰς συνοικίας τῆς Σμύρνης ἀφοῦ πολλὰς ἐδέχθησαν καὶ ὕβρεις καὶ πετροβολήματα, ἀντὶ ἐδλογυῶν, ἀπὸ τοὺς ἀργίους καὶ ἀτιμίστους ἐδεργετομένους. Ἐν τούτοις ἐκείναι μετ' ὅλα ταῦτα πεπεισμέαι ὅτι ἐπιτελοῦσι τὸ ὠραιότερον καὶ εὐγενέστερον καθήκον τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τὴν ἐδεργεσίαν οὐδ' ἐπὶ σιγμῆν ἐσκέφθησαν, μετ' ὅλα τὰ κωλύματα, νὰ παρεμποδισθῶσι εἰς τὸ ἔργον των, ἀλλ' ἀπεναντίας ἀπέμενον ὡς στρατιῶται, πιστὰ εἰς αὐτὸ, καὶ ἐντυχεῖς βλέποντες σήμερον τὴν πραγματοποιήσῃ καὶ ἐνούργωσιν τοῦ ὠραίου ἰδανικοῦ αὐτῶν.

Σήμερον ἡ ἀδελφότης τῶν κυριῶν τῆς Σμύρνης κέκτηται ἰδιόκτητον ἐργοστάσιον ἰδρῦθὲν πρὸ δεκαετίας, μικρὸν μὲν ἀκόμη, ἐλατίζον ὅμως ὅτι πολὺ ταχέως θὰ δυναθῶν νὰ τὸ ἐπανεξήσῃ καὶ ὀνειροπολοῦν νὰ τὸ φθάσῃ πρὸς τὸ ἐργοστάσιον τῶν ἀπόρων γυναικῶν τῶν Ἀθηῶν. Ἔχω ὅμως τὴν ἰδίαν ὅτι ἐν τὸ ἐργοστάσιον τῆς ἀδελφότητος Σμύρνης εἶνε μικρὸν εἰς ὄγκον καὶ ἐπιβολὴν, καὶ περιορισμένον εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς αὐτὸ ἐργαζομένων ἀπόρων, δὲν ὑστερεῖ καθ' ὅλον τοῦ Ἀθηναϊκοῦ ἐργοστασίου οὔτε εἰς τὴν τέχνην, οὔτε εἰς τὴν φιλοκαλίαν, οὔτε εἰς τὴν λεπτότητα καὶ ἀιδερότητα τῆς ἐργασίας.

Τοῦτο δύνανται νὰ θεωρηθῇ ὡς μεγαλειότης καὶ θετικώτερα ἔλλειψ διὰ τὸ μέλλον αὐτοῦ.

Τὸ κατὰστημα διεκδιῶνται πολὺ ἐνδοκίμως ἡ κ. Μαργω Πάπου. Πρόεδρος τῆς ἀγαθοεργῆς ἀδελφότητος σήμερον εἶνε ἡ κ. Αἰκατερίνη Λάσκαρι, ἀδελφὴ τοῦ ἀειμνήστου Τραπεζίτου Ἀθηνογένη, ἀντιπρόεδρος ἡ κ. Σαργω Ἀρῶνη, ἡ κ. Καλλιόπη Τζανοπούλου γραμματεῦς, ἡ κ. Ὀλυμπία Ἀθηνασοῦλα ταμίας καὶ σύμβουλοι, αἱ κ.κ. Ἑλένη Λουίζου, Ἀρμίνθη Παπαδημητρίου, ἐξόχου μορφώσεως κυρία καὶ ἀδελφὴ τοῦ ἐνταῦθα Τραπεζίτου κ. Α. Μπέμπου, Μαρία Λυτσαροπούλου, Κλεάνθη Φ. Βουτουῦ, Λουκία Περχιδάου, Ἄννα Πετεματζόγλου καὶ Ἀναστασία Χατζημυχάλη.

***

Ὅλα αὐτὰ αἱ εὐγενεῖς κυρία ἐργάζονται μετὰ ζήλον ἀπαράμιλλον ὑπὲρ τῆς εὐδοκίσεως τοῦ σωτηρίου σκοποῦ των. Διότι ἡ παροχὴ ἐργασίας ἐντίμου καὶ

οργανωτικῆς, ἐν ἴσο δυνατὴ εἰς ὅλους τοὺς δυστυχεῖς ἔπρεπε βεβαίως νὰ θεωρηθῇ τὸ μεγαλύτερον ἀνθρώπινον ἐδεργέτημα τῆς περὶ τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ ἀγαθοεργὸς ἀδελφότης συντηρεῖται ἀπὸ τὰς συνδρομὰς τῶν μελῶν της καὶ ἀπὸ τὰς παραγγελίας τῶν προικῶν τῶν Σμυρναίων νεανίδων. Ἀπέναντι τοῦ μεγάλου σκοποῦ τοῦ συλλόγου εἶνε βεβαίως πολὺ μικρὰ αἱ πρόσδοσι αὐταῖ. Ἄς ἐλλίσωμεν ὅμως ὅτι θὰ ἐδερθῇ καὶ μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν τῆς Σμύρνης ὁ μέγιστος φιλιάνθρωπος ὁ ὅποιος θὰ στρέψῃ τὰ βλέμματὰ του πρὸς τὸ μικρὸν ἐργαστήριον τῆς Σμύρνης καὶ θὰ τοῦ δώσῃ τὰ μέσα νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἐδεργετικὴν δρασίαν του ἐπὶ εὐρύτερον κύκλον δυστυχῶν καὶ νὰ περιβάλῃ μετὰ τὰς πέτρους τῆς ἐντιμότητος καὶ τῆς ἐργασίας ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρας δυστυχεῖς ὑπάρξεις.

Ἡδὲν τελειώσω τὰς περὶ τῆς Ἀγαθοεργῆς Ἀδελ-

Η κ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΛΑΣΚΑΡΙ

φότητος Σμύρνης ἐντυπώσεις μου, ὀφείλω ν' ἀμειρώσω ὀλίγας ἰδιαιτέρας γραμμὰς διὰ τὴν κ. Αἰκατερίνην Λάσκαρι, — τῆς ὁποίας δημοσιεύομεν καὶ τὴν εἰκόνα — τὴν πρόεδρον τοῦ καλοῦ Σωματεῖου.

Ἡ κ. Λάσκαρι δὲν εἶνε πρόεδρος αὐτοῦ ἐπὶ φιλοῦ ὀνόματι. Ἡ κ. Λάσκαρι τόσον ἔχει ἀφροισθῇ εἰς τὴν πρόοδον τῆς Ἀδελφότητος, ὥστε δύνανται νὰ εἴπη τις ὅτι διεμοίρασε τὴν ζωὴν της μεταξὺ τῆς ὀκογενείας της καὶ τῆς ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν. Ὅλοι αἱ

φροντίδες, όλαι αί σκέψεις, όλαι αί αποφάσεις του καλού Σωματείου την άφοροῦν ὡς ἰδίαν και προσωπιζήν εργασίαν. Δι' αὐτήν δὲν ὑπάρχει οὐδὲ ἑορτῆς ἡμέρα, ὅπως δὲν γνωρίζει ἐμπόδιον οὐδὲ τὸν καύσωνα, ἢ τὴν χιόνα προκειμένου νὰ ἐργασθῆ ὑπὲρ τῆς ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν.

Τόσον δὲ τὴν ἐσυνείθησαν ὄλαι αἱ ἄλλαι Κυρίαί ὡς πρόεδρον των, ὥστε οὐδὲ ὡς ἀστέιον δὲν θέλουν ποτὲ ν' ἀκούσουν περὶ ἀπομακρύνσεως αὐτῆς, ἂν και δὲν εἶνε δυνατὸν ἔργον τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἐδημιούργησεν, ἐμόρφωσεν, ἀνέπτυξε νὰ τὸ ἐγκαταλείπῃ οὐδὲ ἕως αὐτὸ τὸ ἀπώτερον μέλλον. Διότι μία εὐγενὴς φύσις και εὐαίσθητος ψυχὴ, ὡς ἡ ψυχὴ τῆς Κυρίας Λίσκαρι, θὰ αἰσθάνεται τὴν ἀγροτέραν χαρὰν τοῦ βίου, ὅταν συνεργαζομένη μὲ τὰς εὐγενεῖς και μορφωμένας συνεργίτιδάς της ἐκπληροῖ τοὺς εὐγενεῖς σκοποὺς της, πραγματοποιεῖ τὰ ὠραῖα της ἰδανικὰ ἀφ' οὗ εἶνε τόσον ὠραῖον τὸ εὐεργετεῖν τόσον θαυμαστὸν τὸ ἀφοσιῶσθαι εἰς εὐγενῆ ἰδέαν, και εἶνε ἱκανοποιητικὸν και δι' ἡμῶν και δι' τοὺς ἄλλους τὸ εἶναι περὶ και τὸ σκορπίζεσθαι καλοσύνην και ἀγάπην...

ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Η κακοδιαμονία τοῦ τόπου ἀπὸ μικροῦ καταφυγῆς και κατὰ μέρος εἰς ὄλους μας, μᾶς ἀφίνει ἤδη ἐπὶ εἴη ἀπαιθεῖς και ἀδιαφόρους. Οὐδεὶς ἐσκέπτετο περὶ σοβαρῶς ἐργασίας ἐπανορθωτικῆς.

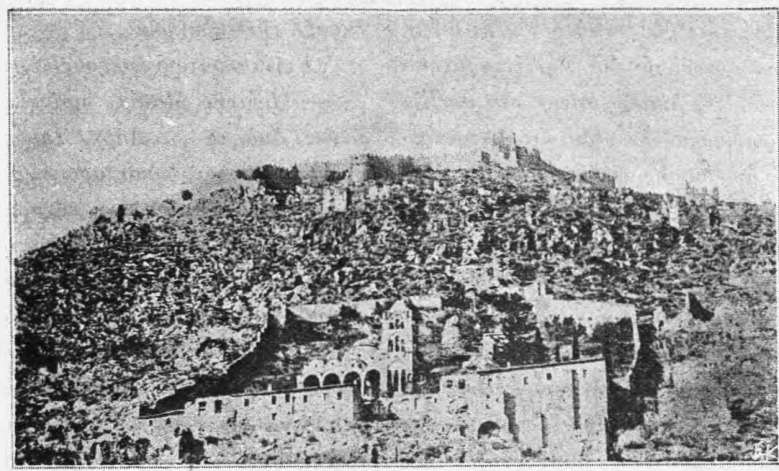
Οἱ ἄρχοντές μας ἀμέριμνοι διὰ τὴν αὐριον ἐμφρόντιζον περισσώτερον περὶ τῶν ἰδίων τέρψεων παρά διὰ τὴν κοινὴν ευημερίαν. Ὁ τύπος μόνον ἔκρυπε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου κατὰ περιόδους, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπρόσχευε εἰς αὐτόν. Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν ὑπεριεθία, φρονῶν ὅτι τὰ ἐξυπηρετεῖν τὰ ἴδια συμφέροντα εἶνε ἡ μεγαλειότητα ἐπιτηγία διὰ τὴν ἐν τῇ κόσμῳ σταδιοδρομίαν τῶν ἀτόμων. Ὁ δικαστὴς μὲ πᾶσαν θυσίαν ἐξήτει προαγωγὴν και τὰς ἀπολαύσεις τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ἀξιωματικὸς ἄρθουνα γαλιόνια και τὴν εὐχυσίαν τῆς πρωτευούσης, ὁ δημόσιος ὑπάλληλος τῶν Ὑπουργείων τὴν νωχέλιαν ἢ τὴν θέσιν τὴν ἀνέτως ἀποδίδουσαν μεγάλα ὄλαικά ὠφέλη, ὁ ἱερωμένος ἕνα θρόνον ἀμερικνησίας και τρυφῆς και οὕτω καθεξῆς ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἐξήτει δι' ὄλων τῶν μέσων νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ ἐξυψοφάριζεν ἢ μίαν προῖκα, ἢ μίαν μεγάλην κοινωνικὴν θέσιν, ἢ μίαν ἀκένωτον πηγὴν ὄλικῶν ἀπολαύσεων, κατὰ τὰ ἄλλα... γαῖα μιχθίτω πυρὶ. Πόσοι ἀνικανότητες δὲν ἐφιλοδόξησαν και δὲν ἐπέτυχον Καθηγητικὴν ἔδραν ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ, και πόσοι μετριότητες και μηδαμινό-

τητες δὲν ἐφιλοδόξησαν και δὲν ἐπέτυχον ἀπουργικὰ χαρτοφυλάκια! Κατερχόμενοι δὲ ἐκ τῶν ἐνὶ αὐτῶν ὑψηλῶν θέσεων εἰς τὰς ἀμέσως κατόπιν σπανίως θὰ εὐρωμεν Ἑλληνα ὑπάλληλον εὐρισκόμενον εἰς τὸ ὕψος τῆς θέσεώς του.

Κατόπιν ὄλων αὐτῶν ὄλοι μας ἀντελαμβανόμεθα ἐπὶ ποίῳν κρημνῶν βαίνομεν και ποῖαι συμφοραὶ ἀναμένουσι τὸ Ἔθνος, ἀλλ' οὐδεὶς, και μάλιστα οἱ πρὸς τοῦτο τεταγμένοι, ἐξήτησε νὰ ἀνακόψῃ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, και τὰς ἐπικρεμαμένας συμφοράς. Ἔως οὗ τὸ κακὸν ὑπερέβη πᾶν ὄριον ἀνεκτὸν και ἀπὸ τινος ἤρχισαν ἀναφαινόμεναι ἀπὸ οὐμιάδας, ἀπὸ σωματεῖα, ἐκδηλώσεις τινες πόθου ἀναγεννήσεις τοῦ Ἔθνους. Μολονότι δὲ τὸ ἔδαφος ἦτο παρασκευασμένον διὰ μίαν ἀναίμακτον μεταβολὴν οἱ θελήσαντες νὰ δρᾶσωσιν, ἐλλείπει φαίνεται ἀρχηγὸς ἐπιβαλλομένου και προγραμματος σαφοῦς και ὄρισμένου, ἐνεκρῶθησαν πρὶν ζήσωσι και ἐσβέσθησαν πρὶν φωτίσωσιν και οὕτως ἐπανήλθομεν εἰς τὸ πρῶην καθεστῶς τῆς μοιρολατρίας και τῶν ἀσκόπων κλαυθρησιμῶν. Ἄλλ' ἰδοὺ τὸ Ἔθνος μας τὸ πᾶσxon, τὸ κλονούμενον, τὸ παραπαῖον ἐσωτερικῶς παρέχει τὴν εὐκαιρίαν εἰς ἄλλο Ἔθνος ἀσθενικόν, ἀλλ' ἀγωνιζόμενον τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα τοῦ ἀνακαινισμού και τῆς ἀναγεννήσεως νὰ μᾶς ἐξευτελίῃ, νὰ μᾶς θρημματίσῃ διὰ νὰ δυνηθῆ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων μας βαίνον νὰ ἀννηθῆ και στερεωθῆ.

Τότε ἡ ἑλληνικὴ συνείδησις ἐξανίσταται και πάντες ἀνεγειρώμεθα και ἀντὶ νὰ συσσωμιστωθῶμεν ὄλοι εἰς ἕνα τεράστιον ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ ζητοῦμεν ἤδη κατὰ τὴν πλέον ἄκαιρον και ἐπικίνδυνον στιγμήν νὰ παταξῶμεν τὸν ἐσωτερικὸν ἐχθρὸν ὁ ὁποῖος ὄντως μᾶς ἔφευρεν εἰς τὴν ἐπαίσχυντον αὐτὴν ἀδυναμίαν νὰ μὴ δυνάμεθα οὔτε αὐτὰ τὰ ἐθνικά μας δίκαια νὰ ὑπερασπίσωμεν. Ἄλλὰ και πάλιν εἰς αὐτὴν τὴν κρίσιμον στιγμήν θὰ ἦτο ἴσως εὐχῆς ἔργον ἂν ἐπειάσατο ὁ ἐσωτερικὸς ἐχθρὸς και ἐφρονεῖτο ἅπαξ διὰ παντὸς ἢ πολυκέφαλος Λερναία Ὑδρα ἢ κατασπαράσσουσα ἐπὶ εἴη ἡδη τοῦ ἔθνους τὴν καρδίαν. Ἄλλὰ και πάλιν τοῦ εἶνε ἡ κεφαλή, οὐδαμῶς ἐμφανίζεται ὁ ἄνθρωπος τῶν περιστάσεων και μόνον σπασμωδικαὶ τινες και ἄσκοποι και ἀντειθνικαὶ διὰ τὰς περιστάσεις ἐνέργειαι ὑπὸ ὀμάδων ἢ σωματείων καταβάλλονται διὰ νὰ ἐνισχύσωμεν και πάλιν τὴν ἰδέαν ὅτι εἰς κάθε πράξιν μας, εἰς κάθε ἐνέργειάν μας, εἰς κάθε διὰβημά μας « ἄ ε ἰ π α ἰ ὀ ε ς ἔ σ μ ἔ ν ».

Z.

ΤΑ ΕΡΕΠΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΟΥΡΡΙΟΝ ΜΙΣΤΡΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

(ΣΤΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΣΠΥΡΙΑΩΝΑ ΔΕ ΒΙΑΖΗΝ)

Γεννήματα τῶν καταχνιῶν και τῶν γλιαρῶν
Τῶν ρεμβασμῶν ταράττετε τίς πιδ κρυφῆς
Κ' ἀνάργια, ἀνάργια σπέρνετε στὰ βάθη τῶν
Τοὺς καταχθόνιους στεναγμοὺς τίς πίκρες τίς

Στῶν δειλινῶν τ' ἀπόβραδα σὰν ἄυλες ὀπτα-
Ἦσάν γλωμὰ δνειράτα καὺμῶν ταξειδευμένων,
Σὰν κάτι, ποῦ ἀνύπαρχο στοῦ νοῦ τίς φαντα-
Φαίνεσθε σεῖς πολὺσχημες μὲ ὄψιν λυπημένων.

Πλασμάτων, ἀναγνώριμων και βαρυστοιχειω-
Σὲ πλανερῆς και σὲ ἄυλες εἰκόνες φτερωτῆς,
Ἦσάν πνευμάτων δαίμονες τάρων ἐρειπω-
Ἦψόνεσθε και φαίνεσθε σὰν κέρινες μορφῆς.

Μὲς τῶν νυχτιῶν τίς σιγαλιές, και τίς ἀστρο-
Στὸ σιγανὸ μουρμούρισμα τοῦ ἔρμου βρακιοῦ,
Φαίνεσθε ἀμέριμνες, βαρυῆς, ὀλιμιμένες ἀδελφῆς,
Κ' ὀδεῖετε κι ἀράζετε στὰ βάθη ἐνὸς καὺμοῦ!

ΜΙΜΗΣ ΠΕΛΕΚΑΣΗΣ

Οἱ Νεότουρκοι τὰς τῆς Ὀθωμανικῆς Ἀποκρατορίας σήμερον διέποντες και ἐληρείζοντες τὰς σκέψεις τῆς ἐπισήμου Τουρκίας δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι χειρόστην ὑπηρεσίαν προσφέρουσιν εἰς τὸ Ἔθνος των κυριῶντες τὸν Ἑλλητισμόν, πείζοντες ὁ κ ι ὠ ἔ κ α τ ο μ ὲ ρ ι α ἀδελφῶν των, προσπαθοῦντες νὰ ταπεινώσωσι τὸ Ἐθνικὸν αὐτῶν Κέντρον και τὰς Κορυφῆς τῆς Ἐκκλησίας των. Δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι εἰσάγοντες τὴν τυραννίαν, τὴν ἀπολυταρχίαν, τὴν κατασκοπείαν, διοικοῦντες μὲ τὴν ἀδθαιρεσίαν και τὰς ἄλλας ἐπαισχύντους μεθόδους τῆς παλαιᾶς Τουρκίας ὅτι ἀπεργάζονται μεγάλας συμφορὰς εἰς τὸ ἔθνος των; Δὲν αἰσθάνονται ὅτι ἐν ᾧ πρὸς σιγμὴν ὁ πολιτισμένος κόσμος ἠνοιξε τὰς ἀγκάλας του πρόθυμος νὰ τοὺς δεχθῆ εἰς τοὺς κόλπους του ὡς τέκνα πολιτισμοῦ και προόδου ἤρχισεν ἡδη νὰ ὀπισθοδρομῆ ἐκ φόβου μὴ τείνῃ τὰς χεῖρας εἰς ἀνθρώπους ἀπειδέκτους πολιτισμοῦ και ἀναξίους τοῦ ἐνδιαφέροντός της. Δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν παραφροσύνην τὴν ὁποῖαν ἀποτελοῦν ὡς Ἔθνος ἐπανελθόντες εἰς τὸν βαρβαρισμὸν και τὴν ἀδθαιρεσίαν, δὲν ἐννοοῦν ὅτι ξεχωρίζουν ἀπὸ τὰ ἔθνη τῶν μεγάλων ἰδανικῶν, και ὅτι ἀποξενοῦνται ἀπὸ τὰς συμπαθείας τῶν πολιτισμένων Λαῶν; Δὲν φοβοῦνται τὴν στιγμήν καθ' ἣν θὰ ἐξεγερθῆ ἡ κοινὴ γνώμη τῆς Εὐρώπης ἢ ὁποῖα δὲν δύναται ν' ἀνεχθῆ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη σκληρότητας και ἀπανθρωπίας και δὲν ἀναλογίζονται ὅτι ἐπίκειται ἡ σιγμὴ, καθ' ἣν δυῖτορος θ' ἀκουσθῆ φωνὴ διαμαρτυρίας ὁμοθυμῶς ἐκφερομένη καθ' ἣν θὰ χαρακτηρισθῶσι ὡς ἐπιδρομεῖς ἀνέκωνοι νὰ ἐληφρασθῶσαν ἀπὸ τοῦ πολιτισμοῦ τὰ διδάγματα και συνεπῶς ἀνέκωνοι νὰ θεωρῶνται μέλη τῆς Εὐρωπαϊκῆς κοινοτίας. Τότε θὰ ἐννοήσωσιν τὸ σφάλμα τους ὅταν ἴδωσιν

εαυτούς ατομικωθέντας από την συμπάθειαν τῶν πολιτισμένων Ἑθνῶν, τότε θὰ ἐννοήσουν ὅτι μίτην ἐκοπίασαν καὶ ἐπροκινδύνευσαν διὰ τὴν ἐπικρατίην τῶν ἰδεῶν των καὶ τότε θὰ ἀντιληφθῶσιν ὅτι θὰ εἶνε πλέον ἀργὰ διὰ νὰ κερδίσωσιν ἐκ τ' αὐτοῦ ὅτι ἀνεπισημαστέα ἀπόλεσαν. Ἄς ἀκοῦσιν τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας καὶ ἄς ἐπανεέλθωσιν εἰς τὴς ὁραίας πρώτας ἡμέρας τῆς ἀναστηλώσεως τοῦ Συντάγματος ὅποτε τὰ κηρύγματα τῶν μεγάλων ἀρχῶν των ἐπέουρον τοῦ κόσμου τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τῶν Λαῶν τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἄς ἐννοήσουν ὅτι ἡ συμφιλίωσις καὶ ἡ ἀγάπη μὲ τὸν τυραννόμενον σήμερον Ἑλληνισμόν εἶνε ἄξι μόνον ἔργον δικαιοσύνης; ἀλλὰ καὶ ἔργον φρονήσεως. Ὁ μόνος Λαὸς ὁ ὁποῖος θὰ τοῖς συντρέξῃ εἰς τὴν ἐπικρατίην καὶ καρποφορίαν τῶν ἐκπολιτιστικῶν ἔργων των εἶνε ὁ Ἑλληνισμὸς μὲ τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς του, μὲ τὰ μεγάλα ἰδανικά του, μὲ τὰ εὐλοκρινῆ αἰσθητά του. Ὁ Ἑλληνισμὸς εἶνε ὁ ἐνδεδειγμένος συνεργάτης διὰ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ Κράτους των. Ἄς τὸ ἐννοήσουν καὶ ἄς τὸν ἐγζολπωθοῦν.

Z.

ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ*

ΚΑΤΑ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΤΟΥ LE GUILLOIS

[Δ Ι Η Γ Η Μ Α]

Καὶ δὲν εἶνε σφάλμα μου εἶν δὲν ἴμεινα εἰς τὸ Βασιλεῖον! Ὅπως αὐτὸς καὶ ἐγὼ ἐζήτησαν τὸν θάνατον, ἀλλ' αἱ σφαῖραι μ' ἐσέβοντο ἀμειλίχτως. Ἐν τῷ καινῷ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης μάχης τὰ πάντα εἶχον ἀπολέσῃ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου, τὴν σὺντροφόν μου, τὰ τέκνα μου, πλὴν αὐτοῦ αὐτοῦ τοῦ ἀνικητοῦ, τοῦ νικηθέντος ἀνεπισημαστέα!...

Ἦλθε σιγμὴ καθ' ἣν ἡ ἐπιθυμία τοῦ θανάτου μὲ κατέλαβεν ἰσχυρότερον παρὰ ποτέ. Ὁ Ἀποκράτωρ, διερχόμενος πρὸ τῶν τάξεων μας, μὲ ἀνεγνώρισεν. Εἶχον τὸ μέτωπον περιδεδεμένον διὰ μαγνηλίου κηλιδωμένου μὲ αἷμα...μία σφαῖρα μοῦ εἶχε κάμην ταύτην τὴν πληγὴν. (Καὶ ὁ γέρον ἀφαιρέσας τὸ κίλυμμά του ἔδειξε τὸ πληγωμένον κορμίον του). Ἐν ἄλλο πανίον περιέζωνε τὸ γόνυ μου, κτυπηθὲν ὑπὸ σπάθης.... Ἀλλὰ δὲν ἐκλονίζομαι! Εἰς τὸ ἔξημι-

* Συνέχεια ἐκ Σελ. 617.

μένον βλέμμα μου, οὐδὲν ἐπροόδιε τὸν πόνον, τὸ πᾶν ἔκραζε τὴν ἐκδίκησιν....

Ὁ Ἀποκράτωρ ἐπλησίασεν.

— Ἰωάννη Μαυρί, μοῦ εἶπεν, εἶμαι ἐδχαριστημένος ἀπὸ σέ!... Λάβε, ἐπρόσθεσεν ἀποσπῶν τὸν σταυρὸν του καὶ δίδον μοι αὐτόν, θὰ τὸν φέρῃς εἰς τὴν γυναῖκά σου, θὰ εἶναι ἐδχαριστημένη!

Καὶ μὲ τὸ μέτωπον καταπεπονημένον ἐκ πικρῶν φροντίδων, ἄν καὶ πάντοτε ἀκτινοβολῶν ἐκ μεγολοφυίας, ἐπορεύθη νὰ ἴδῃ ἄλλους ἀνδρείους..

Τὸν σταυρὸν τοῦτον τὸν δοθέντα ἐν τῇ μάχῃ, οὐδὲν δίπλωμα μ' ἐξουσιοδοτεῖ νὰ τὸν φέρω... Τὰ συμβῆντα δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ κανονίσῃ τὴν παραγωγὴν μου... δὲν τὸν φέρω ἐπιδεικτικῶς, ἀλλ' εἶνε ἐδῶ, ἐδῶ, ἐπὶ τῆς καρδιάς μου! Καὶ δι' ἐκτομμύρια δὲν θὰ ἐχωριζόμεν ποτὲ ἀπὸ αὐτὸν τὸν σταυρὸν, διότι προέρχεται ἀπὸ Ἐκείνου.

Κεφ. Ε'

— Δύνασθε νὰ μᾶς τὸν δείξητε; ἠρώτησεν ὁ εἰς τῶν δύο κυρίων, ἀρ' οὐ ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ τρίτου καὶ μυστηριώδους προσώπου τοῦ κεκορημένου ἐν τῷ πλήθει νέον βλέμμα συνεννοήσεως.

Ὁ γέρον εἶχε νέον κίνημα δυσπιστίας... Ἀλλ' εἶχε προχωρήσῃ πολὺ ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ὀπισθοχωρήσῃ.

Ἦνοιξε τὸν ὑπενδύτην του χωρὶς ν' ἀφανίσῃ, ἐξήγαγεν ἐξ ἐσωτερικῆς τσέπης ἐν μικρὸν δέμα τὸ ὁποῖον ἐξετύλιξε μετὰ προσυλίξεως καὶ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ σταυρὸν τὸν ὁποῖον ἔφερε μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὴν χεῖρα του.

— Εἶνε τὸ φυλακτόν μου, εἶπεν.

— Καὶ εἶναι κοσμημένος μὲ ἀδάμαντας; Παιρητήρησεν ὁ δεύτερος κύριος.

— ὦ! Μὲ ἀδάμαντας!... ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει! εἶπεν ὁ γέρον. Καὶ ἀπὸ μόλυβδον εἶν ἦτο τὸ ἴδιον θὰ τὸν ἠγάπων. Ἡ ἀξία του δὲν προέρχεται ἀπὸ τοῖς ἀδάμαντας, ἀλλὰ ἀπὸ αὐτόν!

Καὶ ἐτύλιξεν ἐκ νέου προσεκτικὰ τὸν σταυρὸν του εἰς τὸ πανίον ὅπῃθεν τὸν εἶχεν ἐκβύλη.

— Τί ἐζάμετε μετὰ τὴν αὐτοκρατορίαν; ἠρώτησεν ὁ πρῶτος συνομιλητής.

— Μετὰ τὴν αὐτοκρατορίαν, ἀπῆντησεν, ἠσθανόμην ἀπέχθειαν νὰ πληρητέσω τοὺς Βουρβόνους* ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην καὶ νὰ ἐκλέξω. Τὸ σπητάκι μου εἶχε λεηλατηθῆ, ἡ σύνταξις μου καισαργηθῆ... καὶ ἔπρεπε νὰ ζήσω ἐν τοῦτοις καὶ νὰ συντηρῶ καὶ τὴν οἰκογένειάν μου!

Μετὰ δυσκολίας κατώρθωσα νὰ προσήφθῶ καὶ πάλιν εἰς ἓν σύνταγμα τῆς γραμμῆς* ἡ σύζυγός μου κατέστη ἐκ νέου ποτοπῶλις καὶ οἱ υἱοί μου ὑπῆρξαν παιδιὰ τοῦ στρατοῦ, καθὼς ἐπῆρξα καὶ ἐγὼ ὁ

ἴδιος.

Μέχρι τοῦ 1821 ἠλπίζομεν πάντοτε, πτωχοὶ παλαιὸι ὑπηρέται, νὰ ἐπανίδωμεν δευτέραν ἐπίνοιον ὡς ἐκείνην ἐκ τῆς γῆσου Ἑλλάδος... Εἶχε τόσην μεγαλοφυάν! Ἐπειτα ἠγνοοῦμεν πᾶν ὅτι ὑπέφερον!... Ὁ θάνατός του, τὸν ὁποῖον ἠραγκάσθημεν νὰ πιστεύσωμεν ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς χαρᾶς τῶν ἐχθρῶν του, ἐξεμυδένισε τὰς ἐλπίδας μας....

Κατὰ τὸ 1823, ἡ Γαλλία ἐξῆλθε πρὸς σιγμὴν τοῦ ληθάργου τῆς ἀπεφασίσθη ὁ πόλεμος κατὰ τῆς Ἰσπανίας.

Ὁ δούξ τῆς Ἀγκουλέμης, ὅστις μᾶς ὠδήγηε εἰς τὴν μάχην δὲν ὁμοιάζε διόλον τὸν Ναπολέοντα! Ἀλλ' εἶχομεν τοῦλάχιστον ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Θυδιδὸν καὶ τὸν Μόνσεῦ... Ὑπῆρξεν ἀκόμη καὶ ἐν ἐνδοξον πολεμικὸν γεγονός, ἡ κατάληψις τοῦ Τροκαδεροῦ!... Ὡς πρὸς τὸν πόλεμον αὐτὸν τὸν ἐπιβληθέντα ὑπὸ τῶν ξένων Ἀυγαστων, καὶ διευθυνόμενον κατὰ τῆς ἐλευθερίας, οὐδὲν εἶχε τὸ δημοφιλές, τὸ ἐνδοξον, τὸ μέγα! Καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ ἐνθουσιασμός ἦτο ψυχρός. Καὶ ἡμῖς ἐμειδιώμεν, ἡμεῖς οἷτινες εἶχομεν ἴδῃ τὸν μέγαν πόλεμον!

Καὶ τὸ πᾶν εἰσῆλθε πάλιν εἰς φαινομενικὴν γαλήνην, ἵησις κατέληξεν εἰς τὴν καταιγίδα τοῦ 1836.

Ἀπὸ τοῦ 1819, εἶχον ἐπὶ υἱούς, ἐπὶ μέλλοντας ὑπερασπιστὰς τῆς πατριδος, ἐπὶ τέκνα τοῦ στρατοῦ ἐπὶ τέλους... Ἡ γυνὴ μου, μὲ τὸ κέρδος τοῦ ποτοπώλειον τῆς, τὰ ἀνέτρεφεν ὡς μικροὺς ἀξιοματικόν. Ὁ μεγαλύτερός μας ὁ Ναπολέον παρῆγεν ἡδη ὁραίας ἐλπίδας. Εἰς τὴν πίστιν μου, τὸ 1823, ἦτο μόνον δώδεκα ἐτῶν καὶ ἐμίχτετο ἡδη ὡς μικρὸς λέων. Ὁ δεύτερος, ὁ Ἰωσήφ, φιλόσθενος αὐτός, ἠθέλησε νὰ τὸν παρακολουθήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον, ἀλλ' ἦτο σχεδὸν πάντοτε ἀσθενής, τὸν ἔχασα κατὰ τὸ 1829, καθ' ἣν σιγμὴν ὁ μεγαλύτερος, ὀριστικῶς καταταχθεὶς, εἶχε μόλις εἰσελθῆ εἰς τὰ 18 ἔτη, ἡτοιμάζετο νὰ κερδίσῃ τὰς ἐπωμίδας ἐν Ἀφρικῇ. Ὁ τρίτος, ὁ Ἰερώνυμος, ὅστις κατὰ τὸ 1829, δὲν εἶχεν εἰμὴ 15 ἔτη, κατετάχθη ναυτόπαις ἐν τῷ Βασιλ. Ναυτικῷ, καὶ σήμερον εἶνε ὑποπλοῦρχος.

Σὺς τὸ ἔχω εἶπη πρὸ ὀλίγου, ἡ ἔλλειψις ἀνατροφῆς ὑπῆρξε δι' ἐμὲ πολὺ ὀδυνηρὰ ὥστε νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς υἱούς μου εἰς τὴν αὐτὴν κατὰστασιν* προσεπάθησα ὅσον τὸ καλλίτερον νὰ ἐπιμεληθῶ τῆς ἀνατροφῆς των.

Ἀνεχωρήσαμεν λοιπὸν διὰ τὴν Ἀφρικῇ, καὶ ἐν τῷ ἡμῖς ἐγκαταθρόνημεν ἐκτὶ τὴν σημαίαν μὲ τὰ κρῖνα, ἡ πατρίς μας ἐξηγείρειτο διὰ νὰ ἀνακηρύξῃ ἐκείνην τὴν σημαίαν ἵησις εἶχε κάμην τὸν γῆρ τὸ ὁ κόσμον ἐπὶ τῶν περὶ τῆς νίκης, τὴν τριχοῦρον σημαίαν.

Μετὰ ποίας χαρᾶς τὴν ἐδέχθημεν, τὴν προσομιλῆ

ἐκείνην σημαίαν, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχομεν τόσον κλαύση! Ἀλλ' ἔλειπεν ἀπὸ αὐτὴν κατὰ τὴν ἀκόμη, ὁ δευτὸς τῶν θυμῶν, τὸ πτηρὸν τῆς βροντῆς, τὸ ἔμβλημα τῆς αὐτοκρατορίας!... Ἀλλὰ ἦτο δυνατὸν νὰ μᾶς ἀποδώσουν ὅλα διὰ μᾶς;

(Ἀκολουθεῖ)

HP. ΣΤΑΥΡΟΥ

ΥΠΟ τοῦ Ἐμπορίου τοῦ Ἐμπορίου τῶν Ἰνωμένων Πολιτειῶν ἐδημοσιεύθη κατ' αὐτὰς τὸ δελτίον τῆς ἐμπορικῆς κινήσεως κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1909. Ἐξ αὐτοῦ ἀνυμῆθα μερικὸς ἀριθμοὺς ἐνδιαφέροντας τῆς Ἑλλάδος. Τὸν Μάιον τοῦ 1909 εἰσῆχθησαν ἐξ Ἑλλάδος εἰς Ἀμερικῆν προϊόντα ἀξίας δολλαρίων 209,778 ἀπέναντι 228,336 τοῦ 1908. Ἐξ Ἀμερικῆς δὲ εἰς Ἑλλάδα ἐξήχθησαν προϊόντα ἀξίας 24,336 δολλαρίων.

Κατὰ τοὺς ἔνδεκα δὲ μῆνας τοὺς λήγοντας τὴν 31 Μαΐου 1909 εἰσῆχθησαν ἐξ Ἑλλάδος εἰς Ἀμερικῆν προϊόντα ἀξίας δολλαρίων 2,182,226 ἀπέναντι 2,921,194 τῆς ἀντιστοίχου περσοινῆς περιόδου καὶ 2,844,162 τῆς προπερσοινῆς.

Ἡ εἰσαχθεῖσα σταφίς οὐ μόνον ἐξ Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων χωρῶν ἀνῆλθε ἐπὶ ἔνδεκα μῆνας μέχρι τῆς 31 Μαΐου 1909 εἰς λίτρος 29,632,038, ἀπέναντι 38,236,281 τῆς περσοινῆς ἀντιστοίχου περιόδου καὶ 37,028,989 τῆς προπερσοινῆς.

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΘΝΙΚΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ*

ΤΟ ΣΚΛΑΒΩΜΑ ΤΩΝ ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ

Οἱ τὴν ἐπιτροπὴν τῆς κοινότητος ἀποτελοῦντες ραγιαδες παρέμενον γονυπετεῖς φέροντες ἐπὶ τοῦ τραχήλου βρόχον. καὶ διετέλουσαν ἔντρομοι ὡς ἀδελφεὶς τῆς Τυρκικῆς καὶ τότε ἐπίστευσαν, ὅτι ἐσώθησαν, ἔταν οἱ παριστάμενοι ξιφῆρες Ντεβασῆδες ἑναποθέσαντες τὰ ξιφῆρα αὐτῶν εἰς τὰς θήκας, τοῖς ἀφῆρεσαν τὸν βρόχον μετὰ νεῦμα τοῦ Τοπάργου. Γονυπετεῖς προσεγγίζουσι καὶ δι' ὑποκλίσεων ἀσπάζονται εὐλαβῶς τὸ Καρφάνι² τοῦ Τοπάργου Νουρῆ Μπέη καὶ ψελλίζουσι ἐλίγας λέξεις εὐγνωμοσύνης, ἐπὶ τῇ με-

* Συνέχεια ἐκ σελ. 654.

1 Σωματοφόλακες.

2 Μανδύας.

γαθυμία του, ὅτε ὁ Μπέης τοῖς εἶπε. «Πάρτε ἰώρα καὶ τὸ ραῖ μπουγιουρτί¹ πηγαίνετε ὅ τῃ δουλειά σας ἀγροικώσῃ ὡς ὁ τὸ Μουκαϊά² μου γυρίζον κλέφταις! δι' ἀσφάλειαν τοῦ χωριοῦ σας θὰ σπείω Ζυπίη γὰ τὸ διαφεντίρη».

Τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ὀθωμανοῦ Τοπάργου ἐπιστρέψασα ἡ Ἐπιτροπὴ ἀνεκοίνωσε πρὸς τὸ μετὰ θεοῦ ἀναμένον ταύτην κοινὸν τῶν Τρικκάλων, καὶ ἐνῶ οἱ ἀπλούστεροι τῶν κατοικῶν ἀνεθάρρηναν, λέγοντες «δὲν ἴχασαμε καὶ τίποτε ραγιαδὸς ἱμίθια καὶ ραγ' ἀδὶς ἱμεῖνομεν! καὶ οἱ ὠριμώτερον κρίναντες μετὰ δυσπιστίας τινος ἐδέχθησαν τὰς ἐπαγγελίας, μὴ ἀποκρούοντες καὶ τὴν πιθανότητα τιμωρίας, οὗτοι δὲ καὶ ἐκεῖνοι ἔσπερον κατάστασιν, καθ' ἣς οὐδὲν ἠδύναντο νὰ ἀντιτάξωσιν, καὶ αἱ ἀθροαὶ εἰσβολαῖτῶν Ἀλθανῶν ἐρήμουν τὴν Πελοπόννησον, ἐν Τρικκάλαις ἀζήκετο, μετὰ μικρᾶς φρουρᾶς Τοῦρκος Πασιάς ὁ Ἰσμαήλ Λαφαζάν-Ὀγλοῦ. Ἐξενίσθησαν καὶ τότε οἱ Τρικκαλίται ἐπὶ τῇ ἐγκαταστάσει φρουρᾶς τουρκικῆς, διότι μέχρι τῆς ἐποχῆς κατὰ σιωπῆρὸν πάντως προνόμιον, ὑφειλόμενον εἰς τὴν πολιτικὴν περινοίαν τῆς οἰκογενείας Νοταρᾶ, ἣς ἐν μέλος ἔπρεπε νὰ παραμένῃ ἐν Κορίνθῳ κατὰ τύπους μὲν διὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς Κοινότητος, κατ' οὐσίαν δὲ ὡς Ρεέμι, ἐν Τρικκάλαις παρέμεινε μονίμως εἰς τὸ Κονάκι³ εἰς Σούμπασης⁴ παραλαμβάνων τοὺς εἰς εἶδος ἀποδιδόμενους φόρους—τῆ δεκατία—καὶ πέντε ὀπλῆται φρουροῦντες τὸν Σουμπάσην, καὶ ἐκτελοῦντες ἀπροφασίστως πᾶσαν διαταγὴν τῶν Μουχτάρηδων τῶν τριῶν συνοικιῶν τῶν Τρικκάλων, ἀτινα εἶχον πρὸ τῆς ὀφθαίτερον διαπραχθείσης δουλαγωγίας πεντακοσίας πεντήκοντα οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ ξενισθέντες ἔστερξαν πρὸ ἀνάγκης ἐπιτακτικῆς. Ἦρθα μὲν ῥ' ἰγιάδες, γιὰ τὸ καλὸ σας! Σήμερα εἴμεθα, τοχεῖά σὰν ζυπίσω τοὺς Χαϊνούτσιαις θὰ φύγω. Τὸν θέλουμε καὶ τὸν ἀγαπάμε τὸ ραγιά! θὰ δ' υλεῦθε οἰτ', νὰ ζήσομεν⁴ κι' ἱμεῖ! Μονάχα νὰ μοῦ παραδώστε τ' ἄρμυα τοῦ ἔχετε!

Δὲν εἶνε βέβαιον ἐπὶ πόσον χρόνον παρέμεινεν ἐν Τρικκάλαις ὁ Ἰσμαήλ Πασιάς, ἢ ἂν ἐκ κρυφιοῦ ἐπιβεβλημένης διεσκόρπιζεν ἐλπίδας ἀπατηλὰς, ὅπως ἀφοπλίση τὸ θῆμα καὶ εὐχερέστερον συντρίψῃ τοῦτο, τὸναντίον ἢ παράδοσις βεβαίαι ὅτι δὲν ἐξετράπη εἰς βιαιοπραγίας καὶ καταθλίψεις τοῦ λαοῦ τῶν Τρικκάλων, ἀρκεσθεῖς δὲ καὶ εἰς τὴν περισυλλογὴν ὀλίγων ἕπλων, ἀνεχώρησεν εἰπόν εἰς τοὺς καθ' ὑπόκρισιν παραπονομένους Τρικκαλίτας, ὅτι μένουσιν ἄνευ

1 Διαταγὴ ὑποδουλείας
2 Περίφρασις διοικήσεως—ἱπαρχία.
3 Διοικητήριον.
4 Ἐπίσ' αἴτης.

προστασίας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του. Φυλάχιε τὸ κηθλί σας ὅπως ἴμορεῖτε. Ἄρμυα—στε 15—20 παλληκῶρια ἀπὸ κάθε μοχαλά¹!

Οἱ Τρικκαλίται πάντοτε χαλύποπτοι ἀνεθάρρηναν, πιστεύσαντες, ὅτι δὲν τοὺς ἀπειλεῖ κίνδυνος προγραφῆς, ἀγνοοῦντες, ὅτι οἱ Τοῦρκοι μὲ τὸν θραμπᾶ² παίνουν τὸν λαγῶ. Ἡ φρικώδης προγραφὴ ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ πλήρης, ὡς καὶ ἐξετελέσθη ἀλλ' ἄδηλον κατὰ ποῖον τῶν ἐτῶν τῆς ἐν Πελοποννήσῳ τρομοκρατίας τῶν Ἀλθανῶν ἐπιδρομῶν, διότι ἢ παράδοσις σιγαῖ, πιστοῦσα μόνον ὅτι ἡ δουλαγωγία συνετελέσθη θπᾶνω ὅσ' ἄλῶνια, δηλαδὴ κατὰ Ἰούλιον ὅτε περατοῦται τὸ ἀλώνισμα τῶν δημοτριακῶν καρπῶν.

Τὴν ἐν Τρικκάλαις κρατοῦσαν ἡρεμίαν κατέστρεψεν ἀποτόμως ἡ ἀγγελία τῆς ἀποφασισθείσης δουλαγωγίας. «Πατέρα μου, εἶπε Τρικκαλίτισσα παιδίσκη ὑπηρετοῦσα ὡς θεράπεινα εἰς τὸ Σεράγι τοῦ Νουρῆ Μπέη. Τὰ σκυλιὰ οἱ Τοῦρκοι θὰ σκλωβώσουν τὰ Τρίκκαλα! Τ' ἄκουσα προχίε, τὸ εἶπεν ὁ Μπέης ὅς τοὺς ἄλλους Τοῦρκους! Ἄπ' τὸν Ἐποχτο θὰ ξεμπαρκαριστοῖν σὶδὸν Ἐυλόκαστρο δύο χιλιάδες Ἀρβανίταις. Ἐπῆγα κατὰ σι τὸς Τοῦρκους, ἄκουσα τὴν ὁμιλίαν καὶ τὸ Μπέη τοῦ εἶπε, θὰ τὸ βγάλουμε τ' ἄγκάθι.

Ἡ ἀθῶα παιδίσκη ὡς ἐκ τῆς πολυετοῦς ἀναστροφῆς ἐν τῷ Σεραγίῳ μετὰ Ὀθωμανῶν ἠγνόει τὴν Τουρκικὴν καὶ ἐν ἀδημονίᾳ εὕρισκομένη διὰ τὸν ἀπειλούμενον ὄλεθρον τῶν οἰκειῶν, ἀνεκοίνωσε τοῦτον πρὸς τὸν δι' ἄλλας ὑποθέσεις του μεταβάντα εἰς Κόρινθον πατέρα της καὶ οὗτος ἐπιστρέψας τὸν ἀνεκοίνωσε πρὸς τοὺς Τρικκαλίτας.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Ι. ΠΙ. ΣΤΑΜΑΤΟΓΛΗΣ

ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ εἰς μερικὰς πρώτας ἑλλη-

νικῶν ἔργων κατὰ πολὺ ἀνεικλικρινῆς ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ καὶ ἀρκετὰ ταπεινωτικῶν διὰ τοὺς συγγραφεῖς. Ἐννοῶ τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς πρώτης πρά-

ξως καὶ τὰς ἐνθουσιάζεις ἐπευφημίας ἅμα τῇ ἐμφωνίσει—
Αἰ πρώται καὶ τὰ χειροκροτήματα κάποτε προῶρου—

τοῦ συγγραφέως ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐν τελείᾳ πολυλάκις ἀντιθέσει μὲ τὰ ἀπεριφράστως διατυπούμενα σχόλια καὶ τὰς δυσμενεῖς κρίσεις κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς παραστάσεως.

1 Συνοικία.
2 Ἄμαξα ἐλκόμενῃ παρὰ βοῶν.

Ἐὰν ὁ ἐπευφημούμενος συγγραφεὺς εὐρίσκειτο μετὰ τοῦ ἀκροατορίου θὰ ἐδιδάσκετο πολλὰ πράγματα καὶ δὲν θὰ ἐνθουσιάζετο τόσον ἐκόλως ὑπὸ τῶν ἀφειδῶς ἐπιδαψιλευμένων μετέπειτα ἐπαίνων· θὰ ἐμειοῦτο δὲ πολὺ δι' αὐτὸν καὶ ἡ πικρὰ ἐντύπωσις τῆς ἐπομένης ὁπότεν, παρὰ τὴν πεποιθῆσιν τὴν ὁποῖαν αὐτὸς ἔχει σχηματίσει περὶ θ ρ ι α μ β ε υ τ ι κ ῆ ς ἐπιτυχίας, ἀναγκάζεται νὰ παραδεχθῇ τὴν π ρ α γ μ α τ ι κ ῆ ν ἐνίοτε ἀποτυχίαν.

Εἶνε περιέργον ὅτι οἱ δημιουργοὶ τοῦ τοιοῦτου τεχνητοῦ θριάμβου εἶνε καὶ οἱ μᾶλλον συμπαθῶς διακείμενοι πρὸς τὸν συγγραφέα, φρονοῦν δὲ οἱ καλοὶ αὐτοὶ φιλοῖ ὅτι ἐπιβάλλεται ἢ ὑπερβολικὴ αὐτῇ ἔκφρασις δ η μ ο σ ι ω ς ἐνὸς ἀνυπάρκτου θαυμασμοῦ πρὸς ἐνθάρρυνσιν τοῦ γράψαντος, ἔστω καὶ ἂν κατακρίνουν τὸ ἔργον του ἐν πεποιθίσει.

Ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ διόλου νὰ ἀποθαρρύνω, δι' ὧσων λέγω, τοὺς φιλοτίμους συγγραφεῖς μετὰ τῶν ὁποῖων ὑπάρχουν ἀναντιρρητῶς πνεύματα ἀρτίας θεατρικῆς μορφώσεως· θέλω μόνον νὰ παύσῃ ἢ κατὰ σύστημα ὑπερτίμησις τῆς ἀξίας τῶν γραφόντων διὰ τὴν ἑλληνικὴν σκηνήν, διότι ὄχι μόνον δὲν συντελεῖ τοῦτο εἰς τὴν πρόοδόν των, ἀλλὰ στρεβλόνει συχνά τὴν ἀντίληψίν των· τοιοιτοτρόπως ἐξηγεῖται τὸ φαινόμενον ὅτι μερικοὶ, ἀναδειχθέντες εἰς τὰ πρώτα τῶν ἔργα, ἐμειονέκτησαν βαθμιαίως καὶ μέχρι σημείου ἀπιστεῦτου εἰς τὰ ἀκόλουθα, παρουσιάζουν δὲ σημερον ἄτεχνα καὶ ἄνευ ἐνδιαφέροντος καρυκεύματα τὰ ὁποῖα οἱ διάφοροι θίασοι ἀναλαμβάνουν νὰ διδάξουν καὶ νὰ κρατήσουν ἐπὶ σειράν παραστάσεων, πρὸς ζημίαν των, ἐπὶ σκηνῆς, ὄχι λόγῳ οἰασδήποτε ἐπιβολῆς τοῦ ἔργου, ἀλλ' ἔνεκεν δημοσιογραφικῆς ἐπιβολῆς τοῦ συγγραφέως.

ΛΑΔΙΑΛΛΑΚΤΟΣ

Σ Μ Υ Ρ Ν Ἀ Ἰ Κ Ἀ

(Ἐκ τοῦ ὀμηγεωματαρίου μου)

— Ἡ Σμύρνη, μία τῶν μεγαλειέτερων πόλεων τῆς Ὀθωμανικῆς Ἀυτοκρατορίας, προξενεῖ τὴν ἐντύπωσιν χωρικῆς τὴν ὁποῖαν οἱ πλούσιοι στολισμοὶ δὲν δύναται νὰ τὴν παρουσιάσωσιν ἐδρωπαῖαν.

— Νὰ ἐννοώμεθα. Ὡς πόλις.

— Ὡς κοινωνία διαφέρεται. Ἐχει ὅλα τὰ προσόντα κοινωνίας μορφωμένης, ἀνεπτυγμένης, πολιτισμένης.

— Ὡς πόλις μὲ τὰς στενὰς διόδους της (Βερχα-

νέδες) καταληγούσας ὅλας εἰς τὴν ἐμπορικωτάτην ὁδὸν τὴν καὶ Ἐδρωπαϊκὴν καλουμένην, ἀλλὰ καὶ ταύτην στενομένην εἰς τινὰ μέρη μὲν τοῦ σημείου γὰ μὴ δύναται ἱμίαζα ἢ κάρρον νὰ διασταυρωθῇ μὲ διαβάτην, εἶνε ἀνυπόφορος.

— Ἐχει ὅμως τὴν παραλίαν τὴν ἀπὸ τῶν τῶν πλαισιουμένην ἀπὸ τὴν μαγευτικὴν θέαν τῆς θαλάσσης ἀπ' ἐνὸς καὶ ἀπὸ τῆς ὄραταις ζαχαροπλαστεῖα, κερφενεῖα, ζυθοπωλεῖα καὶ λοιπὰ ὄρατα οἰκοδομήματα ἀπ' ἐτέρου καὶ ἢ ὁποῖα σὲ ἀποζημιώνει ἀπὸ κάθε δυσθυμίας καὶ σοῦ ἀφαιρεῖ κάθε βάρος καὶ κάθε στενοχωρίαν, ποῦ σὲ ἐπέεζεν ἔφ' ὅσον ἴσο ὑποχωρούμενος νὰ διασχίξῃς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πόλεως.

— Ἡ ὄρατιότης τῆς παραλίας ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ Λονδίνου καὶ προχωρεῖ ἐπ' ἄπειρον.

— Ἐφ' ὅσον προχωρεῖς συναντᾷς διάφορα κέντρα ἀναψυχῆς τὰ μὲν ἐλκυστικώτερα τῶν δέ.

— Προεξίρχει ὅμως τὸ Ζυθοπωλεῖον καὶ Ξενοδοχεῖον Κλωναρίδου τὸ ὑπὸ τοῦ διανοστοῦ κ. Τούτογλου διευθυνόμενον. Πρὸ καὶ μετὰ τὸ φαγητὸν κοσμέρα τέλεια διδόμενα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κοκκίνου καὶ μὲ ἀοιδούς ὡς τὸν κ. Φλωριανόν, προσελκύουν κόσμον ὄρατον, κομψόν, εὐχαριν, ἄπειρον, δυνάμενον νὰ καταλάβῃ καὶ διπλάσιον χῶρον τοῦ ἤδη ὄχι μικροῦ διατεθειμένου.

— Ἰδίως Σάββατα καὶ Κυριακὰς ὁ συνωστισμὸς εἶνε ἀνυπόφορος.

— Ἐν γένει ὅμως ἡ κίνησις κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἶνε καταπληκτικὴ καὶ θαῦμα δύναται νὰ θεωρηθῇ πῶς μὲ τὰ ἀλλεπαλλήλως διελαύνοντα τροχάδην ὀχήματα δὲν ἀριθμοῦνται ἄπειρα δυστεχήματα.

— Ἐπὶ τῆς παραλίας λειτουργοῦν τρία θέατρα εἰς τὰ ὁποῖα παίξουσιν οἱ θίασοι τῆς κ. Λοράνδου, τῆς κ. Βερόνη καὶ τοῦ κ. Ἀπέργη.

— Ἐν τῷ μετὰ τὸν ἐδρῶσιν τὰ διάφορα κέντρα ἀναψυχῆς πάντοτε πλήρη ἀπὸ κόσμον ἀπολαμβάνοντα στιγμὰς δρόσον καὶ εὐφροσύνης.

— Εἰς τὸ Ἀκταῖον-Κλωναρίδου παρατηρεῖται πάντοτε ἡ μεγαλειτέρα ζωὴ καὶ κίνησις. Καὶ δικαίως διότι ἐκτὸς τῆς ὄραταις φωνητικῆς καὶ ὄργανικῆς μουσικῆς, ὡς εἶπομεν ἤδη, ἔχει ἐγκαταστάσεις πλουσίας, μεγαλοπρεπεῖς καὶ μὲ τοιαύτην τέχνην κατασκευασμένας ὥστε νὰ γεννώσιν αὐτομίαις τὴν φιλοδρότητα. Αὐτὸ εἶνε τὸ μουσικεῖον τοῦ Κλωναρίδου. Ἀνοίγει ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου.

— Ὁ πολυμήχανος κῆρ Ἀλέκος κατενόησε τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ τὴν ἐξυτηρεῖ τελείως καὶ τὴν ἔλκει καὶ τὴν γοιτεῖει.

— Ἐκ παραδρομῆς δὲν ἀνεγράφη εἰς τὸ προηγουμένον τεῦχος ὅτι ἡ ὄρατα φωτογραφία τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου Σμύρνης ὄφειλετο εἰς τὴν εὐγενῆ προθυμίαν τοῦ ἑραοτέχνου κ. Rod. Fragiaccomo.

— Ἀλλὰ καὶ τὸ ζυθοπολεῖον «τὸ Σύνταγμα» πολὺν προσελκύει κόσμον μὲ τὴν διαφορὴν οὗ τὸν χειμῶνα τὸ μονοπάλιον τῆς κοσμοπλημμύρας τὸ ἔχει μόνον ὁ Τούρκουλος. Τὸ «Σύνταγμα» ἐρημοῦται.

— Ἐπίσης καὶ τοῦ Κρέμερ ἔχει τοὺς φανατικούς του ὅπως καὶ τὰ ἄλλα πολυόνυμα κέντρα.

— Ἐκτὸς ὁλίγων χιλιῶν Ὀθωμανῶν, οἱ ὁποῖοι ζῶσιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Σμύρνης ἔχοντες ἰδίᾳ συνοικίας, ἴδια κafenē και λέσχας καὶ ἴδια κέντρα συγκεντρώσεως καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἔρχονται εἰς συνάφειαν μὲ ἄλλογλώσσους καὶ ἄλλοθρόσκους, ὅλος ὁ ἄλλος πληθυσμὸς τῆς Σμύρνης ὁμιλεῖ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἴτερον τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

— Ἀρμένιοι, Ἑβραῖοι, Τούρκοι, Ἴταλοί, Γάλλοι, Γερμανοί, Ρῶσοι καὶ Ἄγγλοι ὁμιλοῦσι τὴν νεοελληνικὴν. Ἐν Σμύρῃ μάλιστα τελεῖται καὶ τὸ μοναδικὸν ἴσως θεῖμα νὰ ὁμιλοῦν καὶ οἱ Ἄγγλοι ὄχι τὴν μητρικὴν τῶν γλῶσσαν, διὰ τὴν ὁποίαν γνωρίζομεν πόσον εἶνε φανατικοί, ἀλλὰ ξένην καὶ δὴ τὴν Ἑλληνικὴν. — Οἶα ἡ δύναμίς σου Ἑλλητισμέ!

— Ἐπικρατοῦσα γλῶσσα εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς διεθνεῖς Σμυρναίους εἶνε ἡ ἀπλὴ μας γλῶσσα καὶ θὰ ἀναφέρω ἐνταῦθ' αὖ πολὺ ὀρθῶς παρατήρησιν γνωστοῦ λογιῶ τῆς Σμύρνης, ὁπαδοῦ δὲ τῆς δ' μύθους, καθ' ἣν θὰ ἴητο δυνατὸν ὁ Ἑλληνικὸς τύπος νὰ ἔχη ἐν Σμύρῃ εὐρυτάτην διείσοσιν ἂν ἐργάζετο ὁλόκληρος εἰς γλῶσσαν ἀπλὴν καὶ καταληπτήν ἀπὸ ὅλων τῶν κατοίκους τῆς Σμύρνης.

— Ἄν τοιοῦτόν τι συνέβαινε ὅλοι οἱ ξένοι τῆς Σμύρνης, οἱ ἐννοῦντες μόνον τὴν ἀπλὴν γλῶσσαν εὐχαριστοὺς θὰ ἐπρομηθεύοντο Ἑλληνικὰς ἐφημερίδας τῶν ὁποίων τὸ περιεχόμενον θὰ κατενόουν εὐχερῶς. Μία ἰδέα δηλ. ἀξία πολλῆς προσοχῆς.

— Εἰς τὸ Βουρνούβα χωρίον, ἀπέχον περὶ τὰ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας τῆς Σμύρνης, σιδηροδρομικῶς, καὶ κατοικούμενον κατὰ τὸ 1/10 ὑπὸ Ἄγγλων καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἔμαθον ἐκπληκτος ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶνε ἡ ἐπικρατοῦσα γλῶσσα.

— Εἰς τὴν Σμύρῃν ὅταν ἀκούσητε, «φενύγω διὰ νὰ προσφθίσω τὸ β α π ὄ ρ ι» νὰ μὴ παρεξενευσθῆτε πῶς μὲ β α π ὄ ρ ι δύναται τις νὰ ταξιθεύσῃ εἰς μεσόγειον μέρος, διότι οἱ φίλιτοι Σμυρναῖοι λέγοντες β α π ὄ ρ ι ἐννοοῦσι τὸν Σιδηρόδρομον!

— Τὰ μικρὰ ἀτιμωκίμητα δι' ὧν τελεῖται ἡ συγκοινωνία τὰ λέγουσι βαπορικά.

— Εἰς τὸν Βουρνούβα κατοικεῖ ὁ ποιητὴς κ. Ἀργυροπούλος, εἰς ἑπαυλὴν ὄντως ποιητικὴν, ἐν ἣ ἡ μουσικὴ του ἀνευρίσκει πλουσίας ἐμπνεύσεις.

— Εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος θὰ ἔχωμεν τὴν τιμὴν νὰ παραδῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας δείγματα τῆς λεπτῆς τέχνης τοῦ ποιητοῦ μας.

— Εἰς τὸ παρελθὸν τεῦχος ἐδημοσιεύσαμεν ἤδη

ἑτέρου Σμυρναίου λογιῶ καὶ ποιητοῦ τοῦ κ. Βασιλικίκη ἔργον ἀβραῶς ἐμπνεύσεως.

— Κατοικεῖ εἰς Κορδελιὸν καὶ ἀπὸ τῆς μαγευτικῆς θαλάσσης τὴν θέαν λαμβάνει βεβαίως τὰς ἐμπνεύσεις του.

— Ἀτύλαιος ἐκ τῶν σπαρίων εἶνε τὸ διὰ θαλάσσης ταξείδιον ἀπὸ Σμύρνης εἰς Κορδελιὸν.

— Ἦδη ἐν Τουρκίᾳ οὐδεὶς δύναται νὰ καθορίσῃ ποῖον πολίτευμα κυριαρχεῖ. Ἐν κοίμῃ ἀκατάληπτον ἀπολυταρχίας, τυραννίας, πολυαρχίας, ἀναρχίας. «Ἴσοον γὰρ τὸ πολύαρχον καὶ τὸ πᾶμπαρ ἄναρχον» καὶ συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν.

— Κάθε τμήμα ἀρχῆς καὶ ἴδιος τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι καὶ δοῦν καὶ κἄθε εἶδος ἀρχῆς, (στρατιοκρατία, συνταγματικὴ κυβέρνησις, νεοτουρκικὸν κομιτατικὸν καὶ πρόεδρος Βουλῆς—τοῦ συνταγματικοῦ Βασιλέως μὴ λαμβανομένου ἐπ' ὄψει—) μὲ ἰδίᾳ βλέψεις καὶ ἴδιον πρόγραμμα.

— Ὡς ἐκ τούτου δὲν γνωρίζει «τὸ σκεπτικὸν ἀφέντην του» ἐν Τουρκίᾳ σήμερον. Διότι δὲν τοὺς ἤρесе μία φράσις εἰς τὸν Κολοκοτρώνην, παιζόμενον ὑπὸ τοῦ θείου Βερῶν, κλείουν τὸ θέατρον καὶ πολυμελῆς Ἑλληνικὸς θίασος ἀπραγεῖ ἐν Σμύρῃ ἀναμένων πότε νὰ εὐδοκήσῃ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ ἐπαυλὴν τῶν ἐργασιῶν του.

— Παίζεται ὑπὸ τῆς κ. Λορένδου ἡ «Μοναχὴ» τὸ δράμα τῆς ἡμετέρας Διενθυνησίας καὶ ἡ Ἀστυνομία ἀποκόπει ἀπὸ τὰ προγράμματα τὴν λέξιν Βυζαντινῆς ἐποχῆς.

— Ἐργον δὲ τὸ ὁποῖον ἐπὶ ἀπολυταρχίας, λόγῳ τῆς Βυζαντινῆς ὑποθέσεως του θὰ ἐπαίξετο ἄριον καὶ ἀκωλύτως εἰς πᾶσαν τουρκικὴν πόλιν, εἰς τὴν Σμύρῃν, τοῦ Συντάγματος! λειτουργοῦντος ἀποκόπεται αἱ λέξεις Ἀθιτοκράτωρ, Θεὸς τῶν Χριστιανῶν Ἀνάκτορον, Βάρεθρος, Ἐπανάστασις, συνωμοσία, σὺ λ π ι γ ξ καὶ τὰ παρόμοια.

— Καὶ παρουσιάζεται ἐν ἔργῳ ἀποκεκομμένον καὶ ἐν πολλοῖς σημείοις ἀκατάληπτον καὶ αὐτὸ λέγεται ἐλευθερία.

— Καὶ τὰ ἀποκόπουν οἱ ἠθοποιοὶ φόβῳ συσχετιθέντες ἀπὸ τὸ πάθημα τῆς συναδέλφου τῶν κ. Βερῶν.

— Ἡ ἀστυνομία ἀπέκοψε μόνον ἐκ τοῦ προγράμματος τὸ Βυζαντινῆ ἐποχῆ. Φαντασθῆτε ἀπὸ ποίων δεινῶν ἔσωσε τὸ Κράτος του ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Τί συμφοραὶ ἐπικρέμαντο εἰς τὴν Τουρκίαν ἂν δὲν ἐλαμβάνετο αὐτὸ τὸ μέτρον!! Αὐτὴ εἶνε ἡ σημερινὴ Τουρκία. Ἀσύντακτος, πολυαρχομένη, παραπαίονσα καὶ ζητοῦσα νὰ ὑψωθῇ διὰ τῆς παραλόγου καὶ ἀσκόπου αὐθαιρεσίας.

— Ἐτυπίσεις Σμυρναϊκαὶ ἐκ τοῦ σημειωματιοῦ μου θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν καὶ εἰς ἄλλα τεύχη. Ἰδίᾳ αἱ Σμυρναῖαι νεάριδες καὶ ὁ Δύτης, αἱ μουσικαὶ συγκεντρώσεις, αἱ χανούμισσαι τοῦ Κορδελιοῦ καὶ ὁ λαβύρινθος τῶν Τσαρσιῶν.

Δ. Ζ.

ΜΕΣΩ τῆς τρικυμίας ἡ ὁποία μιστίζει τὰς τύχας τοῦ ἔθνους μας εἰς τὴν ἐπρόξενον εἰς πᾶσαν Ἑλληνικὴν καρδίαν καὶ τῆς ἐκκλησίας μας οἱ κλυδωνισμοί. Ἐντυχῶς ἀπὸ τινος, θεῖμ συνίρσει, καὶ τὸ Χιακὸν Μητροπολιτικὸν ζήτημα διευ-

Ἡ γαλινα **Ἡ Εκκλησία** θετήθη διὰ γενναίας ἀποφάσεως τοῦ Πατριάρχου μας Ἰω-

ακείμ, ἄφαντος ἀπὸ τοῦ μέσου τὴν πέτραν τοῦ σκανδάλου καὶ καθουσιάζοντες τὰς ἐν ἐξεγέρσει διατελούσας συνειδήσεις τῶν φιλοτίμων καὶ εὐγενῶν κατοίκων τῆς Χίου, καὶ τὸ μείζονος σοβαρότητος Πατριαρχικὸν ζήτημα τῶν Ἱεροσολύμων ἐλύθη κατ' εὐχὴν τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος ἀναγνωρισίως ἐν ἀδελφικῇ συμπνοίᾳ τὴν ποίαν καὶ σεβαστὴν μορφήν τοῦ πνευματικοῦ ἀδελφοῦ τῶν ὡς ἀνωτίτου ἀρχοντος τοῦ Ἱεροσολιμητικοῦ θρόνου.

Ἡ ἐπελθοῦσα ἤδη γαλήνη εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μας ἀφίνει τὸν καιρὸν εἰς τὸν μακαριώτατον Λαμναῖον καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἀγίαν Ἀδελφότητα νὰ μερμινήσῃ διὰ σοβαρότερα ζητήματα ἀφορῶντα ὕψιστα συμφέροντα τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

ΧΡΥΣΟΡΥΧΕΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ ΦΩΚΕΩΝ

(Ἀρχαία ἀποβάθρα πόλεως «Χρῦσης» καὶ Δελφῶν. — Χρῦσα πόλις καὶ κόλπος Χρῦσαῖος. — Νομισματοκοπεῖον καὶ ὀπλοποιεῖον Φωκῶν. — Δῆμος Δελφῶν καὶ Χρῦσης).

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ Παπαρρηγοπούλου ἐν μὲν τῇ σελ. 150 Τόμος I ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς:

«Ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι διεφώνησαν περὶ τοῦ ἂν ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Κρίσσα ἦσαν δύο διίφοροι πόλεις ἢ μία καὶ ἡ αὐτή, ἀλλὰ πιθανώτερον φαίνεται ἡ πρώτη γνώμη, καθ' ἣν ἡ Κρίσσα ἴητο ὁ τῆς Κρίσης λιμὴν. Ἐκ τῶν τριῶν δὲ τούτων πόλεων Δελφῶν, Κρίσης,

Κίρρας ἢ πρώτη καὶ ἡ τρίτη ἦσαν κατ' ἀρχὰς ὅλως ἀκατανοήσιμα, μεγάλη δὲ καὶ ἰσχυρὰ ἀναφάνεται ἡ Κρίσσα, κατέχουσα ἅπαν τὸ μεταξὺ Παρνασσοῦ, Κίρριος καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς ὀνομασθέντος Κρισσαίου κόλπου πεδίον, τὸ δὲ σπουδαιότερον καὶ αὐτὸ τὸ ἱερὸν τῆς πευθοῦς, δηλαδή τὸ Μαντεῖον καὶ ἔχουσα ὄχι μικρὰ ὠφελήματα ἀπὸ τοῦ πολυαριθμοῦ προσκνητῶν ὄσοι προσήρχοντο εἰς αὐτὸ διὰ «ξηρᾶς καὶ θαλάσσης».

Ἐν δὲ τῇ σελ. 780 τόμ. I ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Φιλόμηλος, ὡς φαίνεται, δὲν ἔλαβεν εἰμὴ «χρήματα» ὁ διείδοχος αὐτοῦ Ὀνόμαρχος ἐπέβαλε «χρεῖρα καὶ εἰς τὰ ἀναθήματα, νομισματοκοπιῶν μὲν πτὰ ἐκ πολυτίμων μετάλλων, μεταβάλλων δὲ εἰς ὄπλα πτὰ ἐκ χαλκοῦ καὶ σιδήρου. Ἀλλὰ συνεπ' ἐρώθη ἡ «ληλασία ἐπὶ τοῦ τρίτου στρατηγοῦ τοῦ Φαέλου» πότε κατεκόπησαν ἰδίως εἰς νόμισμα 120 διύλαντοι «χρῦσαί πλίνθοι καὶ 360 διμναῖαι χρῦσαί φύλλαι καὶ «λέων χρῦσοῦς καὶ ἄγαλμα χρῦσοῦν γυναικός, ἅπαντα ἀναθήματα ὄντα τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀυδῶν Κροίσου, ὧν μόνη ἡ ἀξία ὑπελογίζετο εἰς τετρακισχίλια «τάλαντα. Τὸ δὲ ἔτι, εἰ δυνατὸν, δεινότερον οἱ θησαυροὶ «οἴτοι δὲν ἔδαπανῶντο ἅπαντες εἰς τὰς πολεμικὰς καὶ πολιτικὰς τῶν Φωκῶν χρεῖας» πλεῖστοι κατηρωτεύοντο εἰς τὰς ἐρωμένας τοῦ Ὀνομάρχου, τοῦ «Φαέλου καὶ τῶν ἄλλων ἰσχυρῶν ἀνδρῶν τῆς Φωκίδος, ὧν πολλὰ ἀναισχύντως περιεφέροντο δημοσίως «κεκοσμημένα διὰ τῶν πολυτίμων καὶ ἱερῶν ἀναθημάτων ὄσα ἢ εὐσέβεια τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους εἶχεν «ἄλλοτε ἀφιερῶσθαι εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Θεόν».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω πείθεται τις 1) ὅτι ἡ Ἀρχαία πόλις Δελφοὶ ἔκειτο ἐνθα σήμερον κεῖται τὸ χωρίον «Χρῦσὸ» καὶ ἰδεῖ ὁ Δῆμος νὰ ὀνομάζεται Δῆμος Δελφῶν καὶ ἡ πρωτεύουσα τοῦ Δῆμου πόλις Δελφοὶ καὶ οὐχὶ «Χρῦσὸ», 2) ὅτι οὔτε Κρίσσα οὔτε Κίρρα ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ἀλλὰ «Χρῦσα» καὶ δέον ὁ δῆμος Διοτομίων νὰ ὀνομασθῇ Δῆμος Χρῦσης μὲ ἔδραν ἀνοικισμοῦ ἀπὸ τῆς παραλίας Διοτόμου μέχρι Ἀγίων Θεοδώρων, ὅστις ἴητο ὁ λιμὴν τῆς Χρῦσης καὶ Δελφῶν, 3) ὅτι ἀπὸ τῆς ἀρχαίας πόλεως Χρῦσης καὶ τοῦ λιμένος αὐτῆς ὀνομάσθη ὁ κόλπος ὁ πρὸ τοῦ ἐλαιῶνος τῆς Μονῆς Ὀσίον Λουκά Χρῦσαῖος, 4) ὅτι ἡ Ἀρχαία ἀποβάθρα τοῦ λιμένος τῆς πόλεως Χρῦσης σώζεται σήμερον καὶ κεῖται δεξιᾷ τοῦ λιμένος Ἀντικίνας ἐπὶ ὑψηλῆς πέτρας περιβεβλημένης ἀρχαίους ὀγκώδεις λίθους. Ἐπὶ ταύτης δὲ ἔνοηται σήμερον ὡς φάρος τὸ Ἐκκλησιῶν τῶν Ἀγίων Θεοδώρων, 5) ὅτι ἡ ἀρχαία πόλις Χρῦσα ἤκμασεν ἐν τῇ ἀρχαιότητι διὰ τὰ Χρῦσορυχεῖα καὶ Μεταλλεῖα σιδήρου, Χαλκοῦ καὶ ἄλλων πολυτίμων μετάλλων ἐκ τῶν ὁποίων ἐκόπτοντο χρῦσά νομίσματα καὶ κατεσκευάζοντο ἐκ σιδήρου καὶ χαλκοῦ ὄπλα διὰ τὴν ἄμυναν αὐτοῦ τοῦ Μουσείου καὶ τῶν ἄλλων Φωκικῶν πόλεων, ὥστε προφανῶς ἐκ πλάνης ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ἱεροῦ πολέμου μεταξὺ Φωκῶν καὶ Μακεδόνων, ὅτι δῆθεν οἱ Φωκεῖς ἐλῆστευον τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ἐν ᾧ διὰ τῆς εὐλαβείας τῶν Φωκῶν καὶ τοῦ πλοῦτος τῶν Μεταλλῶν αὐτῶν ἀνγγέρθησαν οἱ Δελφοὶ καὶ τὸ Φωκικὸν καὶ ἐπλουτί-

λοστο τὰ θησαυροφυλάκια τῶν Ἀελγῶν, Μινυῶν, Μαντιέων Τρυφονίων καὶ ὄλων τῶν συμμάχων πόλεων, ὡς καὶ τῶν νικητῶν Μακεδόνων.

Τίς οὐδὲν ἔαν τὰ ἐπὶ τῶν ὁρίων τῶν Φωκίων σωζόμενα καὶ σήμερον Μεταλλεῖα διὰ σιγαλέσασιν εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν ἀλυτρώτων ἀδελφῶν μας Μακεδόνων, οἵτινες χάριν τῆς ἐνότητος τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ καθυπέταξαν διὰ πολέμου τοῖς προγόνους μου Φωκίαις, οἷς ἀδίκως ἀποκαλεῖ ἡ ἱστορία Ἐταγεῖς ἐν ᾧ ἐκ τοῦ χρόνου τῶν χρόνων αὐτῶν ἐκόπτετο χρυσοῦ νομίσματα καὶ ἐκ τῶν μετάλλων τῶν Μεταλλείων τῶν κατεσκευάζοντο ὄπλα. Ἡ ἐπιχειρήσιμη ἐκμετάλλειος τῶν Μεταλλείων τῶν Φωκίων κειμένων ἐφ' ὄλων τῶν ὁρίων εἰς Φωκίαις θέλει ἀποδείξει τὴν ἀλήθειαν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΛΑΠΟΥΣΙΑΔΗΣ
Δικηγόρος

ΜΙΤΥΛΗΝΑΪΚΑ

(Ἐκ τοῦ δημοιωματορίου μου)

Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου Λέσβου γέμει κυνηγίου ὡς ἐκ τούτου τὰ $\frac{9}{10}$ τῶν κατοίκων φημίζονται ὡς ἄριστοι κυνηγοί.

— Πρωτεύει ὅμως διὰ τὰ κυνηγετικά του ἄθλα ὁ κ. Ναταλ. Βαρζιλίης ὑποπρόξενος τῆς Ἀυστρίας, ἐν ἑκ τῶν πλέον ἀγαπητῶν μελῶν τῆς Μιτυληναϊκῆς κοινωρίας.

— Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὴν γενικὴν αὐτὴν ἐπίδοσιν δὲν ἠδύνατο νὰ ὑστερήσῃ καὶ τὸ ὄρατον φύλλον.

— Ἡ νεαρωτάτη καὶ μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ κ. Β. Βασιλείου Δημάρχου Μιτυλήνης, τείνει νὰ καταστῇ μία θαυμασία κυνηγὸς τῆς νήσου.

— Ἡ δις Βασιλείου ἀκαταπόνητος ἀκολουθεῖ τὸν σεβαστὸν πατέρα τῆς ἐξ ἴσου μαριωδῆ κυνηγόν.

— Ἡ τίσις ἀθη τῆς νεαρᾶς Λεσβίας κόρης μᾶς ἐπενθυμίζει ὅτι πολλαὶ δεσποινίδες τῆς νήσου διακρίνονται ἄλλαι μὲν ὡς ἄριστοι ἐρέτιδες, ἄλλαι ὡς ἄριστοι ἄλιεις, καὶ ἄλλαι ὡς ἐρασιτέχνιδες εἰς τὴν φωτογραφίαν.

— Εἶνε ὄρατον τὸ θέαμα τῶν ἄβρῶν δων Ρίλλη αἵτινες μόναι κωπηλατοῦσαι καὶ πηδαλιοχοῦσαι διευθύνουσιν ἀνὰ διαφόρους διευθύνσεις τοῦ λιμένος τὴν κομρὴν λέμβον των.

— Ὀδῆ σπανίως μάλιστα ἐξερχόμεναι τοῦ λιμένος καὶ ἐπιδιδόμεναι εἰς ἄλιαν πλουτίζουσι τὸ ἔσπερινόν των τραπέζι μὲ φρεσκοτάτους ἰχθῦς.

— Ὁ γράφων ἀκόμη ἐνθυμεῖται τοὺς γενεσιχωτάτους ἰχθῦς τοὺς ὁποίους ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ἀβρότης τῶν δων Ρίλλη ἐπρομήθευσε εἰς τὸ τραπέζι τοῦ ξενοδοχείου των. Καὶ ὁ κύριος Βαγγέλης τοῦ Μαλακοῦ γνωρίζων τὴν προέλευσίν των ἐθεώρησε

καθηκόν του νὰ ἐπιστιτῆσῃ εἰς τὸ ἐπιτυχὲς μαγεύρευσμά των.

— Ἡ κοινωνία τῆς Μιτυλήνης δύναιται ν' ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας μελέτης ἐξ ἧς θὰ ἀνακύψουν συμπεράσματα ἱκανοποιητικὰ διὰ τὴν ὑπόδοξιν ὁμογένειαν.

— Εἶνε μία κοινωνία ξεχωριστῆ, κυπριτῆ, ζωντανῆ ἢ ὁποῖα ζῆ μὲ ἀπλότητα ἀλλὰ καὶ μὲ μεγαλεῖον, μὲ ἐμπλοκὸς ὑπολογισμοὺς ἀλλὰ καὶ μὲ ἰδανικά, μὲ ἀφέλειαν ἀλλὰ καὶ ἀξιοπρέπειαν, μὲ ἀγάπην πρὸς τὰ πύτρια ἀλλὰ καὶ μὲ προοδευτικὸν πνεῦμα.

— Κίμνει ἐντύπωσιν ἡ μόρφωσις τῆς πρωτευούσης τῆς νήσου κοινωρίας, ἡ ὁποῖα ἀνεπιτήδευτος καὶ ἀπυλλογμένη σιμόφου καὶ ὑπεροφίας ἐμπνέει ὅχι μόνον τὴν ἐκτίμησιν ἀλλὰ καὶ τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν σεβασμόν.

— Ὡς ἐκ τούτου οὐδὲν ἄπορον ἂν ἡ Μιτυλήνη ἐπέδρασεν ἐνεργετικῶς ἐφ' ὄλων τῶν πέριξ πόλεων καὶ χωρίων.

— Ἡ ἐμπορικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀκμὴ τῶν γειτονικῶν μερῶν τοῦ Ἀδραμειτιοῦ, Δικελί (Ἀταρνέως), Φρένελι, Περγάμου, Ἀτζανοῦ, Τσανταρλί, πλείστον χωρίων τῆς Τρωάδος μέχρι τοῦ Πόντου καὶ ἀντιθέτως μέχρι τῆς Σμύρνης ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν διεσκορπισμένων εἰς αὐτὰ Μιτυληναίων.

— Ἡ ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ ἀκμὴ τῆς νήσου εἶνε ἀπαράμιλλος.

— Ἡ καταπληκτὴ κὴ διύδοσις τῆς ἐλαίας εἶνε πηγὴ πλοῦτου διὰ τοὺς φιλοπόνους καὶ φιλοτίμους κατοίκους τῆς νήσου.

— Ὑπολογίζεται ὅτι ἡ νήσος οὕτως ἐνημεροῦσα, μὲ παραγωγὴν γεωργικῶν προϊόντων ἀφθονον, μὲ βιομηχανίαν ἀκμίζουσαν καὶ μὲ ἐμπόριον εἰσαγωγικὸν μεγίστης σπουδαιότητος προσφέρει κατ' ἔτος εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον φόρους ὑπὸ διαφόρους μορφὰς 300,000 λιρῶν Τουρκίας, ἧτοι περὶ τὰ 7,000,000 φράγκα.

— Παράγει θαυμασίους σάπωνας ἔχει δὲ ὅχι ὀλίγα ἐργαστήσια βιομηχανικὰ ἧτοι σαπωνοποιεῖα, ἐλαιωτριβεῖα καὶ πυρηνελαιοεργαστήσια.

— Ὁ βίος ἐν Μιτυλήνῃ εἶνε ἐξόχως εὐχάριστος. Τοποθεσίαι ἀπαράμιλλοι, ἱκανοποιούσαι καὶ τὴν πλέον λεπτὴν καὶ ἀπαιτητικὴν φύσιν, θάλασσα ἀπέφρον γοητείας, σελήνη δημουρογοῦσα ποιητάς, ἐξοχαὶ ἐν αἷς ἐναλλίσσονται σκηνογραφίαι μαγεύουσαι αἱ μὲν πλείον τῶν δὲ καὶ ἐπὶ πλέον βίος εὐδηνότατος, ἰχθῦς νωποὶ καὶ γευστικοί, φρούτα, γαλακτερὰ ἀφθονα, καθιστῶντα τὸν βίον ἐξόχως τερπνόν.

— Ὡς ἐκ τούτου καὶ οἱ ἐπισκέπται τῆς Λέσβου ἀπέρχονται καταμαγευμένοι καὶ διὰ τὴν νήσον καὶ διὰ τοὺς εὐγενεῖς κατοίκους τῆς.

Δ. Ζ.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΕΥ ΘΡΟΝΟΥ*

ΥΠΟ

MAURICE MONTEGUT

Προσεπίθει νὰ μαυτεῖσῃ τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ἀνακτόρων κ' ἔμαθε τὰς συνηθείας τῶν ἐντὸς αὐτῶν. Τὴν ὥραν τοῦ περιπάτου εὐρίσκειτο πίντοτε ἐκεῖ χαίρειων καὶ ὑποκλινόμενος ἐδαφιαίως αὐτὸς ὁ διάδοχος τῶν μεγαλειτέρων ἐγγενῶν τοῦ κόσμου πρὸ τῆς Κορσικανῆς ἢ ὁποῖα δὲν ἔμεινεν ἀμέτοχος εἰς τὴν ἀρπαγὴν.

Βεβαίως δὲ θὰ ἐκίνησε καὶ τὴν προσοχὴν τῆς Pauline διότι εἶχε μεγαλοπρεπὲς κ' ὑπερήφανον ἦφος.

Μίαν ἡμέραν μάλιστα τοῦ ἐγέλασε ἀπὸ σκοποῦ.

Ἰδιότροπος καὶ φαντασιώδης, μὴ ὑπακούουσα παρὰ εἰς τὰς στιγμιαίας ἐμπνεύσεις τῆς, ἡ Pauline δὲν περιεφρόνησε τὸ βωβὸν αὐτὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον τὴν ἠκολούθει βῆμα πρὸς βῆμα.

Τὴν αὐτὴν λοιπὸν ἡμέραν μὲ τὴν ὄραϊαν ἀφοβίαν τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ χαρακτιῆρος του παρουσιάσθη ὁ Grandlys ἐνώπιόν τῆς εἰς τ' ἀνάκτορα Borghèse ἀποφασισμένος νὰ τῆς φανερώσῃ τὸ μυστικόν του, ἔτοιμος νὰ παίξῃ μὲ τὴν ζωὴν του, μὴ ὑποφέρον νὰ τὸν θεωρῇ ἐκείνη ὡς ἕνα κοινὸν ἄνθρωπον κ' ἐπιθυμῶν συγχρόνως νὰ τὴν ἐκπλήξῃ κ' αὐτὸς καὶ νὰ τὴν σκανδαλίσῃ διὰ τοῦ πλέον δυνατοῦ μέσου.

Περίεργος τὸν ἐδέχθη ἐκείνη ὑπὸ τὸ πλαστὸν ὄνομά του ἐρωτήσασα αὐτὸν τί ἐπιθυμεῖ. Τώρα ὁ Grandlys θὰ ἐβίβει κ' ἐκ τοῦ πλησίον τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἦτο συγχρόνως τὸ πῦρ χαϊδεμένο ἀπ' τὰ χαϊδεμένα παιδιὰ καὶ ἡ πλέον ἰδιότροπος τῶν γυναικῶν.

Ἡ ἐπιρροή τῆς ἐφ' ὄλων ἦτο μεγίστη καὶ πάντες ὑπέκυπτον εἰς τὴν θέλησίν τῆς. Ἦτο ἀξία νὰ κάμῃ κάθε εἶδους τρέλλαν διὰ τὸ παραμικρὸν, ὅπως ἐδέχθη νὰ σιαθῇ γυνὴ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Canova θέλουσα ἀπ' ἐνὸς μὲν νὰ ἐκπλήξῃ καὶ δοξάσῃ τὸν καλλιτέχνην, φανταζομένη δὲ μετ' εὐχαριστήσεως ἀπ' ἐτέρου τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν γοητείαν τῶν μεταγενεστέρων πρὸ τοῦ ἀγάλματος. Ἐλάτρευε τὸν ἴδιον τῆς ἑαυτὸν ἠρέσκετο εἰς κάθε εἶδους κολακείαν καὶ δὲν ἐδέσμευε ποτὲ τὴν φαντασίαν τῆς.

Τὴν μεγαλειέταν τῆς ὅμως ὑπερηφάνειαν ἀπετέλε*

* Συνέχεια ἐκ Σελ. 668.

ἡ προσωνυμία «βασιλίσα τῶν λεπτοουργημάτων». Αὐτὸ ἦτο ὁ μεγαλειέτερός τῆς τίτλος ὁ ὁποῖος καθὼς ἐνόμιζεν αὐτὴν, ἐξεδήλου ὅλην τὴν λεπτότητα καὶ φιλαρέσκειαν.

Ὁ πρῶτός τῆς σύζυγος στρατηγὸς Leclere ἀπέθανεν οὖν ἡ Pauline ἦτο μόλις εἴκοσι δύο ἐτῶν, εἰς τὸ εἰκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς ἐνυμφεύθη τὸν περίφημον Camille Borghèse, ὅχι διότι τὸν ἠγάπα περισσότερο τοῦ πρώτου συζύγου ἀλλὰ διότι τὸ πριγκηρικὸν στέμμα ἐκόσμουσαν θαυμάσιοι ἀδύμαντες.

Τοιαύτη λοιπὸν ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αὐτὴ τὴν ὁποῖαν μακρὰν ὁ Ναπολεὼν ἀνόμαζε Paulette.

Ἐμπροσθέν τῆς ὁ Grandlys σατισμένος ἔδειξε διὰ μᾶς χειρονομίας τὰς κυρίας τῆς τιμῆς κ' ὕστερα τῆς ἔδωσε μίαν ἐπιστολὴν τὴν ὁποῖαν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπην του.

Ἐκεῖ μέσα τῆς τὰ ἔγραφεν ὅλα, τῆς φανέρωνε τὸ μυστικόν του καὶ τῆς παρεδίδοτο καθ' ὅλοκληρίαν.

Ἡ ἐπιστολὴ τελείωνε ὡς ἐξῆς. "Ἐνα πρᾶγμα οἷς ζητῶ μόνον «ἐὰν δὲν ἔχω νὰ ἐλπίζω τίποτε ἀπὸ οἷς παραδώσατέ με εἰς τὸν ἀδελφόν σας» αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη μου ἐπιθυμία».

Ἐνῶ ἐδιύβριζε τὰς γραμμὰς αὐτὰς ἡ Pauline ἐρυθρίασεν ἐλαφρῶς καὶ τὸ χέρι τῆς ἄρχειε νὰ τρέμῃ ἀνελασθήτως. Ὑστερα σηκώσασα τὰ μίτια τῆς παρετήρησεν αὐτὸν ὁ ὁποῖος ὕρθιος ἐνώπιον τῆς περιέμενε τὴν καταδίκην του.

Μήπως ἦτο κανένας τρέλλος, κανένας κατάσκοπος μήπως ἦτο ἀληθινὰ αὐτὸ; ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζετο ὅτι εἶνε;

Τῆς ἐφάνετο πολὺ νέος γὰρ νὰ φευσθῇ μὲ τὴν ἀδθάδειαν ἐκτὸς δὲ τούτου παρ' ὅλην τὴν συγκίνησιν ἢ ὁποῖα τὸν κατεῖχε ἐφάνετο ὅτι εἶχε δίκαιον.

Ἡ εὐγένειά του καὶ ἡ ἐπιμελημένη του ἐνδυμασία ἀπέκλειον κάθε ἰδέαν παραφροσύνης. Λοιπὸν :

"Ε! καλὴ ἀργότερα ἔβλεπε πρὸς τὸ παρὸν τὸ ἐπεισώδιον τῆς ἐφάνετο πολὺ διασκεδαστικόν.

Συνελθούσα ἐκ τῆς στιγμιαίας ταραχῆς τῆς ἡ Pauline πῆρε ἀπὸ τὸ πλησίον τῆς τραπέζι ἕνα ἀσημένιο μολύβι κ' ἔγραψε γλήγορα στὸ πίσω μέρος τοῦ γράμματος ὀλίγας λέξεις. Ὑστερα ἀποῦ ἐδίπλωσεν τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἐπέστρεψε αὐτὸν Grandlys καὶ τοῦ

ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ μ' ἐν χαριτωμένον κίνημα, ὅτι μπορεῖ νὰ φύγῃ.

Ἐκεῖνος ὑπεκλίθη ἐκ νέου κ' ἔφυγεν.

Ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ἣ ὁποία τὸν ἐπινγε δὲν ἠδυνήθη νὰ εἶπῃ μίαν λέξιν.

— Δὲν εἶνε τόσο φλόχος αὐτὸς ἐδῶ, εἶπε κάποιος ἐκ τῶν παρισταμένων.

— Μιᾶτε ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ Pauline, ὅτι αὐτὸς εἶνε πῶ ἐγγενὴς ἀπὸ τοῦς Bourghèse καὶ τοῦς Savoie ἠρωμένους.

Αὐτὸ ἦτο ὅλο· εἶχεν ἀρχίσει ἤδη νὰ τὸν διερωτοπίσεται.

Στὸν δρόμον ὁ Grandlys ἤρριξε τὸ γράμμα εἰς τὸ ὄπισθον ἣ Pauline ἔγραψε.

— Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ σᾶς προδώσω εἰς τὸν ἀδελφόν μου· ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς βλέπω συχνά. Κεύσατε ἀμύσως τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ Grandlys ἀνέπνευσεν.

Ὡστε δὲν θὰ τὸν κατεδίωκε· τὸ θανάτιον ἐπίστεινε σὰ λόγια του καὶ τοῦ ἐπέτρπε νὰ τὴν πληυίση.

Τὸ κεφάλι του ἐγύριζε.

Ἄλλὰ πῶς ἐπανεῖδον ἀλλήλους, διότι αὐτὸ ὠρισμένως συνέβη, κανεὶς δὲν τὸ ξέρει! Τίποτε ὅμως δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήξῃ προκειμένου περὶ τῆς Pauline Bonaparte ἣ ὁποία ὡς ὁ ἀδελφός της ἦτο τολμηρὸν εἰς τὰ ἐπεισόδια. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτὴ μὴ ἔχουσα νὰ κατακτήσῃ βασιλεία διεσκέδαζε ὅπως ἤθελε τὴν μονοτονίαν της. Ἡρέσκειτο νὰ γυρίζῃ τὴν νύκτα μὲ ἀνδρικήν ἐνδυμασίαν εἰς τὰ ἄθλια οἰκήματα τῶν Ἰταλικῶν λιμένων, κ' ἀνακατεύεται μὲ τοῦς μεθυσμένους ναύτας καὶ κτυπῶσα μετ' αὐτῶν τὸ ποτήριόν της νὰ λέγῃ τὰ τραγοῦδιά των.

Καὶ αὐτὴν λοιπὸν τὴν φορὰν θὰ εἶχε θέσῃ κίπριον στρατήγημά της εἰς ἐνέργειαν διότι τὸ πνευμά της ἦτο πολὺ παραγωγικόν, κ' ἐμηχανᾶτο μ' ἐκπλήσουσιν ταχύτητα τὰ πάντα.

Μάλιστα! ἐπανιδόθησαν ἡμέραν ἣ νύκτα, εἶτε ἐδῶ, εἶτε ἐκεῖ.

Ὁ Grandlys τῆς διέλυσε καὶ τὰς τελευταίας της ἀμφιβολίας περὶ τοῦ ἀτόμου φέρων εἰς αὐτὴν σοβαρὰς ἀποδείξεις, ἐκείνη δὲ ἐπίσθη εὐκόλως διότι τῆς ἤρρεσε πολὺ τὸ ἐξωτερικόν του, ἣ χάρις του καὶ ἣ ὁραιότης τῆς καταγωγῆς τὴν ὁποίαν εἶχε κληρονομήσῃ ἀπὸ τὴν μητέρα του. Ὡς ἄνθρωπος τὴν ἐνδιέφερε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ἣ μικρὰ των συνωμοσία τὴν διεσκέδαζε πολὺ.

Μίαν ἐσπέραν ἤρριξεν αἴφνης νὰ τοῦ μιλήσῃ σοβαρῶς, νὰ τοῦ ἐμπνέῃ θάρρος καὶ νὰ τοῦ δεικνῆ τὸν δρόμον ὁ ὁποῖος ἠνοίγετο ἔμπροσθέν του πλήρης μέλλοντος.

— Διὰ νὰ μ' ἀρέσῃς, τοῦ ἔλεγε, καὶ διὰ νὰ σὲ ἀγαπῶ ἰσχυρίζομαι ὅτι εἶσαι ἔτοιμος νὰ πράξῃς τὰ πάντα παρατούμενος καὶ αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων

σου πρὸς ἀπόκτησιν ἐνὸς ἀπολεσθέντος θρόνου. Κακόμοιρο παιδί! Ἄλλ' ἐγὼ ἴσα ἴσα θέλω ὅλως τὸ ἐναντίον. Ἄκουσε με καλά· σοῦ μιλεῖ ἣ ἀδελφὴ τοῦ Ναπολέοντος. Ἔσο βέβαιος ὅτι κάθε λέξι σου θὰ σοῦ πῶ τὴν ἔχω προηγουμένως καλὰ σκεφθῆ. Εἶμαι κριτικὴ καὶ εὐλακρῆς. Θέλω νὰ γίνῃς μεγάλος ὄχι δι' ἐμὲ ἀλλὰ δι' σὲ αὐτὸν, θέλω κ' ἀναγείρῃς μὲ τὰ ἴδια σου τὰ χέρια τὴν κατερειπωθεῖσαν πατρικὴν κληρονομίαν. Ἡ ἐποχὴ μας ἀνήκει εἰς τοῦς ἐνεργητικὸς ἀνθρώπους εἰς τοῦς ἀνθρώπους τῆς θελήσεως. Ἐνθυμῶσον τοῦς στίχους τοῦ Βολταίρου.

«Ὁ πρῶτος βασιλεὺς ὑπήρξε γενναῖος στρατιώτης». Λοιπὸν ἀκολούθησε καὶ αὐτὸ σιάδιον τῶν προγόνων σου· κατατάξου εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν στρατόν, ὁ ὁποῖος εἶνε πάντοτε γαλλικὸς.

Τὰ μάτια τοῦ Grandlys δ ἐστάλησαν. Τὰ λόγια αὐτὰ ὑπερέβαινον πᾶσαν προσδοκίαν του καὶ τὰς πλέον τρελλὰς φαντασίας του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΤΣΑ ΠΕΡΡΩΤΗ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΝΟΜΕΝΟΙ εἰς τὸν πόθον τῶν νέων ἀνὰ τὰ κέντρο τοῦ ἑλληνισμοῦ συνδρομητῶν μας τῶν ἐπιθυμούντων νὰ παρακολουθῶσι τὴν οικονομολογικὴν παρ' ἡμῶν κίνησιν παρεκαλέσαμεν τὸν πρόταγιν τῶν παρ' ἡμῶν ἐπιστημόνων οικονομολόγων κ. Μάξιμον Ἄμλετ

Ὁ κ. Μάξιμος Ἄμλετ ὅπως εἰρησθηθῆ καὶ παρῆν εἰς τὴν «Ἑλληνικὴν Ἐπιθεώρησιν» κατὰ μῆνα, ἀπὸ τοῦ προσηχοῦς Σεπτεμβρίου, πιστὴν εἰκόνα τῆς παρ' ἡμῶν χρηματιστικῆς, τραπεζικῆς, ἐμπορικῆς καὶ βιομηχανικῆς κινήσεως. Ὁ κ. Μάξιμος Ἄμλετ ὅστις γνωστὸς τυχάνει, καὶ ἔξω τῶν ἑλληνικῶν ὁρίων, διὰ τὴν ἐμβριθείαν καὶ σοβαρότητα τῶν οικονομολογικῶν αὐτοῦ μελετῶν εἰρησθηθῆ πάνν προθυμῶς κ' ἀναλάβῃ τὴν τακτικὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου συνεργασίαν ἐν τῇ «Ἑλληνικῇ Ἐπιθεωρήσει» ἣτις ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν του 4 σελίδας μηνιαίας πρὸς ἐπαρκὴ καὶ ἀρτίαν διατέπωσιν τῶν αἰθνητικῶν καὶ τύσης ἐπιβολῆς γνωμῶν του. Ἐχομεν τὴν πεποιθησιν ὅτι διὰ τῆς ἀποφασεῶς μας ταύτης ἀναποκρινόμεθα πλήρως εἰς τὰς ὑποχρεώσεις ἃς μᾶς ἐπιβάλλει ἣ τὸσον πάνδημος ὄσον καὶ ἐγγενὴς ὑποστήριξις τοῦ τε ἔσω καὶ ἔξω ἑλληνισμοῦ πρὸς τὸ ἔργον μας, δημοσίᾳ δὲ ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας μας εἰς τὸν διαπρηπῆ συνεργάτην μας ὅστις διὰ τῆς ἐγγενεῶς ἀποδοχῆς του μᾶς ἐνισχύει εἰς τὸν ἀγῶνά μας, καθιστᾶ τὸ ἔργον μας περισσύτερον ἐνδιαφέρον καὶ μῖς παρῆν τὰ μέσον νὰ ἐξυπηρετήσομεν ἀριστερότερον τὰς εἰργεῖς καὶ πατριωτικὰς βλέψεις μας.

ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΕΘΙΜΑ*

Ὅλοιαν δ' ἐντύπωσιν δύναται νὰ παραγάγῃ εἰς τὸν θεατὴν ἣ θέα ἐκείνη τῶν τριῶν γενναίων πλασμάτων τῶν ὁποίων τὸ αἷμα ἀναβλύζει ἐκ τῶν χαυνοσοῦν θανασιμῶν πληγῶν, γραφῆς δὲν δύναται βεβαίως νὰ περιγράψῃ. Ὁ πολεμιστὴς καὶ ἥρωος ἐκεῖνος Ἰάπων ἐγκαταλείπει τὰ ἀνυπὸν ἐκείνα ὄντια τρέχει κατόπι τοῦ ἐχθροῦ καθ' ὃν ἐπιτιθέμενος λαύρως διεκδικεῖ τὴν ἀρχὴν του, νικᾷ τούτον καὶ τρέπει τὸ τάγμα ἠθροῦ εἰς φυγὴν κατατροπώσας ἐντελῶς. Ἀνυπὸν ὅμως αἱ ἀξιοματικοί, οἵτινες πολεμοῦσιν ἐπὶ τὰς σημαίας των κατεστρέψθησαν πάντες. Μετὰ τὸ γεγονός δὲ τοῦτο ἐπιτιθῆ ἣ ἐπιστροφή τοῦ νικητοῦ μόνου ἀνευ στρατεύματος ἤθελε θεωρηθῆ ὄχι ἔνδοξος καὶ τιμητικὴ, τοσοῦτον ὑπὸ τῆς ἰδέας ταύτης ταρῖσεται ὥστε τρέχει πρὸς τὴν πεδιδάδα ἐγκαταλιπὸν ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρημον τὸν ἵππον του, ἀποπέμπει οἰκαδε τοῦς ἐναπομεινάντας στρατιώτας, μένει ἐλεύθερος, ἀποβάλλει τὴν πολεμικὴν περιβολὴν του καὶ διὰ τῆς ἰδίας του σπάθης ἀνοίγει τὴν κοιλίαν του ἀκολουθῶν τὸ Παγκίρι. Μετ' ἰ τὸ φοβερόν τραῦμα ἐπέρχονται δομύτατοι πύνοι καὶ ὁ ἥρωος τῆς τραγωδίας ταύτης δὲν ἔχει σπένδα πλησίον του ἵνα τὸν ἀπελευθερώσῃ ἐκ τοῦ μητροῦριον.

Αἴφνης ὅμως διέρχεται ἄνθρωπός τις ἐκ τῆς πεδιδάδος—ὁ πολεμιστὴς μὲ ὀδυροῦς προσκαλεῖ εἰς βοήθειαν αὐτόν· πλὴν δυστυχῶς ὁ διερχόμενος εἶναι ἐχθρὸς ὅστις ἀρτὶ νὰ δοῦμῃ πρὸς βοήθειαν ἀπέρχεται ἐβριζῶν αὐτόν.

Τότε ὁ ἥρωος ὑποβασταίζων μὲ τὴν μὴν χεῖρα τὰ ἐντόσθιά του καὶ μὲ τὴν ἑτέραν χειρὶζόμενος τὴν σπάθην τρέχει ἐναντίον τοῦ ἐβριστοῦ τοῦ περιφρονήσαντος ἕνα ψυχροσφαγόντα καὶ συγκεκράστων ἡπίους τὰς δυνάμεις του κτυπᾷ αὐτόν καὶ τὸν ρίπτει νεκρὸν πρὸ τῶν ποδῶν του.

Κατόπι ἐπειδὴ καθίσταντο οἱ πύνοι δομύτατοι θέτει ἐπὶ τῆς γῆς τὴν λαβὴν τῆς σπάθης του καὶ στρέφων γενναῶς τὴν αἰχμὴν πρὸς τὴν καρδίαν τραυματίζεται θανατηφόρως καὶ ἐκπνέων ἀποδίδει οὕτω τὸν ἐγγενὴ φόνον διὰ τοῦ ἐγγενεστέρου θανάτου εἰς τὴν πατρίδα του. «Τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις μόνος του ἀφ' ὃν ἦνοιξε τὴν κοιλίαν του ἀποτελεῖ διὰ τοῦς Ἰάπωνας τὸ ἄκρον ἄστον τοῦ ἠρωϊσμοῦ».

Καίτοι ἐν Ἰαπωνίᾳ αἱ περὶ ἠθικῆς ἰδέαι δὲν ἀγίστανται πολὺ τῶν ἡμετέρων, ἐν τούτοις ἰδιαίτεροι κοινωνικαὶ συνθήκαι διαπλάττονται κοινωνικῶν καθε-

στὸς ἀπορρέον ἐκ τῆς τελειότητος τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν· καθότι αὐτοὶ οἱ γονεῖς πτωχῆς νεάνιδος ἣτις ἔσχε τὸ δῶρον τῆς καλλονῆς προβλέποντες τὸ ἀναπόφρευκτον καὶ ἐπιβαλλόμενον ἴσως ἐκ τῶν περιστάσεων μέλλον αὐτῆς, ὀδηγοῦσι ταύτην ἐξ ἀπαλῶν δυνάων εἰς τὸ Yoskivara πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ἐγκαταστημένον ἐνδιαίτημα, ἔνθα οὐ μόνον θὰ διατυταί καλῶς, ἀλλὰ εἰς ἐπίμετρον θέλει τύχει τῆς μᾶλλον ἐπιμεμελημένης ἀνατροφῆς καὶ ἀρτίας κοινωνικῆς μορφώσεως καὶ ἐκπαιδεύσεως, ἣς τυγχάνουσι πᾶσαι αἱ ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ νεάνιδες.

Τὸ ὕψος δὲ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξυνοῦνται, αἱ νεάνιδες αἰτᾶ ὡς ἐκ τῆς παιδείας καὶ τῆς μορφώσεως αὐτῶν ἰδίᾳ δὲ εἰς τῆς ὁραίας τέχνης καὶ μίλισια εἰς τὸν χορὸν καὶ τὴν ὀδικὴν τὰς καθιστᾶ περιζητήτους καὶ ἐπιθυμητῆς ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ θεωρητῆ εὐτύχημα εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην, ἣτις δύναται νὰ φαιδρῶνῃ ἔσορτῆς καὶ συμπόσια διὰ τῆς παρουσίας μᾶς ἐξ αὐτῶν, καὶ ὁ τύπος ὁ Ἰαπωνικὸς ἐπιμοχολεῖται περὶ αὐτῶν, καθ' ὃν τρόπον ὁ Ἑθνωπαϊκὸς διὰ τὰς ἐξόχους καλλιτέχνιδας. Ἐντεῦθεν πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἰδὸν αἱ μᾶλλον ὑπὸ τῆς τύχης ἐννοούμεναι ἐν τῇ ἀποκαταστάσει των καθότι οἱ ἐν τῷ ἐνδιαίτηματι τούτῳ εἰσερχόμενοι ἐπισκέπται λαμβάνουσι τὴν ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσωσι τὰ σπίνια τῇ ἀληθείᾳ προτερήματα τῶν νεανίδων τούτων, ἅτινα συντελοῦσιν εἰς τὰς μᾶλλον εὐτυχεῖς ἐνόςσεις· καὶ τοῦτο προέρχεται καθότι ἐν ταῖς παρὰ τοῦς Ἰάπωνοι κρατούσας ἰδέαις, ἣ τοιαύτη γυνὴ δύναται κ' ἀποτελεῖ τῶν μνητρὸς καὶ σπύγιον, ἣτις ὡς ἐκ τῆς πείρας καὶ τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀναμίξεως προσκίπται τὴν ἀξίαν ἐκείνην, ἣν δέον νὰ περιβάλληται ὁ πύριν τῆς οἰκογενείας.

Δὲν νομίζω ἄσκοπον ἐν προκειμένῳ εἰς τὴν ἀγγήσῃν γεγονότος περιεσόντος τῇ ἐμῇ ἀντιλήψει εἰς ἕν ἐκ τῶν ἐν Ἑθνωπῇ ταξιδίων μου καὶ ἐν ᾧ περιλαμβάνεται πᾶσα Ἰαπωνικὴ ἰδέα. Καὶ τοῦτο συμβαίνει ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κ. Χ. πρεσβετοῦ τῆς Ἰαπωνίας παρὰ τῇ ἀλλῇ τοῦ Β. οὔτινος ἣ νόμιμος σὺζυγος πρὶν νυμφευθῆ τοῦτον ἦτο ὀρχηστρὶς Gaielha (Γαῖσοᾶ). Τὸ κατ' ἐμὲ φρονῶ ὅτι δὲν εἶναι ἀποδοθεῖς ὅτι ἣ Ἰαπωνικὴ οἰκογένεια δὲν εἶναι ἡσον ἠθικῆ τῆς τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, καὶ ἐπαφήμῃ εἰς τὸν ἀναγνώστην τὴν περὶ τούτου κρίσιν. Ἐν τῇ ἀφηγήσει ταύτη δὲν νομίζω ἄσχετον καὶ τὴν μνείαν καὶ ἑτέρου γεγονότος, τὸ ὁποῖον προσεπιμνησθεῖ τὴν βαρύτητα τῆς τηρήσεως τοῦ λόγου ὅπερ τῇ ἀληθείᾳ ἀποτελεῖ ἀναρτίβιτον καὶ ὑποχρεωτικὴν ἐνοχλήν.

Διὰ τὸν Ἰάπωνα ἣ ὑπόσχεσις δηλοῖ ἐκτέλειον ἐπὶ οὐδὲποτε θυσίᾳ ἔστω καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του.

Ἐπὶ ἑκατοστιαία ἐξ ἣν ἐν τῷ χωρῷ Κατω τῆς ὑεπαρχίας Harime νεανίας ὀνόματι Akana μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ἀποχωρίζομενος τῆς μητρὸς καὶ

* Συνέχεια ἐκ σελ. 662.

» τοῦ θεοῦ ἀδελφοῦ του ἐπέειπεν—ἀπέρχομαι πρὸς « τῆς γενετικῆς μου γῆς καὶ σὰς χαιρετίζω εὐελπι- » σιῶν ὅτι ταχέως θέλω σὰς ἐπανίδει. « Ὁ Hasebē » ἀδελφός σου ἐπικρίθη.— « Ἡ χώρα σου Τυμνο » ἀπέχει πολὺ καὶ δὲν θὰ σοὶ εἶναι εὐκόλον νὰ ὀρίσῃς » πάλῳ τοῦδε ἀκριβῶς τὴν ἐπιάνοδόν σου. « Ἐὰν θὰ ἦτο » ἠδονατὸν εἰς ἡμᾶς νὰ γνωρίζωμεν ἠθέλομεν θεωρηθῆν » ἐντυχεῖς ἢ μήτηρ μας καὶ ἐγὼ, καὶ θὰ ἀναμένομεν » τὴν ἐπιάνοδόν σου ἐν τῷ κρηκελιόματι τοῦ κήπου » ἐν τῇ ὁδῷ.

« Ἔμμι τόσον συνευθισμένος νὰ ὀρίζω ἀκριβῶς τὸν » χρόνον—ἀπήτησεν ὁ Ακαα—ὥστε δὲν ἔχω δυσκο- » νλίαν νὰ τὸ πράξω καὶ ἀθωοεῖ.—Θέλεις νὰ σοὶ » ὑποσχθῶ τὴν ἐπιάνοδόν μου κατὰ τὴν ἐσπερὴν τοῦ » Chayo ;

«—Ὅτῳ συμπίπτει τὴν ἐννάτην ἡμέραν τοῦ ἐννάτου » μηνός—ἀπεκρίθη ὁ Hasebē—εἶναι ἢ ἐποχὴ ἐκείνη » κενῶν ἢ τὰ χροσινθῆμα θὰ ἐθρίσκωνται ἐν τῇ ἀνήθει » των καὶ τότε θέλομεν μεταβῆν ἵνα συνάξωμεν καὶ » ἠθυσθῶμεν αὐτά. « Ἀχ ! πόσον ἠθέλον θεωρηθῆν τὸν » ἑαυτὸν μου εὐτυχεῖ !... Ἐπέ μοι, δύνασαι νὰ μοι » βεβαιώσῃς περὶ τῆς ἐπιστροφῆς σου κατὰ τὴν ἐννάτην » ἡμέραν τοῦ ἐννάτου μηνός ;

«— Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην θὰ εἴμι ἐντυθθα » ἀλήτησεν ὁ Ακαα—καὶ ἐναγκαλιζόμενος τὴν » νημέρα του καὶ τὸν ἀδελφόν του ἀπεμικρύνθη τοῦ » κρηκελίου Καλο, ἐν ᾧ οὕτω εἶποντο αὐτῶ με καρδίαν » πάλιλουσαν καὶ δακρύνοντας ὀφθαλμούς, μέχρις ὅτου » ἀπωλέσθη πᾶν ἄχος αὐτοῦ».

« Ὅτῳ ὁ ἥλιος, οὔτε ἢ σελήνη—λέγει ἐν παλαιῶν » ρητόν—δύναται νὰ ἐμποδίσωσι τὴν τοῦ χρόνου διέ- » λευσιν».

Φεῦ ! λίαν ταχέως αἱ ἡμέραι διεδέχθησαν ἀλλήλας, αἱ ἐβδομαίδες παρήρχοντο, οἱ μῆνες διεδέχοντο τὰς μῆρας, καὶ τὸ φθινόπωρον, ἢ ἐποχὴ τῶν χροσινθῆ- μων ἔφθισεν !... Ἐφθισεν ἐπομένως καὶ ἡ ἐννάτη ἡμέρα τοῦ ἐννάτου μηνός καὶ ὁ ἀναμένων Hasebē προητοίμισε μικρὴν ἐσπερὴν ἐπὶ τῇ ἀφιξεί τοῦ θεοῦ ἀδελφοῦ του».

« Παρέθηνεν ὀροῖα ἀναγκαιῶν, οἴνους, φαγητά, καὶ ἐκαλλώπισε τὴν αἰθουσαν τῆς ὑποδοχῆς πληρώσας ἕλαντα τὰ ἀνθοδοχεῖα διὰ μικρῶν καὶ κομμῶν ἀνθοδε- σμῶν ἐκ χροσινθῆμων.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΥΡΑΝΙΑ ΖΑΒΙΤΣΙΑΝΟΥ ΣΑΓ'ΙΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ

ΜΕΓΑ ἀληθῶς καὶ ἀξιολόγητον τὸ Ἀγγλικὸν Κρά- τος. Ἐν τῇ προόδῳ τοῦ πολιτισμοῦ βραβεύεται ἀλμα- τικῶς, προπορεύεται δὲ κατὰ παρασάγγας ἀπὸ τὰ πλέον πεπολιτισμένα ἔθνη. Ἀν τοῦ ἀφαιρέσωμεν ἐγωϊστικὰς τινὰς ἐκδηλώσεις εἰς ἃς προσκολλᾶται χάριν τοῦ μεγαλείου του καὶ τῆς κραταιώσεως τῆς ἰσχύος του, ἂν τοῦ ἀφαιρέσωμεν

Ἰδανικὴ πολιτεία

μικροπολιτισμοὺς τινὰς, οὐκ ἄξιους βεβαίως τῆς μεγάλης ἠθικῆς καὶ ἑλικῆς ἐπιβολῆς του, ἢ σύγχρονον ἱστορίαν τοῦ ἔθνους τοῦτου ἔχει νὰ παρο- σάσῃ σιμεία τὰ ὅποια δὲν ἐτόλμησαν ἄλλα ἔθνη ὅτι νὰ ἠνευ- ροποιήσων. Ὁ νόμος του περὶ συντάξεως τῶν ἀπόρων γε- γόντων εἶνε ἐκ τῶν πράξεων ἐκείνων αἰτίαι ἀπορροῦν ἀπὸ πολιτικοὺς ὀργανισμοὺς ἐπερόχους, εὐρώστους, ἀκμαίους, ἀκλονήτους, Πολιτεία αἱ ὅποια δύναται σήμερον νὰ στρέ- ψουν τὴν προσοχὴν των εἰς τὸ πάσχον γῆρας, καὶ νὰ ἔλθων συνεπικουροὶ εἰς τὰς ἑλικῆς των ἀνάγκας ἐπὶ πολιτεία διὰ τὰς ὁποίας δὲν εἶνε ἐπερὶφανος ἡ ἀνθρωπότης ὀλοκλήρου.

Ὁ αἰὼν μας βεβαίως ἐκ τῶν ὑπερῶν αὐτῶν ἔργων θὰ λάβῃ τὴν ὀνομασίαν του. Διὰ τοὺς ἀπόρους γέροντας καὶ γραιῖς ἐπληρωθῆσαν ἐν Ἀγγλίᾳ συντάξεις κατὰ τὴν πρώτην τριμη- νίαν τοῦ ἔτους 1908 πενήκοντα ἑν ἑκατομμύρια φράγκα ! Ἀλλὰ ἂν ἢ Ἀγγλία ἀνακουφίσῃ τὸ γῆρας ἀισθάνεται ὅτι ἔχει ἐποχρέωσιν νὰ σώσῃ τὴν νεότητα ἢ ὁποία διὰ τῆς ἐργασίας τῆς δίδει τὰ μέσα τῆς ἀνακουφίσεως τοῦ γῆρατος καὶ ἐστρέφῃ εἰς τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν ἢ ὁποία εἶνε ἡ βῆσις τῆς δημοσι- ογίας εὐρώστου καὶ σιβαρῆς νεότητος. Καὶ τῆς βρεφικῆς ἡλι- κίας ἢ ζωῆ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ἡγιῶς γάλακτος τὴν ρησίαν. Καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτοῦ ἢ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἔλαβε μέτρα ἐξυποθῆναι αὐτὴν εἰς τὸν παγκόσμιον θανασμόν. Ἐἶνε γνωστὸν ὅτι ἢ ζωοτεχνία, καὶ ἰδίᾳ εἰς ἐκ τῶν σπουδαιότερων κλάδων αὐτῆς, ἢ ἀγελαδοτροφία ἐσημείωσεν ἀλματικὰς προ- ἰόδους ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπόδοσιν εἰς προῖοντα, ἀλλὰ τοῦτο ἐγί- νετο ἀφορμὴ ὅπως τὰ ζῶα εἶνε εὐπαιθέστερα καὶ περισσότερον ἐπιχερῆ εἰς ἀσθενείας καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν φθισιν, ἥτις μετ- διδομένη διὰ τοῦ γάλακτος ἐπέφερε καὶ ἐπιφέρει μεγάλας βλά- βας, μάλιστα εἰς τὰ δι' αὐτοῦ διατρεφόμενα βρέφη. Πᾶν μέτρον χρησιμοποιοῦν πρὸς καταπολέμησιν τοῦ κακοῦ ἐγρέθη ἀνι- σχυρον νὰ ἐλαττώσῃ τὰ ἐκ τῆς χρήσεως μολυσμένου γάλακτος ἐπερχόμενα ὑνοάρεστα ἀποτελέσματα ἕως οὗ ἢ μεγαλύων καὶ μεγαλεπίβουλος Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις προέβη εἰς ἀπο- φάσεις ὅτῳ ριζικὰς πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ. Καὶ διὰ νὰ ἐγνωθῆν τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ ἀρκεῖ νὰ σημειωθῆν ὅτι ἐκ τῶν 600,000 λιτρῶν γάλακτος ἀγελαδινῶ τοῦ χρησιμοποιουμένου καθ' ἐκάστην εἰς Παρισίους, ὅπου ἢ ἀστυνομικὴ κτηναγρικὴ ἐπηρεασία δὲν εἶνε σκιᾶ, ἀπεδείχθη ὅτι μόνον αἱ 55,000 εἶνε γάλα μὴ μολυσμένον ! Πρὸς θεραπείαν λοιπὸν τοῦ ἀφορήτου αὐτοῦ κακοῦ ἢ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἔλαβε τὸ ἔξης μέτρον. Ἀγοράζει εἰς τὴν ἀρχικὴν του ἀξίαν πᾶν τὸ προσβλήθῃς ὑπὸ τῆς φθίσεως ζῶον καὶ τὸ φονεῖει καὶ οὕτω κενῶ τὸ κακὸν εἰς τὴν ρίζαν του, διότι οὐδεὶς σήμερον ἀγελαδοτρόφος ἔχει συμφέρον ν' ἀποκρίψῃ τὸ ἀσθενὲς ζῶον του, τουραγτίον σπεῖ- δει ν' ἀπαλλαγῆ αὐτοῦ διὰ νὰ προμηθευθῆ τὸ ταχύτερον ζῶον ἡγιῶς παρῆγον ἡγιᾶ προῖοντα. Ἴδοι ὅντως ἔθνος με- γάλου εὐρισκόμενον εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ. Ἴδοι μία ἰδανικὴ Πολιτεία.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος μηνός εἶχεν ἀρ- χίσῃ κἀποια αἰθρία εἰς τὸν πολιτικὸν μας ὀρί- ζοντα. Εἶδομεν νέους κυβερνήτας ἀνερχομένους εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ μία μεγάλη μερὶς τῆς κοινω- νίας μας ἐβάσισεν ἐλπίδας ἐνὸς μέλλοντος πο- λιτικοῦ βίου καλλιτέρου ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν ἐκεί- νων. Συγχρόνως ἢ αὐτὴ αἰθρία ἐξηκολούθησεν καὶ εἰς τὰ ἐξωτερικά μας ζητήματα Ἐφαίνεται ἕνα πνεῦμα φρονίσεως ἐπικρατοῦν καὶ ἐπε- ριμέναμεν ὅλοι τὸ πνεῦμα αὐτὸ νὰ γίνῃ ἐπι- κριτέστερον καὶ νὰ, ἐπιβλήθῃ τόσον ὥστε νὰ ἐξαφανίσῃ κάθε παράλογον παραφορὰν καὶ ἀφρονα σκέψιν, καὶ ἡμεροὶ πλέον καὶ ἡμεῖς καὶ ἐκεῖνοι, νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν ἐσωτερι- κὴν ἀναμόρφωσιν, ἀφοῦ καὶ ἡμεῖς καὶ ἐκεῖνοι ἔχωμεν τὰς αὐτὰς ἴσως πλιγὰς νὰ ἐπουλάσωμεν, καὶ χρειάζομεθα τὴν αὐτὴν ἡμερίαν διὰ τὴν ἐρ- γασίαν τῆς περισυλλογῆς.

Δυστυχῶς ὅμως ὅπως ὁ Ἀθηναϊκὸς ὀρίζων μεταλλάσῃ ὄψιν πολλάκις κατὰ εἰκοσιτετράωρον διάστημα, τοιοῦτοτρόπως καὶ οἱ πολιτικοὶ τῆς Τουρκίας δὲν ἤργησαν νὰ μεταβάλλουν γνώμην, ἐξυπνοῦντες πολεμικοὶ τὴν πρωίαν καὶ γενό- μενοι συνδιαλλακτικοὶ τὴν ἐσπεραν, ἢ δίδοντες διαταγὰς νὰ παῦσῃ ὁ καταδιωγμός των Χριστια- νῶν καὶ ἀπεναντίας φερόμενοι αὐστηρότεροι πρὸς ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἄδικα θύματα τὰ ὅποια θὰ περιπέσουν εἰς τὴν δυσμενείαν των.

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐξ ἀφορμῆς δῆθεν τοῦ Κριτικῶς ζητήματος. Τὰ Διεθνή στρατεύματα ἀπεχώρισαν. Πταίου οἱ Ἕλληνας. Ἡ νότα τῶν Δυνάμεων ἦτο εὐνοϊκὴ διὰ τὴν Κρήτην. Νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ Ἕλληνας τῆς Μακεδονίας. Οἱ Κρήτες ὕψωσαν τὴν σημαίαν τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν σημαίαν ἐκεί- νην ἢ ὁποία πρὸ ὀκταμήνου τώρα κυματίζει εἰς τὰς ἐπάλξεις καὶ τὰ φρούριά των, πρέπει νὰ πληρώσων τὰ ἀντίποινα οἱ Ἕλληνας τῆς Κων- σταντινουπόλεως. Καὶ αὐτὸ λέγεται συνταγμα- τικὴ ἐλευθερία, καὶ αὐτὸ λέγεται ἀδελφοποίη- σις ὅλων τῶν λαῶν οἱ ὅποιοι ζοῦν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Καὶ ἐνφ ταρασσόμεθα ὅλοι καὶ συγκινούμεθα, καὶ παρακολουθοῦμεν με ἀγωνία τὰ γεγονότα τὰ ἐκτυλισσόμενα πέραν ἐκεῖ, νέον ἔθνικόν δυ- στήχημα ἐρχεται πρὸς στιγμὴν καὶ παρασύρει

τὴν προσοχὴν μα. Οἱ σεισμοὶ τῆς Ἠλείας. Ἡ φύσις ἐξιγέρθη καὶ αὐτὴ καὶ με τὴν ὀργὴν τὴν τυφλὴν παρέσυρεν εἰς τὴν καταστροφὴν ὀλοκλήρα χωρία τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας, καὶ εἰς τὸν θάνατον ὀχι ὀλίγας ἀνθρωπίνους ὑάρξεις. Ἡ Κυβέρνησις ὅπως εἶχε καθῆκον ἐσπευσε νὰ ἐλθῇ ἀρωγὸς εἰς τὰ σεισμόπληκτα μέρη, ἀλλὰ ἢ Ἑλληνικὴ κοινωνία ἐδείχθη ἀρωγὸς καὶ αὐτὴ ἀντιξία τῆς ἀπροόπτου συμφορᾶς ἢ ὁποία ἐπῆλθεν εἰς τὰ ἔως πρὸ τίνος ἀνθοῦντα χωρία τῆς Ἠλείας ; Φου- βούμεθα ὅτι ὀχι. Φοβούμεθα ὅτι περισσότερον ἐταράξαν ἡμᾶς αἱ πέρσι γενόμενα καταστροφαί τῆς Μεσσηνίας παρὰ τὰ ἀτυχήματα τῶν ὀμοεθῶν μας. Διότι εἰς τοὺς σεισμοὺς τῆς Ἰταλίας ὀχι μὸ- νον ἢ Ἑλλάς ἀπὸ ἀκρου εἰς ἀκρον συνεισέφερον ἀλλὰ δὲν ἐμείνεν Ἑλληνικὴ παροικία τοῦ ἐξω- τερικοῦ χωρὶς ν' ἀποστελῇ τὸν ὀβολὸν τῆς, χωρὶς νὰ διοργανώσῃ ἐορτὰς καὶ νὰ συλλέξῃ ἐράνους. Διὰ τὴν Ἠλείαν δὲν εἶδομεν ἀκόμη τίποτε ἐξ ὀλων αὐτῶν. Ἐὰν ἢ καταστροφὴ τῆς Μεσσηνίας ἦτο μεγαλειτέρα, καὶ τὰ θύματα τῶν σεισμῶν τῆς Ἠλείας δὲν εἶνε ἄξια ὀλιγωτέρας προσοχῆς καὶ ὀλιγωτέρων φροντίδων, ἀφοῦ ὑπάρχουν ἐκεῖ, καὶ ἀσθενεῖς, καὶ ἀστεγοὶ, κατε- στρωμένοι καὶ δυστυχεῖς.

Καὶ ὥσᾳν νὰ μὴ ἦρκουν ὅλα αὐτὰ εἶχομεν τὸν μῆνα αὐτὸν καὶ τὴν ἀπώλειαν μιᾶς μεγάλης Ἑλληνικῆς μορφῆς.

Τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον ἀπάλεσε τὸν Κ. Κόντον, τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα τὸν Μεγά- λον ἐργάτην των, καὶ ἢ κοινωνία μίαν τῶν κο- ρυφῶν τῆς. Ὁ Κόντος ὑπῆρξε μία δόξα διὰ τὰς Ἑλληνικὰς ἡμέρας μας. Δόξα ἢ ὁποία ἐλαμ- πρυνε με ὀλον τὸ ζωηρὸν φῶς τῆς τὸν βίον τοῦ μεγάλου σοφοῦ, καὶ ἢ ἀντανάκλασις τοῦ φωτός ἐκείνου ἐσκόρπιζεν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν ὑπεριφάνειαν ὅτι μεταξῶ τῶν υἱῶν τῆς εἶχε τὸ εὐτύχημα ν' ἀριθμῆ καὶ τὸν Κ. Κόντον.

Ἐὰν ὑπῆρξε μεγάλη ἀπώλεια διὰ τὴν Ἑλλη- νικὴν ἐπιστήμην τοῦ Κόντου ὁ θάνατος, ἀπώλεια ἐξ ἴσου διὰ τὴν τέχνην δύναται νὰ θεωρηθῆ καὶ τοῦ Ἀλεκτορίδου ὁ πνιγμός. Λυπηρόν διὰ τὸν τόπον νὰ χάνωνται τοιαῦτα ὑάρξεις, ὅπως ὁ Ἀλεκτορίδης, πρὶν ἢ κατορθώσων νὰ ἐξωτερι- κεύσων ὀλον τὸ καλλιτεχνικὸν τάλαντον με τὸ ὀποῖον ἢ φύσις ἐπροίκισεν αὐτάς.

Ἐν τούτοις μέσφ ὀλων αὐτῶν τῶν δυσμε- στων γεγονότων τὰ ὀποία ἐλαβον χώραν τὸν μῆνα αὐτὸν, δὲν ἔλλειψεν καὶ ἢ συμπλήρωσις

ένος έργου μεγάλου διά την πρόοδον του τόπου μας.

Καί τὸ ἔργον αὐτὸ εἶνε ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ Λαρισσαϊκοῦ σιδηροδρόμου μέχρι συνόρων. Τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ γεγονός ἐπίσημης σημασίας, μετὰ τὴν ἔνωσιν δὲ τῶν Τουρκικῶν σιδηροδρόμων, ἡ ὁποία δὲν θ' ἀργήσῃ βεβαίως νὰ γίνῃ, ἡ μικρὰ Ἑλλάς θὰ λάβῃ νέαν ὄψιν πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὸν πολιτισμὸν ἀφοῦ θὰ συνδεθῶμεν πλέον μετὰ ὅλα τὰ κέντρα τοῦ Ἑυρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Καί ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ γεγονότων ἐθνικῆς σημασίας δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν τὴν ἀναγραφὴν μιᾶς ωραίας καὶ εὐγενοῦς πράξεως τῆς ἐν Καίρῳ Δδος Πελαγίας Σαρπάκου.

Ἡ δεσποινὶς Σαρπάκου ἀριστεύουσα κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς ἐν τῷ Ἀχιλλοπουλείῳ Παρθενάγωγείῳ ἔλαβεν ὡς βραβεῖον τὸ ἐξ εἰκοσι Ἀγγλικῶν λιρῶν πρῶτον ἑλαθλον αὐτοῦ. Καί ἡ εὐγενὴς κόρη τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων αὐτῶν τὸ ἀπέστειλε μετὰ ὀλίγας θερμὰς καὶ συγκινητικὰς λέξεις εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου. Ἡ πράξις αὕτη τῆς δεσποινίδος Σαρπάκου ἀποδεικνύει ὅτι εἰς τὰ στήθη τῶν Ἑλληνίδων παραμένει πάντοτε θερμὸς ὁ πατριωτισμὸς, καὶ διὰ τὴν ἐκδηλωθῆ ἐπιβλητικὸς καὶ μεγάλος, καὶ ἀφθαστος, δὲν περιμένει παρὰ τὴν κατάλληλον στιγμήν του.

Ἄλλὰ καὶ ὡς μία ἐργασία πολιτισμοῦ καὶ προόδου δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ἡ προπαρασκευὴ διὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας τοῦ 1910. Ἀπὸ τὸν μῆνα αὐτὸν ἡ ἐπὶ τῶν ἀγῶνων ἐπιτροπὴ ἤρchiσε τὰς ἐργασίας τῆς καὶ τὰς προπαρασκευὰς τῆς. Καί εἶνε ὡραῖον τὸ ἔργον τῆς, μέσῳ τῶν ἀπειλομένων γύρω μας καταγίδων τῶν εισβολῶν, καὶ τῶν σφαγῶν, καὶ τῶν καταδιώξεων ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἀγῶνων νὰ προετοιμάζῃ καὶ προπαρασκευάζῃ τὰς ὡραίας ἐορτὰς τῆς εἰρήνης, καὶ νὰ καλῇ εἰς τὸ πάγκαλον Στάδιον τὴν εὐγενὴ ἀμιλλαν τοῦ ἀθλητισμοῦ, καὶ τὸν συναγωνισμὸν τῶν ὑπερηφάνων νέων μας, καὶ νὰ προετοιμάζῃ συγχρόνως ἐκεῖ στιβαροὺς, ἀθλητικοὺς, γενναίους τοὺς στρατιώτας τῆς αἰῶνιου...

ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Τὸν Ἰούλιον ἐδιδάχθησαν δύο—τρία νέα ἔργα εἰς τὸ Ἀθηναῖκόν θέατρον.

Εἰς τὸ Ἀθηναῖον ἐπαίχθη ὁ Ἐρωτόκριτος τοῦ κ. Πολυβίου Δημητρακοπούλου μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν. Τὸ Ἐθνικὸν ποίημα τοῦ Ἐρωτοκρίτου μετασημασιωθὲν εἰς δράμα ὑπὸ τοῦ κ. Δημητρακοπούλου δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ καταστῇ τὸ ὡραῖον ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπέσφραξε τὸν ἐθνικοισμὸν τῶν ἀκροατῶν του. Εἶνε γνωστὸν πόσον κατέχει τὴν σκηνὴν τὸ διαμόριον πνεῦμα τοῦ κ. Δημητρακοπούλου. Καί τὸ ποίημα τοῦ Ἐρωτοκρίτου τὸ ἐνέχον ὅλα τὰ δραματικὰ στοιχεῖα ἐπόμενον ἦτο νὰ παρουσιασθῇ ὡς τέλειον ἔργον τῆς σκηνῆς, καὶ νὰ συγκινήσῃ καὶ συναρπάσῃ ὅλους τοὺς ἐθνικοιστὰς θεατὰς του. Κρίμα μόνον ὅτι ἐνεκα λόγων ἰδιαιτέρων ὁ συγγραφεὺς ἠναγκάσθη νὰ ἀποσύρῃ τὸ ἔργον του, καὶ νὰ χρίσῃ τὸ κοινὸν τοῦ Ἀθηναίου μίαν μεγάλην ἀνεπιτυχίαν ἀπόλαυον.

Εἰς τὸ θέατρον Νεαπόλεως ἐπαίχθη τὸ «Διὰ τὴν πατρίδα» τοῦ κ. Εὐαγ. Βενιζέλου κατενθουσιάζον τὸ πολυπληθὲς κοινόν.

Εἰς τὸ θέατρον Βαριετὲ ἐδιδάχθη ἡ Ραχήλ τὸ ἔργον τοῦ κ. Γρηγ. Ξενοπούλου. Ὁ κ. Ξενοπούλος διὰ τῆς Ραχήλ δὲν προσέθεσε νέας διάφνας εἰς τὴν δραματικὴν του ἀξίαν. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου μετὰ ὀλίγας λέξεις εἶνε ἡ ἑξῆς. Ἡ ἑβραία Ραχήλ ὡραία, εὐφυὴς, μορφωμένη, ἀπηλλαγμένη προλήψεων ἀγαπᾷ τὸν χριστιανὸν Λεούλλαν. Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν ἀντισημιτικῶν ἐξεγέρσεων τῆς Ζαζάνθου ἐξ ἀφορητῆς τῆς δολοφονίας νεαρᾶς Ἑλληνίδος εἰς τὴν Κέρκυραν—δολοφονίας ἀποδοθείσης εἰς τοὺς Ἑβραίους—καὶ ἡ Ζαζάνθος εὐρίσκει καὶ αὐτὴ ἐν ταύτῃ καὶ ἐξεγέρσει. Ἐν τούτοις ἡ Ραχήλ ἀφοβὸς διὰ τὴν ἀγάπην τῆς ἐξομολογεῖται τὸν ἔρωτά της καὶ περιμένει τὴν καιρὸν τοῦ ἐρεθισμοῦ ὅστις ἐφθασε καὶ μέχρι τῶν οὐκείων της διὰ τὴν ἀνακοινώσῃ τὴν ἀπόφασίν της εἰς τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς της. Πλὴν εἰς μίαν στιγμήν ὅταν βλέπῃ τὸν πατέρα της ἐπανερχόμενον ἀπὸ περιπάτου μετὰ πληγὴν εἰς τὴν κεφαλὴν προελθούσαν ἀπὸ λίθου χριστιανικόν, ἡ Ραχήλ παρατεῖ τὴν ἀγάπην της, ὑβρίζει τὸν ἐραστήν της καὶ τὸν ἀποδιώκει ἐξομολογουμένη πρὸς τοὺς ἀδελφούς της τὸν ἀνόσιον ἔρωτά της. Εἰς τὴν τρίτην πράξιν ἡ Ραχήλ θέλει ν' αὐτοκτονήσῃ, ἀλλ' αἴφνης τὴν ζητεῖ ἡ μήτηρ τοῦ ἐραστοῦ της καὶ εἰς μίαν σκηνὴν ἀρκετὰ πρόστυχον διὰ μορφωμένης γυναίκας, ἡ Ραχήλ ἐπανερχεται εἰς τὴν ἀγάπην της, καὶ καλεῖ τὸν ἐραστήν της πλησίον της.

Ο Κ. ΠΑΠΑΔΙΜΗΤΡΙΟΥ

Τὴν στιγμήν ὅμως ἐκείνην κατὰ τὴν λιτανεῖαν τῶν ἐπιταφίων—εἶνε μεγάλη Παρασκευὴ—γίνεται εἰς τὴν πόλιν ἡ κατὰ τῶν Ἑβραίων ἐπίθεσις, καὶ ὁ ἀδελφὸς της ὄπλισμένος μετὰ ὅπλα ζητεῖ καὶ αὐτὸς νὰ φονεύσῃ ἕνα χριστιανὸν καὶ τὸν εὐρίσκει εἰς τὴν αἰθουσάν του. Προτείνει τὸ ὄπλον του, πυροβολεῖ, πλὴν ἀντ' αὐτοῦ φονεύει τὴν Ραχήλ ἥτις εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν δύο.

Αὕτη ἀτελὴς εἶνε ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου τοῦ κ. Ξενοπούλου. Ὁ συγγραφεὺς ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ τὴν ψυχικὴν ἀγωνίαν τῆς κόρης, τῆς ἀγαπώσης ἐναντίον ὅλης τῆς φυλῆς της, τῆς ἐξεγειρομένης ἐναντίον ἐαυτῆς, τῆς ἀγαπώσης καὶ μισούσης ἐναλλάξ, τῆς μεταπιπτούσης ἀπὸ τὴν ἀγάπην εἰς τὸ μῖσος καὶ ἀπὸ τὴν περιφρόνησιν εἰς τὴν λατρείαν.

Ἡθέλησε νὰ παραστήσῃ ὅλα αὐτὰ. Ἄλλὰ δυνατῶς δὲν τὸ κατόρθωσε. Λοῦτι θὰ ἦτο ὄντως ὡραῖον νὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὴν ψυχὴν της καὶ νὰ μᾶς δεῖξῃ τὰ ἀγωνιώσαν ἀγάπην τῆς κόρης καὶ νὰ μᾶς συγκινήσῃ μετὰ τοὺς ἀπελπισμούς της, καὶ νὰ μᾶς παρασύρῃ μετὰ τὴν ἀγωνίαν της. Ἄλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν τὰ εἶδομεν. Ἡ στιγμή καθ' ἣν ἐξεγείρεται ἡ Ραχήλ καὶ ζητεῖ νὰ ἀποδιώξῃ τὴν ἀγάπην της εἶνε στιγμή ἐντελὴς ἀψυχολόγητος καὶ δὲν προξενεῖ οὐδεμίαν συγκίνησιν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀκροατῶν της. Λοῦτι ἐπὶ τέλους δὲν εἶδε νεκρὸν τὸν πατέρα της διὰ τὴν ἐξεγερθῆ καὶ

νὰ στραφῇ πρὸς τὸν αἰῶνον ἐραστήν της καὶ νὰ ἐκχύσῃ πρὸς αὐτὸν τόσον μῖσος, τόσον ἀπανθρωπῆσαν, τόσον ἀγριότητα!

Λοῦτι ἐὰν, πραγματικῶς τὸν ἀγαπῶσε αὕτη ἡ ἐλευθερόφρων, αὕτη ἡ ἀνατραφεῖσα καὶ μορφωθεῖσα χωρὶς προλήψεις ἔπρεπε νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ μὴ καταστήσῃ θῦμα ὅχι πλέον τὴν ἀγάπην της, ἀλλὰ τὸν ἀγαπώμενον, διότι μικρὸς λίθος—ὅστις ἴσως νὰ ἐρρήθη καὶ τυχαίως—τοῦτο λέγεται αὐτολεξεῖ εἰς τὴν σκηνὴν—ἐπλήρωσεν ὀλίγον τὸ μέτωπον τοῦ πατέρα της. Καί εἰς τὴν τρίτην πράξιν; Ποῦ εἶνε ὁ ἔρωσ της; Οὐδὲ καὶ πρὸς στιγμήν δὲν ἐπανερχεται εἰς αὐτόν. Ἡ σκέψις τῆς αὐτοκτονίας δὲν ἐννοεῖ κανεὶς πόθεν τῆς προέρχεται. Λοῦτι ὅπως ὁμιλῇ πρὸς τὴν μητέρα τοῦ ἐραστοῦ της φαίνεται ὅτι ὄντως δὲν τρέφει πλέον ἔχθος ἀγάπης δι' αὐτόν. Καὶ μήπως ἄλλως τοῦτο δὲν τὸ λέγει καθαρά; Μήπως χέριν πείσματος δὲν γράφει καὶ καλεῖ τὸν Κάρουλον; Ἄλλὰ καὶ τὸ τέλος τοῦ ἔργου! Εἶνε τόσον αἰεχνὸς ἡ σκηνὴ τοῦ φόνου ἐνὸς χριστιανοῦ. Ὁ ἀδελφὸς της ζητεῖ ἐπανεπιλημμένως νὰ εὕρῃ ἕνα, ἕνα χριστιανόν, ἐνῷ ὑπάρχον χίλιοι ἴσως πρὸ τῶν παραθύρων του—καὶ τὸν εὐρίσκει μέσα εἰς τὸ σαλόνι του, καὶ τὸν πυροβολεῖ φονεύων τὴν ἀδελφὴν του.

Αὐταὶ ὑπῆρξαν αἱ ἐκ τῆς «Ραχήλ» ἐντυπώσεις

νον ή δημοσία τάξι λόγω του έξερεθισμού των φίλων των αντίπαλων.

— Διήλθον εκ τής πόλεως μας μεταβαίνοντες εν Κωνσταντινουπόλει ως επιτροπή του Πατριαρχικού θρόνου των Ιεροσολύμων ο άρχιμανδρίτης Ιωακείμ πρόεδρος τής ανωτάτης οικονομικής επιτροπής, ο Ιωάκωδος Άρχατζικάκης σχολάρχης τής Ιερατικής Σχολής και Δοσίθεος γραμματεύς τής Ιεροσολυμικής Συνόδου. Οί μορφωμένοι και φιλογενείς κληρικοί έτυχον εν τῇ πόλει μας ιδιαίτερων περιποιήσεων και τιμών. Οί κ.κ. Έπίτροποι φθάσαντες εις Κων/πολιν εύρέθησαν πρό εύαρέστου εκπλήξεως. Έκει έπληροφορήθησαν ότι ή άναγνώρισις του Μακαριωτάτου Δαμιανού έπετελέσθη χάρις εις την μεσολάβησιν του κ. Ζερβουδάκη και τῶ φιλοπάτριδα αισθήματα τής περι των Πατριαρχην Συνόδου.

— Έν τῇ Γενική Διευθύνσει των Ταχυδρομείων και Τηλεγράφων ή Κυβέρνησις Ράλλη έθεσεν επί κεφαλῆς τής σπουδαιάς ταύτης ύπηρεσίας του Κράτους άντάξιον του τέως Γεν. Διευθυντού κ. Βελιανίτου τον κ. Μιχ. Λαμπруνίδην πολιτευτήν Ναυπλίας. Έχομεν την πεποίθησιν ότι ή δραστηριότης, ή όξεία αντίληψις, ή πολυμάθεια και ή εύγενής φιλοδοξία του κ. Λαμπруνίδου θα συντελέσουν εις τὸ νά εξακολουθήσῃ την προσδευτικὴν εξέλιξιν της ή Τηλεγραφικῆ και Ταχυδρομικῆ ύπηρεσία του Κράτους. Σφίγγομεν ειλικρινῶς τὴν χεῖρα του κ. Λαμπруνίδου.

— Τὸν παρελ. μῆνα έγέγοντο τὰ έγκαινια τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς εγκατασταθείσης εν τῷ νέῳ κτιρίῳ αὐτῆς.

— Τὴν τελευταίαν Κυριακὴν του παρελ. μηνὸς τὸ ἀπὸ ένδεκαετίας ίδρυμένον ἀριστον σωματεῖον «Ὁμιλος των Έκδρομῶν» διοργάνωσεν επιτιχεστάτην και ἀλησμόνητον μέχρι του Μοναστηρίου Πόρου έκδρομὴν. Μόνη ή άναγγελία ότι ο Όμιλος προετοιμάζει έκδρομὴν σύρει τοὺς φίλους τῆς Ἑλληνικῆς Φύσεως και τῶν τερπνῶν ταξειδίων και τῶν εύχαρίστων συγκεντρώσεων εις τὰ γραφεῖά του πρὸς έξασφάλειαν μιᾶς θέσεως ύποσχομένης άνετον ταξειδιον, καθαρὸν ἀέρα, και πανήγυριν τῶν ὀφθαλμῶν εκ τῆς συχῆς και ὀλλεπαλλήλου ἐναλλαγῆς τῶν υπερόχων Ἑλληνικῶν φυσικῶν καλλογῶν. Καὶ ή έκδρομὴ αὐτὴ διεξαχθεῖσα εν οίκογενετικῇ μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν έκδρομῶν ἀναστροφῇ δὲν ὑστέρησεν εις τὰς πλέον εύαρέστους ἐντυπώσεις ὀφειλομένης ἄλλως και εις του κ. Προέδρου και του κ. Αρχηγοῦ, του κ. Ἐφόρου και του κ. Γραμματέως τὴν ἀνεξάντλητον εὐγένειαν και ἀβρότητα.

BIBLIA & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

— «ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ» εν Σμύρῃ. Εἰς τὸ τετῆχος τῆς 19 Ἰουνίου ἀναγνώσκωμεν ἰσχυροτάτον ποίημα ὑφελόμενον εἰς τὴν ἀβρὰν ἔμπνευσιν τῆς Δοξ. Μαρίας Ε. Ζάμπου ἡρώου τῶν τίτων «Στὴν έξοχὴν».

— THE HELLENIC HERALD Πολιτικὴ και Φιλολογικὴ Ἑγγλωσσηνικὴ Ἐπιθεώρησις προσφέρουσα πολλὰς ἑθνικὰς ὑπηρεσίας και ἐκδιδομένη εν Αὐδίῳ.

— S'ORIENT. Ἐφημερίς ἑβδομαδιαία πρὸς ἑπερασίον των Ἑλλήνων τῆς Ὀθωμανικῆς Ἀντοκρατορίας και τῶν οικονομικῶν συμφερόντων των Ἑλλήνων τοῦ ἔξωτερικοῦ. Λευθωνίης τοῦ «Orient» ή κ. Ν. Νικολαΐδης. Ἐκδίδεται εἰς Ἡερύλλας. Ἐτησίᾳ συνδρομὴ φρ. 35.

— ΛΕΑΤΙΟΝ τοῦ εν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλληνικοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου. Ἐξεδόθη τοῦ μηνὸς Μαΐου—Ἰουνίου μετ' ἔλην ὡς πάντοτε χρήσιμον και πολλὰ ἐνδιαφέροντος.

— Ο ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΛΑΟΣ. Ἐξεδόθη τὸ τετῆχος τοῦ μηνὸς Ἰουνίου μετ' ἔλην ἰσχυροτάτην ἔλην. Συνιστῶμεν θερμῶς τὴν ἀπόκτησιν τοῦ περιοδικοῦ τούτου.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις» εύχαρίστως θά ἐδωμοσίειε πᾶσαν εἰκόνα ἀποστελλομένην αὐτῇ ὑπὸ ἑρασιτεχνῶν φωτογράφων συνδρομητῶν ή ἀναγνωστῶν της. Παρακαλεῖ δὲ τοὺς εύαρεστομηνοὺς ν' ἀνταποκριθῶσιν εις τὴν διήλωσιν της ταύτην ν' ἀποστέλλωσιν κατὰ προτίμησιν εἰκόνας τοπειῶν ἱστορικῶν, ναῶν ή ἄλλων κτιρίων τέχνης, ἔργων νεωτέρων τεχνικῶν ἀξίας, ἀπόψεων ζωγραφικῶν, και εἰκόνας ἀναπαριστάσας τὰς διαφορὰς Ἑλληνικῆς ἐνδυμασίας ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἐπὶ πλέον δὲ παρακαλεῖ ὡς εἰ δυνατόν τὰς εἰκόνας ταύτας συνοδεύουσιν και πληροφορία ή περιγραφῆς ἱστορικῆς, Λαογραφικῆς, Μυθολογικῆς κ.τ.λ.

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

Ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς κ. κ. Σταφιδοπαραγωγοὺς και σταφιδοεμπόρους.

Ἐπιεικῶς τῆς συγκομιδῆς του σταφιδοκάρπου, καθῆκον ἡμῶν ὑπολαμβάνομεν νά ἐπιστήσωμεν και πάλιν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν ὑμῶν εις τὴν παρασκευὴν σταφιδοκάρπου καλῆς ποιότητος. Πρὸς τοῦτο δὲν ἀπαιτοῦνται οὔτε γνώσεις εἰδικῆς, οὔτε δαπάναι πρόσθετοι, μόνον δὲ ὀλίγη καλὴ θέλησις εκ μέρους τῶν παραγωγῶν, θά ἦτο ἱκανὴ νά ἀποτρέψῃ τὸ μέγα κκχὸν τὸ ὅποιον ἐγένετο μέχρι σήμερον εκ τῆς διαφθορῆς του προϊόντος. Ὁρίμναισι του καρποῦ πρὸ του τρυγοῦ, τελεία δὲ ἀποζήσανσι και ἐπαρκῆς αὐτοῦ καθαρισμὸς πρὸ τῆς συλλογῆς, εἶναι τὰ μόνα ἀπαιτούμενα πρὸς ἱκανὴν βελτίωσιν τῆς ποιότητος του προϊόντος, δὲν ἀπαιτοῦσι δὲ οὐδεμίαν πρόσθετον δαπάνην. Καὶ ἄλλοτε ἐπεστήσαμεν τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ του ζητήματος τούτου και παρεστήσαμεν ὑμῶν τὴν μεγάλην ζημίαν ἧς γίνονται πρόξενοι εις τὴν ἐπέκτασιν τῆς καταναλώσεως και βελτίωσιν τῆς τιμῆς του εἴδους, οἱ παραμελοῦντες τὴν ποιότητα και τροφοδοτοῦντες τὰς ἀγορὰς τῆς καταναλώσεως μετ' ἄλλων ἀθλιᾶς ποιότητος, ἐντελῶς ἀκατάλληλον πρὸς βρῶσιν και μόνον πρὸς δυσφήμισιν του εἴδους δυνάμενον νά χρησιμεύσῃ. Πλὴν ἀτυχῶς αἱ συστάσεις ἡμῶν αὐτὰ δὲν εἰσηκούσθησαν, ἀλλ' οὔτε και κατανοήθη τὸ πνεῦμα αὐτῶν και ὁ σκοπός. Τοῦτο τουλάχιστον ἀπέδειξε τὸ λῆγον σταφιδικὸν ἔτος, καθ' ὃ πρᾶς τὰς ἀρίστας καιρικῆς συνθήκας, κίτινες ἐκράτησαν κατὰ τὴν ἐποχὴν του τρυγητοῦ και τὴν πικρῆ ἔλλειψιν πάσης νόσου ή σήψεως, δυναμένης νά παραβλάψῃ τὴν ποιότητα, πολλοὶ παραγωγοὶ δῆμων τινῶν εις ἐλάχιστον ἀμφίβολον κέρδος ἀποβλέποντες, παρεσκευάσαν καρπὸν αἰσχίστης ποιότητος, μὴ ἐννοοῦντες ὅτι ἀντὶ του κέρδους τὸ ὅποιον προσεδόκων, ἀπειργάζοντο οὔτω τὴν ἰδίαν ἐαυτῶν καταστροφὴν. Εἰς τὴν ἐπιμόνωσ κκχὴν ταύτην περι τῶν ἰδίων συμφερόντων ἀντίληψιν τῶν εν λόγω παραγωγῶν και ἐμπόρων, συνετέλεσεν ἴσως και ή εκ μέρους τῆς Ἐταιρίας ἡμῶν ἐπιδειχθεῖσα εν τῷ παρελθόντι κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν του σταφιδοκάρπου εις τὰς ἀποθήκας, ἀκρὰ ἐπιεικεία, τὴν ὅποιαν ἐναντίαι καιρικῆς περιστάσεις και ὑπὸ ἀγχαθῶν πάντοτε αἰσθημάτων ἐμπνεομένη ἐκτίμησις αὐτῶν κατέστησεν ἀνγκυαίαν, και ή ὅποια παρεξηγηθεῖσα ὑπὸ τῶν παραγωγῶν, ἐγένετο μεγάλου κακοῦ πρόξενος, διότι ἐδόθη εις τινὰς ἀφορμὴν νά πιστεύωσιν ὅτι οἰασθῆποτε ποιότητος καρποῦ θά γίνεται ἐφεξῆς δεκτὸς εις τὰς ἀποθήκας τῆς Ἐταιρίας. Τὴν ἐπιβλαβὴ δὲ ταύτην παρεξήγησιν ἀπεφά-

σισε νά ἀρῇ του λοιποῦ ή Ἐταιρία ἐφαρμοζουσα κατὰ γράμμα τοὺς σχετικὸς ὅρους τῆς συμβάσεως.

Συνεπῶς λαμβάνομεν τὴν τιμὴν, ὡς πρὸς πρόληψιν ἐνδεχομένων ἀμφισβητήσεων κατὰ τὴν παραλαβὴν και πάσης τυχὸν ζημίας τῶν κατοχῶν τοιούτων τυχόν σταφίδων εἰδοποιήσωμεν ὑμᾶς, ὅτι ή Ἐταιρία ἡμῶν, καθ' ἃ εκ τῆς Συμβάσεως και του Νόμου ἔχει δικαίωμα και καθῆκον, ἔδωκεν εις τὰ ὑποκαταστήματα αὐτῆς αὐστηροτάτας ὁδηγίας, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξέτασιν τῆς ποιότητος του καρποῦ, συνεπέα τῶν ὁποιῶν ταῦτα θά ἀρνοῦνται ἀνευδῶτως τὴν παραλαβὴν εις τὰς ἀποθήκας αὐτῆς, εἴτε πρὸς ἐνεχυρίσιν, εἴτε πρὸς ἀποταμίευσιν (παρακράτησιν) πάντα σταφιδοκάρπον μὴ πληροῦντα τοὺς ὅρους του άρθρου 19 τῆς Συμβάσεως, μὴ ὄντα δηλ. ὄριμον, τελείως ἀπεξηρημένον και ἐπαρκῶς κεκαθαρισμένον, νά παρεμποδίσωσι δὲ τῇ βοήθειᾳ τῶ Τελωνικῶν Ἀρχῶν τὴν εις τὴν ἄλλοδαπὴν ἐξαγωγὴν τοιούτου σταφιδοκάρπου και ὅτι εις τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὁδηγιῶν ἡμῶν τούτων, εἴμεθα ἀποφασισμένοι νά ἐμμεῖνωμεν, οὐ μόνον χάριν τῶν ἡμετέρων συμφερόντων ἀλλὰ και χάριν του κοινοῦ καλοῦ, παρρωῶντες πᾶσαν ἀδικαιολόγητον διαμαρτυρίαν.

Εὐελπιζόμεθα ὅτι οἱ κ. κ. παραγωγοὶ και σταφιδοεμπόροι, κατανοοῦντες τὸ ἰδίον ἐκαυτῶν και τὸ γενικὸν συμφέρον, ἐκτιμῶντες δὲ και τὸν ἀγχαθὸν σκοπὸν του ληφθέντος μέτρου, θά ἀπαλλάξωσι τὴν ἐταιρίαν ἡμῶν τῆς ὀχληρῆς και δι' αὐτοὺς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ παρασκευάζοντες και προσφέροντες εις τὴν ἀγορὰν πρὸς ἐξαγωγὴν και εις τὰς ἀποθήκας ἡμῶν, καρπὸν καλῆς ποιότητος και χρήσιμον εις τὸν δι' ὃν προώρσται σκοπὸν.

Ἡ Διοικοῦσα ἐπιτροπὴ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

Ἐκδιδομένη κατὰ Κυριακὴν ὑπὸ του Δημοσιογράφου και Ἀρχισυντάκτου τῆς «Ἀμαλθείας»

κ. ΘΕΟΔ. Κ. ΥΠΕΡΙΔΟΥ

«Ο κ. Ὑπερίδης συγγενιστοῖ εν τῇ «Ἐφημερίδι των Κυριῶν» πᾶσαν τὴν γυναικειᾶν κίνησιν τῆς Σμύρνης και του ἔσωτερικοῦ αὐτῆς ἔπου ἔχει μεγίστην διάδοσιν και κυκλοφορίαν. Ἡ θεᾶσις του γυναικειοῦ τούτου περιοδικοῦ ἐγένετο ἀφορμὴ νά ἐμφανισθῶσι γυναικεῖαι φιλολογικῆ μορφαὶ πολλὰ ὑποσχόμεναι. Συνιστῶμεν εις πᾶσαν Ἑλληνίδα τὴν ἀπόκτησιν του ἀφελίμου τούτου περιοδικοῦ. Ἐτησίᾳ συνδρομὴ φρ. χρ. 8. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται και παρ' ἡμῶν».

Η ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΣΙΜΩΝ ΙΑΜΑΤ. ΥΔΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

θεωρεί καθήκον της να ειδοποιήται, ότι μόνον αυτή γεμίζει τὰς φιάλας τῶν υδάτων Σαρτζης ἐντός τῆς παγγῆς Σαρτζης διὰ μηχανήματος ἀγγλικῆς, ἄλλαι δὲ φιάλαι, πωλούμεναι ὡς Σαρτζης ὑπὸ ἄλλων ἐμπόρων, πληροῦνται ἐν Ἀθήναις.

Ἐπίσης μόνον ἡ Ἀνώνυμος Ἐταιρία ἔχει τὴν ἀποκλειστικὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν υδάτων Λουτραλίου, Κυλλήνης, Ὀσσης δι' ἐπισημῶν συμβολαίων, πληροῖ τὰς φιάλας εἰς τὰς πηγὰς αὐτάς καὶ συνιστάται διὰ πιστοποιητικῶν τῶν Δημάρχων Ἀνδρου καὶ Λουτρακίου καὶ διὰ δύο ἐγκυκλίων τοῦ Β. Ἰατροσυνοδίου.

Ἀποφεύγετε ἄλλα ὕδατα μεταφερόμενα διὰ δαμιζανῶν καὶ χάνοντα τὰς ἰδιότητάς καὶ τὰ θεραπευτικὰ τῶν συστατικῶν. Δοκιμάσατε τὸ ὕδωρ Τσάγρεσι μοναδικὸν ἐν τῷ κόσμῳ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Ρομπέν κατὰ τῆς ἀναμίξεως, γλωσσώσεως καὶ ἐξασθενήσεως, ὀκυμάτιον δὲ εἰς τὴν γεύσιν.

43—ΟΔΟΣ ΛΕΡΒΕΝΙΟΥ—43

(Πάροδος ὁδ. Πρωσιτίου καὶ Ζωοδόχου Πηγῆς)

Ὁ ἄριστοχὸς Κτηνίατρος τῆς ἐν Βιέννῃ Κ. καὶ Β. Κτηνιατρικῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς

κ. ΠΕΤΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

1) Θεραπεύει δι' ὄλων νέων καὶ ἀσφλεσάτων μεθόδων παντὸς εἶδους ζῆλα ἀσθενῆ. 2) Δίδει μαθήματα (κοῦρσ) κτηνοτροφίας καὶ κτηνιατρικῆς εἰς ἄτομα καὶ σκελεῖα. 3) Διαγινώσκει ἀσφλεστάτα τὴν λέσσαν ἐπὶ ζώντων καὶ τεθνεώτων κυνῶν καὶ θεραπεύει αὐτὴν εἰς τὰ ζῶα κατὰ τὸ ἐν Λεμβέργγη λυσσαιογικῶν Ἰνστιτούτου. 4) Ἐκτελεῖ νεκροτομὰς ζῶων πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ αἵτιου τῆς θανάτου αὐτῶν. 5) Μεταβαίνει ὅπου ἂν προσκληθῆ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. 6) Συντάσσει κτηνιατρικὰς ἐκθέσεις ἐπὶ ζῶων ἀμφισβητουμένης υγείας καὶ παρίσταται κατὰ τὴν ἀγορὰν αὐτῶν πρὸς πρόληψιν ἀπάτης ἐκ μέρους τῶν ζωεμπόρων περὶ τὴν υγείαν καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῶν. 7) Ἀναλαμβάνει τὴν διοργάνωσιν πάσης κτηνοτροφικῆς ἐπιχειρήσεως ὡς καὶ τὴν κτηνιατρικὴν ὑπηρεσίαν σταύλων μετὰ μεγάλου ἀριθμοῦ ζῶων. 8) Μετὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν συνεννοεῖται διὰ ἄλληλογραφίας. 9) Πωλεῖ φάρμακα εἰδικὰ α') κατὰ τῆς ρινικῆς (μαγκαφᾶ) καὶ δερματικῆς μάλλιος (σουρατζᾶ), β') ἀντιγριππικὰ κατὰ τὸν κίβη καὶ ἀντιψωρικὴν ἀλοιφήν τῶν κυνῶν, γ') Ἀντιδιφθεριτικὸν καὶ ἀντιχολερικὸν ὄρρον διὰ τὰς ὀρνίθους κτλ. καὶ 10) Παρῶ

αὐτῶ εὐρίσκονται τὰ κτηνιατρικὰ ἀδιοῦ συγγράμματα α') ὁ Ἀλογογιατρός, β') ὁ Ἀγελαδάρης, γ') ὁ Ἰσομπαῆς, δ') ὁ Χοιροδοσκός, ε') ἡ Θεραπευτικὴ τῶν σκυλιῶν, στ') ἡ γάτα, ζ') τὰ Πουλερικά μὲς καὶ η') Σπουδαγμένους Ἀλμπάνους.

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ LIMITED

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1839

Ἔδρα ἐν Λονδίῳ. — Γενικὴ διεύθυνσις ἐν Ἑλλάδι, ἐν Ἀθήναις.

Ἰσχυροτάτη : ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Κερκύρα, Κεφαλληνίᾳ, Ζακύνθῳ, Πειραιεῖ, Τριπόλει.

Πρακτορεῖον : ἐν Ναυπλίῳ.

Ἔσοδοι καταθέσεων εἰς Τραπεζογραμμάτια

2 1/2 ο/ο	ἐπὶ ἀποδόσει εἰς πρώτην ζήτησιν διὰ ποσὰ μέχρι 100,000
1 1/2 ο/ο	εἰς πρώτην ζήτησιν διὰ ποσὰ πέραν τῶν 100,000
3 ο/ο	μετὰ 3 μηνῶν
3 1/2 ο/ο	μετὰ 6 μηνῶν
4 ο/ο	μετὰ 2 ἐτη
4 1/2 ο/ο	καὶ ἐπέκεινα

Εἰς χρυσὸν

3 ο/ο	ἐπὶ ἀποδόσει εἰς πρώτην ζήτησιν
3 1/4 ο/ο	μετὰ 6 μηνῶν
3 1/2 ο/ο	1 ἐτος
4 ο/ο	2 ἐτη καὶ ἐπέκεινα

Τίτλοι πρὸς φύλαξιν

Ἡ Ἰονικὴ Τράπεζα Limited δέχεται τίτλους πρὸς φύλαξιν ἀντὶ ἐλαχίστου δικαιώματος φυλάκτρων 1) 4 ο/ο ἐτησίως (ἐλάχιστον ὄριον Δρ. 1) ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν τίτλων ὑπολογιζομένης εἰς τὴν τρέχουσαν τιμὴν τῆς ἡμέρας τῆς καταθέσεως.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΕΝ ΟΔΩ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΙΘ. 35

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ

Ὁ προοδευτικώτατος κ. Γεωργάτος ἔδωκε τὴν μεγαλειέταν ὄψιν εἰς τὴν βελτίωσιν καὶ τελειοποίησιν τῆς ὑποδηματοποιείας ἐν Ἑλλάδι. Σημειωτέον ὅτι ἀνεκάθεν χαρακτηρίζονται οἱ Ἀθηναῖοι,

ὅτι ὑπὸ ἐποψὴν ὑποδήσεως παρέχουν ἄλλων Ἑλλήνων πρωτευσιάνων, οἱ ἅποιοι δὲν ἠδυνήθησαν ποτὲ νὰ φέρωσιν ὑποδήματα τῆς χάριτος, τῆς κομψότητος καὶ τῆς στερεότητος τῶν Ἀθηναϊκῶν. Ὅταν λοιπὸν εἰς περασμένας ἐποχὰς ἡ ὑποδηματοποιία ἤμαζε καὶ ἦνθει ἐν Ἀθήναις φαντάζεται ἕκαστος πόσον προήχθη σήμερον ὅποτε τοιαῦτα στοιχεῖα νέα, Π ρ ο ὅ δ ο υ καὶ Ζ ή λ ο υ, ὅπως ὁ Γεωργάτος, ἀνεμίχθησαν καὶ ἐξυμώθησαν μετὰ τὴν τέχνην αὐτὴν. Εἰς τὴν πρό τινος γενομένην ἐν Ἀθήναις ἔκθεσιν τὰ ὑποδήματα Γεωργάτου κατ' ἐξοχὴν ἐπηνέθησαν καὶ ἐθαυμάσθησαν. Ἰδιαιτέρως δὲ εἴλκυσε τὴν

προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἡ τοποθέτησις ὁρολογίου εἰς τακούριον ὑποδήματος, ὅπερ ἦτο κεκαλυμμένον δι' ἀθραύστου χρυστάλλου!!! Μὲ τὸ ὁρολόγιον αὐτὸ δύναται τις νὰ γνωρίξῃ πόσον περιεπάτησε καὶ πόσα βήματα ἔκαμε!!! Μόνον ἕνας τεχνίτης ἀγαπῶν τὴν τέχνην τοῦ ἡδύνατο νὰ προβῇ εἰς αὐτὴν τὴν καινοτομίαν. Ἀλλὰ καὶ κάθε σχετικὴ ἐργασία ὅταν προέρχεται ἀπὸ τὸ Κατάστημα

ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ

παρουσιάζει ἐκπλήξεις καὶ προκαλεῖ θαυμασίων.

ΔΙΟΤΙ ΟΙΚΟΣ ΑΥΤΟΣ ΠΑΡΕΧΕΙ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΑΡΙΣΤΩΝ ΥΛΙΚΩΝ
ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΥ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ
ΕΥΘΥΝΑ ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΑ

ΑΡΙΘ. 35

Τώρα μάλιστα

μετὰ τὰ νέα δέσματα

καὶ τὰς ὁδοὺς δὲν

δύναται κανεῖς

νὰ τὸν ἀναγωνισθῆ

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΤΟΥ

ΣΕΒΡΩ ΜΙΑ-Ι-ΕΝ

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ

ΚΣΜΑΔΩΤΩΝ ΤΑΣ ΑΒΡΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ΔΕ

ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΠΛΗΡΕΣ ΤΜΗΜΑ ΕΤΟΙΜΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

20 ΔΡ. ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΕΤΟΙΜΑ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

ΔΙΑ ΝΑ ΜΗ ΑΛΙΚΟΥΝΤΑΙ ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ ΚΑΙ ΤΩ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩ πελάται του δύναται νὰ στέλλουν ἀντὶ μέτρου ὑποδήματα καὶ τότε τὸ Κατάστημα ἐγυῖται τελείαν ἐφαρμογὴν.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΦΩΤΙΣΜΟΣ

ΔΙ' ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΚ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

ΜΑΡΜΕΛΑΔΑΙ (ΚΟΜΠΟΣΤΑ)

ΕΚ ΝΩΠΗΣ ΣΤΑΦΥΛΗΣ

ΝΕΚΤΑΡ

ΠΟΤΟΝ ΤΟΝΩΤΙΚΟΝ καὶ ΑΡΟΣΙΣΤΙΚΟΝ
ΑΝΕΥ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜ. ΑΠΟ ΧΥΜΟΝ ΝΩΠΗΣ ΣΤΑΦΥΛΗΣ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΕΡΓΑ ΤΗΣ Δος ΕΥΓΕΝ. ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΔΗΓΗΜΑΤΑ Α' τόμος.....	Φρ. 3.00
» Β' »	» 2.00
» Γ' »	» 1.50
ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ	» 2.00
Η ΓΚΟΥΡΑΙΝΑ (Ιστορικόν μυθιστόρημα).....	» 5.00

Τὰ ἀνωτέρω πωλοῦνται καὶ εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἑσίας»

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΠΡΟΣ ΔΟΚΙΜΗΝ

Ο ΣΤΑΠΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

εἶνε ἀγνός
εἶνε λεπτός ἀρω-
ματισμένος.
μαλακώνει τὴν ἐπι-
δερμίδα.
εἶνε εὐθιγότερος παν-
τὸς ἐξ αἱμάτων του

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΑΡΩΜΑΤΩΝ - ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΠΟΙΟΤΗΤΩΝ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

Φαρμακείον ΒΥΡΙΝΗ καὶ ΓΥΟΙ ὁδὸς Γ' Σιθρίου 12.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΪΤΑΡΟΣ

51—ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ—51

Διὰ τῆς ὑγιεινῆς τοῦ στόματος καὶ τῶν ὀδόντων
σώζετε οὐ μόνον τοὺς ὀδόντας σας, ἀλλὰ προλαμ-
βάνετε ἀπείρους νόσους τοῦ στόματος, τῶν ὀδόντων,
τῶν ὠτων, τοῦ φάρυγγος, τοῦ λάρυγγος, τῶν βρόγ-
χων, τῶν πνευμόνων, ὡς καὶ τοῦ πεπτικοῦ συστή-
ματος, πολλάκις δὲ σώζετε καὶ τὴν ζωὴν σας αὐτήν.

Συνιστῶμεν ἐνθέρμως τὸν διακεκριμένον ἐπιστή-
μονα ὀδοντοῖταρον κ. ΙΓΓΛΕΣΗΝ τοῦ ἑοπίου αἱ
τρεῖς σκευασαὶ 'Ελεξίριον, 'Οδοντόκονος καὶ
'Αδριακινίνη εἶνε μοραδικαὶ εἰς τὸ εἶδος των.

Διὰ τοῦ 'Ελεξίριου παύει ἡ ὀδονταλγία

καὶ ἡ νευραλγία. Εἶναι σκευασία ἀλάθηστος
καὶ ἀποτελεσματικὴ.

Πωλεῖται παρὰ τῷ ἰδίῳ ἀντὶ 2 ὄρ. τὸ φιαλίδιον

51—ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ—51

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ Π.Α.Π.

'Ελάττωσις τιμῶν Εἰσιτηρίων μετ'
ἐπανόδου

'Απὸ τῆς 1ης τοῦ μηνὸς Αὐγούστου τὰ μετ'
ἐπανόδου εἰσιτήρια τῶν σταθμῶν ἐν γένει, δι' ὅλα
τὰ τμήματα τῆς γραμμῆς, καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχουσι
ἤδη τοιαῦτα, ἠλκισθῆσαν κατὰ 20 τοὶς 100 ἐπὶ
τῶν ἐν γένει τιμῶν δύο ἀπλῶν, μετὰ διαρκεῖαν ἰ-
σχύος διὰ τὴν ἐπάνοδον μέχρις ἐπὶ 7 ἡμερῶν ἀνελό-
γως τῆς ἀποστάσεως. ἤτοι:

διὰ χιλιομέτρων μέχρι	16	αὐθημερῶν
» » »	30	καὶ τὴν ἐπομένην
» » »	50	δι' ἡμέρας 3.—
» » »	100	» » 4.—
» » »	150	» » 5.—
» » »	200	» » 6.—
» » ἔνω τῶν 200	»	» 7.—

Ὅτως ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Πάτρας καὶ πέραν Πατρῶν
δι' ἡμέρας 7.

'Εξ Ἀθηνῶν διὰ Τρίπολιν καὶ πέραν Τριπόλεως
δι' ἡμέρας 7.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΜΠΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΜΕ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΛΗΘΕΝ ΦΡ. ΧΡ. 20,000,000

Διηρημένον εἰς 80,000 μετοχὰς φρ. χρ. 250 ἑκάστην

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ : Ζαφείριος Κ. Μάτσας (Γενικὸς Διευθυντὴς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν).
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ : Ἰωάννης Ἐνταξίας (ὑποδιοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος).
ΜΕΛΗ : Στέφ. Φραγκιάδης, Διον. Στεφάνου, Δ. Γεωργιάδης, Δ. Ἡλιόπουλος, Ν. Μισογλι, Ε. Βω-
ρον, Ε. D' Erlanger, Α. Ζαρίφης, Ch. Wehrung.

ΔΙΟΙΚΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ζαφείριος Κ. Μάτσας, Στέφανος Φραγκιάδης, Δημήτριος Ἡλιόπουλος Γεν. Γραμματεὺς
Δημ. Γαλανόπουλος Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς, Γ. Κυριακός

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ Εἰς ΛΟΝΔΙΝΟΝ

*Υποκαταστήματα καὶ Πρακτορεία : Εἰς Πατρὰς, Αἴγιον, Πύργον, Καλάμας, Κερκλληνίκην, Ζάκυνθον, Λευ-
κάδα, Μεσσήνην, Μετταγαλά, Κυπριασίαν, Πύλον, Κερρώνην, Φιλιατρά, Μίραθον, Λαγκανά,
'Αγουλινίτζα, Κριεκούκι, Ζιχάρων, Ἐυλόκιστρον καὶ Γόθειον.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Προστασία ἐν γένει τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς Ἐμπορίας τῆς Σταφίδος

Παροχὴ δονητῶν ἐπὶ ἐνεργῶν σταφιδοκάρπου ἀποταμιευμένων εἰς τὰς ἀποθήκας τῆς μέχρι τῶν 4/5 τῆς ἀξίας αὐτοῦ καὶ ἐπὶ
τόκῳ ὄχι ἀνωτέρω τῶν 6 1/2 ετησίως.

*Ἀγορὰ προσφερομένου αὐτῆ σταφιδοκάρπου εἰς τὰς ὠριμμένας ἐν τῇ συμβάσει τιμὰς, πρὸς ἐξασφάλισον τοῦ κατωτάτου ὀρίου
τιμῆς. Διαφήμισις τοῦ προϊόντος εἰς τὰς ξένας ἀγορὰς πρὸς ἐπαύξειν τῆς σημερινῆς καταναλωτικῆς του κτλ. κτλ.

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΜΠΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

Δελτίον κινήσεως Σταφειδοκέρπου από 10 Αυγούστου 1908
έως 10 Ιουνίου 1909.

ΕΞΑΓΩΓΗ

Έτη	Λίτραι Ένετικαι
1908 9	224,024,030
1907 8	260,889,925
1906 7	227,860,441
1905 6	233,815,826

ΑΠΘΗΚΑΙ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Ειρηκροκινήσεως.

Έτη	Ποσόν δελτιών	Σεμφηρισμός	Υπόλοιπον
1908 9	Έκδοθέντζ πρ. χρ. » 107,713,200	79,583,700	28,129,500
1907 8	Έκδοθέντζ πρ. χρ. » 54,033,400	45,224,100	8,809,300
1906 7	Έκδοθέντζ πρ. χρ. » 71,156,600	71,060,700	96,900
1905 6	Έκδοθέντζ πρ. χρ. » 87,453,900	83,146,000	4,307,900

Προεκταβολών επ' εξαγώγ.

Έτη	Εισαγωγή	Εξαγωγή	Υπόλοιπον
1908 9	84,236,973	33,020,048	51,216,925
1907 8	12,125,220	11,777,709	347,511
1906 7	10,356,435	10,456,435	.....
1905 6	70,402,460	70,402,460	.....

Εξ εξαγορής

Έτη	Λίτραι Ένετικαι
1908 9	15,108,257
1905 6	10,437,270

Αν Αθήνας νη 20 Ιουλίου 1909.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΣΤΑΣΙΑ

48 - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ - 48

Εάν οι Αθηναί δύνανται να έπερηφανεύονται διά τας τελευταίας ση-
μαιωσείας καταπληκτικας προσόδους των μία άφορη προς τοῦτο εινε και το
μέγα αυτα Κατόντεια εις το όποιον συνεκεντρώθη πλουσιαιπέλωσις, άαστρά-
σους καθαρής, πρόθυμος υπηρεσία, μοναδική άφθονία και ποικιλία όλων
των ειδών της ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ και της ΓΑΛΑΚΤΟΚΟΜΙΑΣ. Πρω-
τον αυτό εκαινοτόμησεν εις το ζήτημα της εύθειας διανομής κατ' οίκον άγνοῦ
και μικροῦ Αγγελοδινου ΓΑΛΑΚΤΟΣ !! Τα ΓΙΑΟΥΡΤΙΑ του κατέστησαν
όνομαστά, όλα δέ τα είδη της ΓΑΛΑΚΤΟΚΟΜΙΑΣ παρέχονται άφθονα, εύ-
δαγιά, και με όλια εκλεκτά και έπιμελημένα. Τα δέ είδη της Ζαχαροπλαστικής
γαργαλιστικώτατα, γευστικώτατα, άπολαυστικώτατα. Κατόπιν όλων αυτών η-
κεώς θεωρεΐται το κέντρον όλων των εκλεκτων κόσμων. Δικαίως εύλογοι θέ-
σιν μόνον οι προνοητικοί που φροντίζουσιν έγκαιρως να τας καταλαμβάνωσι και
άκόμη δικαιότερον όλοι οι συχνάζοντες εις τα θέατρα δέν θεωροῦσι την δια-
σκεασίν των πληρη άν δέν πάρωσι μετά το τέλος της παραστάσεως το άναψυκτι-
κόν των, ή το παγωμένον γάλα των, ή το γευσικόν γλύκνσμα των, ή την άβραν
κρέμαν των εις τας ποικιλείς Αιθούσας των

ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΒΟΥΣΤΑΣΙΩΝ

ΤΥΠΟΙΣ "ΠΑΝΕΛΛ. ΚΡΑΤΟΥΣ", "Οδός Σοφοκλήους 1.

ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΣΤΑΣΙΑ

ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΣΤΑΣΙΑ

Handwritten notes and scribbles on the right side of the page, including the number '340' and various illegible markings.

Large handwritten scribbles and signatures on the left side of the page, partially overlapping the printed text.